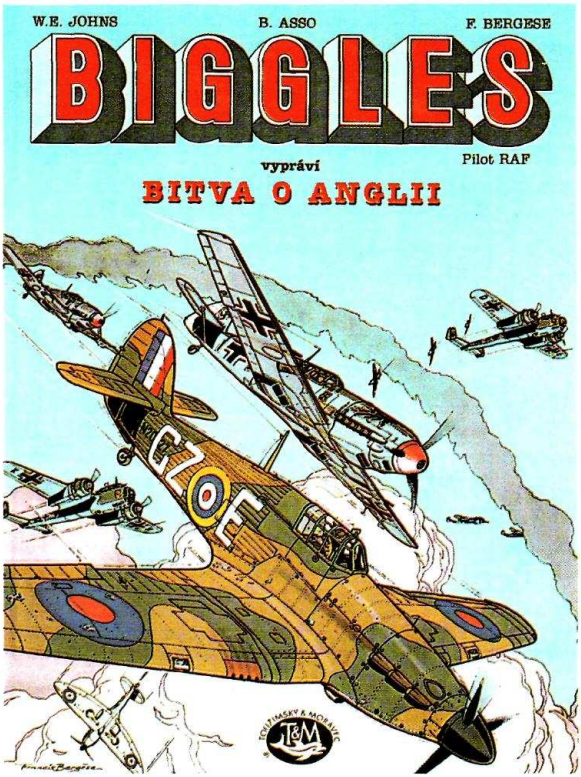
W.E.JOHNS

BIGGLES - POLICEJNÍ HLÍDKA

T&M

Bitva o Anglii a bombardování Německa. Část druhé světové války, jak jste ji nikdy nemohli vidět. Dodnes obdivované stroje na letištích, v oblacích i v bojových akcích. Mustang? Lancaster? Tryskový Me 262? Setkáte se s nimi na stránkách barevného komiksu, který vychází ze skutečných vzdušných bitev, v nichž bojovali i naši letci...

Cena 179 Kč

Objednejte u svých knihkupců nebo přímo na adrese T & M

ISBN 80-85773-83-X
9 788085 773835

W. E. JOHNS
BIGGLES – POLICEJNÍ HLÍDKA

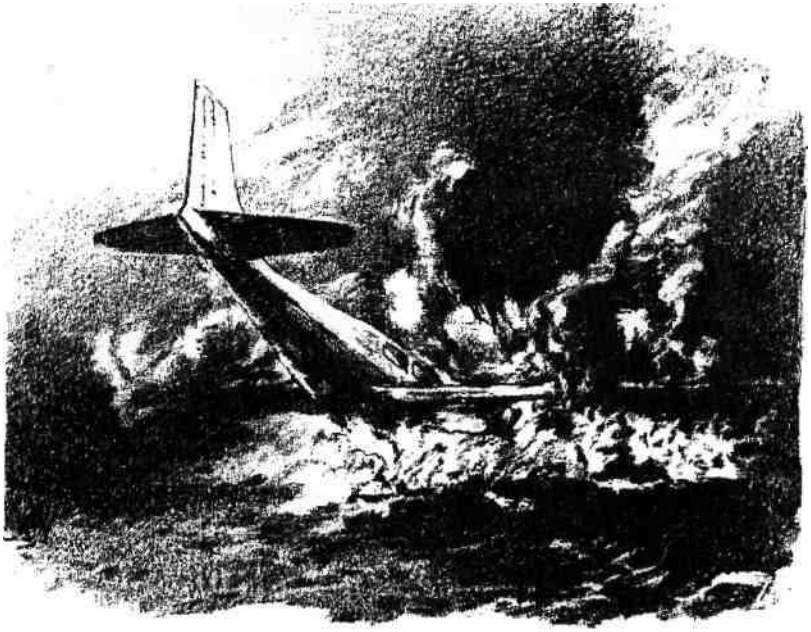
W. E. JOHNS

BIGGLES - POLICEJNÍ HLÍDKA

T&M
PRAHA 1998
© W. E. Johns, 1957
Jacket Illustration Zdeněk Burian, Petr Barč
© Zdeněk Burian – dědicové, 1998
© Petr Barč, 1998
Illustrations © Petr Barč, 1998
Translation © Pavel Kaas, 1998

ISBN 80-85773-83-X

PŘÍBĚH PRVNÍ

BIGGLES PRACUJE PŘES ČAS

„Znal jste chlapíka jménem Eustace Bowden?“ řekl již ve dveřích kanceláře brigádní generál Raymond, šéf Zvláštní letecké policie, když vstupoval. „Nějaký čas působil také v Gatwicku jako klubový instruktor,“ dodal, když se uvnitř zastavil.

Ta otázka i kancelář patřila Raymondovu nejlepšímu leteckému detektivu a kdysi i skvělému stíhači jménem Bigglesworth.

„Slyšel jsem o něm, a možná jsem ho i někdy viděl, nemohu však tvrdit, že bych ho znal," odpověděl Biggles.

„Víte alespoň o tom, že zahynul při havárii, když se pokoušel překonat rekord v letu lehkým jednomotorovým letounem do Kapského Města?"

„Slyšel jsem, že v Súdánu nalezli vrak letadla, které shořelo a uvnitř tělo, patřící pravděpodobně pilotovi, pokud máte na mysli tuhle informaci, pane."

„Ten vrak našli nedaleko předpokládané Bowdenovy letové trasy. Kdo by to mohl být jiný?"

„Nemám ponětí," pokrčil rameny Biggles. „Proč by se však pilot s Bowdenovými zkušenostmi odchyloval z kurzu?"

„Jak to mám vědět?"

„Upozorňoval na sebe nějakou signalizací?"

„Ne. Proč by měl? Byla jasná noc."

„O důvod více k pochybnostem, že by na trase havaroval."

„Nikdo jiný pohřešován není, může to proto být pouze Bowden."

„No, máte nejspíš pravdu," souhlasil Biggles. „Pokud tam jiný letoun nebyl, nemáme na výběr."

Generál se zamračil. „Co myslíte tím pokud a nejspíš? Vy o tom pochybujete?"

„Pokud bylo letadlo identifikováno a tělo také, nejspíš ne."

Generál trochu ochladl. „Víte přece stejně dobře jako já, že jestliže stroj shořel, je téměř nemožné tělo identifikovat. Ten Bowden uhořel způsobem, který vylučuje jakýkoli úspěšný pokus o identifikaci. Nejen že se vzňal vrak letounu, ale od něj se požár rozšířil i na

okolní porost. Dokonce to na určitý čas znemožnilo přístup blíž.“

„Viděl někdo letadlo padat?“

„Nikoliv. Původně se dokonce předpoldádalo, že oheň založili domorodci. Dělají to často, když vypalují křoviny, aby získali nové pastviny. Když však oheň dohořel, objevil trosky letadla oblastní komisař, kterého vyslal na místo státní zástupce, aby celou věc vyšetřil. Jak si jistě dokážete představit, v tu dobu již z pilota mnoho nezbylo a dokonce i z letounu zbyly prakticky pouze kovové součásti. Rozhodně je však krajně nepravděpodobné, že by bylo letadlo identifikováno, protože – alespoň pokud vím – stroj tohoto typu se v Africe dosud neobjevil a místní lidé ho nemohou znát.“

Biggles přikývl. „Něco mi na tom všem nesedí.“

„Jak to myslíte – nesedí?“

„Šlo o nový letoun typu Owlet, vyráběný společností United States Aircom Corporation. Čtyřsedadlový stroj byl zkonstruován pro noční linkové lety, což znamená, že konstruktéři obětovali jeho rychlost na úkor zvýšení spolehlivosti a zajištění bezpečného a tedy i pomalého přistávání. Když jsem četl o tom, oč se Bowden pokouší, byl jsem trochu zmaten. Tedy – ne, že by mi do toho něco bylo.“

„Co vás zmátlo?“

„To je prosté. Kdyby Bowden letěl celou trasu na plný plyn, nikdy by nemohl vzhledem k výkonu motoru rekord překonat.“

„Hm… Motor mohl být přece nahrazen silnějším.“

„Ano, to je možné. To se asi brzy dozvíme. Britským zástupcem pro letadla owlet je Allan Hay z Gatwicku. Právě odtamtud Bowden na svoji cestu

odstartoval. Mimochodem, dostala už zprávu o tom neštěstí pilotova manželka?“

„To nevím. Proč?“

„Protože bych vše raději podržel pod pokličkou, dokud nebude prokázáno, že šlo skutečně o tělo jejího muže.“

Brigádní generál se zamračil ještě více. „Vidím, že máte zase tu svou nepříjemnou náladu. Co za tím vězí?“

„Kde byl přesně stroj nalezen?“ chabě se usmál Biggles.

„Severovýchodně od Atbary.“

„To je východně od přímé jižní trasy?“

„Ano.“

„Pak se opravdu musel odchýlit z kurzu.“

„Snad se chtěl vyhnout dopravním strojům mířícím na sever.“

„U člověka rozhodnutého překonat rekord, by to byla mimořádná ohleduplnost,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Ne, pane. Pokud letěl mimo kurz, byla to náhoda. Kdo objevil trosky?“

„Komisař místního státního zástupce z Abu Kary. Stačí vám to?“

Biggles pokrčil rameny. „Ale vždyť já vůbec nezpochybňuji, že komisař nalezl letadlo, pane.“

Generál promluvil s jakousi zlověstnou trpělivostí. „A co tedy zpochybňujete? Tu noc letěl na onom úseku letové trasy jediný stroj a v něm seděl Bowden, který doplňoval palivo v Heliopolisu. Obětí musel být Bowden!“

„Vy ale stále jen předpokládáte, že to byl Bowden! Nevíte to. Od doby, co dělám tuhle práci, jsem se naučil

hlavně jedné věci – nevěřím předpokladům, protože to není moudré!“

„Výborně. Zjistím u výrobce číslo motoru Bowdenova letadla a porovnám je s číslem motom vraku. Pokud nic jiného, pak motor letadla přečkal určitě požár. To vám bude stačit?“

„Ne tak docela.“

„Proboha, člověče! Co ještě chcete?“

„I když bude číslo motom souhlasit, nebude to dokazovat nic jiného, než že jde o Bowdenův letoun. Nebude se to však týkat těla. Jak by mohlo?“

Brigádní generál se zapřel lokty v křesle. „Víte, můj milý Bigglesworthe,“ prohlásil pak pomalu a rozvážně, „jsou chvíle, kdy ta vaše posedlost detaily vysloveně pokouší moji trpělivost. Každý mimo vás by Bowdenovu smrt přijal bez další pochybnosti.“

„Protože je to nejsnazší. Někteří lidé udělají všechno proto, aby se vylinuli potížím.“

„Tělo spálené na škvarek nelze identifikovat. Proč nepřijmout tuto verzi?“

„Možná mám v sobě něco, co mi brání spokojit se s tím, s čím by se spokojil každý,“ usmál se Biggles. „Za to můžete ostatně dávat vinu pouze sám sobě, pane. Byl jste to vy, kdo mne před léty, kdy jsem byl ještě leteckým nováčkem, vtloukal do hlavy význam nepatrných detailů.“

Generál vzdychl a pomalu přikývl. „Tam tedy míříte. Zase ten váš starý trik, jak na mne svalit vinu. Výborně. No, jak chcete. Co tedy navrhujete?“

„Protože jde o otázku života a smrti,“ řekl vážně Biggles, „měli bychom zapomenout na dohady, zda jde o Bowdenovo tělo, či nikoli, dokud to nebudeme moci

prokázat. Již mnohokrát se stalo, že údajně mrtvý člověk se znovu objevil mezi živými a některým z nich udělal čáru přes rozpočet. Pokud teď prohlásíme, že je Bowden mrtev, a on se později objeví, budeme vypadat jako pitomci. V tuto chvíli můžete říci pouze to, že je pilot Bowden pohřešován."

„Zdržovací taktika."

„Říkejte si tomu jak chcete, ale získáme tím čas."

„Budiž. Ale k čemu potřebujete čas? Máte snad plán, jak celý problém vyřešit?"

„Nemělo by to být obtížné. Bowden sloužil několik let v RAF a v jeho zdravotní dokumentaci bude jistě i zubní karta. Získejte její kopii a porovnejte ji se zuby těla nalezeného v letadle. To je nutné udělat nejdřív. Když bude porovnání souhlasit, je vše jasné. Pošlete rádiovou depeši tamnímu státnímu zástupci, aby zařídil odklad pohřbu do doby identifikace. Já tam zaletím s Bowdenovou zubní kartou. Zároveň byste jej mohl požádat, aby prostřednictvím místního lékařského rady zařídil otisk chrupu, který mají pro porovnávání. Nemám chuť hrát si s mrtvolou."

„Nijak nám to nezpříjemňujete."

„Ohledávání mrtvoly není nikdy příjemné, ale musí to provést. Existuje pravděpodobnost milión ku jedné, že jde o Bowdenovo tělo, a pokud tomu tak nebude, budu žasnout stejně jako vy. Přinejmenším však budeme mít jasno. Vy byste mohl zjistit pár podrobností z Bowdenových pracovních záznamů. Já si prohlédnu vrak. Nečekám, že bude možné určit příčinu havárie. Umím si dost dobře představit, jak asi trosky vypadají, ale prohlídkou nic nezkazím. To je asi všechno, co je v našich silách. Než odletím, promluvím si v Gatwicku s

Hayem. Výrobci budou určitě zmatení, možná i rozzlobení. Není to pro ně žádná pěkná reklama.“

„Dobrá. Můžeme se tak dohodnout,“ souhlasil generál. „Vy tedy jeďte do Gatwicku a promluvte s Hayem, neumím si však představit, čím by nám mohl být prospěšný.“

„V pořádku, pane. Sežeňte mezitím tu zubní kartu, a já potom zaletím do Afriky a zkontroluji ji bez ohledu na to, co bude tvrdit Hay.“

Rozloučili se a Biggles se vrátil na štáb letecké policie, kde oznámil Gingerovi, co se chystá. Algy a Bertie si v té době právě užívali dovolené.

O dva dny později odletěl Biggles, doprovázený Gingerem, policejním letounem proctor do Súdánu. Černý strážný je zavedl do sídla státního zástupce v Abu Kaře. Již při představování, během něhož se z druhého přítomného muže vyklubal místní lékařský rada, vycítil Biggles zvláštní atmosféru.

„Předpokládám, že jste obdrželi zprávu od mého nadřízeného, pánové, a očekáváte mne,“ začal Biggles a zpytavě se zadíval do tváří mužů.

„Ano. Jsme rádi, že jste dorazil,“ odpověděl státní zástupce. „Došlo totiž k podivnému, když nechci rovnou povědět k závažnému odhalení.“

„Skutečně?“

„Ano. Teď už vám mohu říci, proč se letoun zřítil.“

Biggles vytřeštil oči. „Víte, proč havaroval?“

„Víme. Pilot byl zastřelen.“

„Zastřelen?“ nechápal Biggles. „Myslíte tím snad, že ho někdo zasáhl… ehm… náhodným výstřelem ze země?“

„Nesmysl,“ ozval se lékař. „Kulka, která zabila pilota, nebyla vypálena ze země. Střílelo se ve vzduchu, a navíc na dost krátkou vzdálenost. Smrt nastala okamžitě.“

Biggles užasle zamrkal „Odpusťte mi, pane, moji nedůvěru, ale jak můžete posoudit vzdálenost, když prakticky všechno shořelo?“

„Podle otvoru v lebce a typu použité zbraně,“ ukázal doktor na malý předmět na stole. „Tady je střela. Olověná kulka, vypálená podle ujištění místního zbrojíře, z revolveru Webley ráže pětačtyřicet. Nikdy bych ji nenašel, pokud byste nepožádali o popis pilotova chrupu, protože – jak sám pochopíte – jsem nikdy nic takového neviděl. Kulka vnikla do hlavy ze strany přímo pod spánkem, zasáhla lícní kost na opačné straně, a uvízla v čelisti. To znamená, že směřovala dolů! Tím je jasně řečeno, že výstřel byl vypálen za letu. Pokud by došlo k výstřelu ze země nebo z jiného místa pod letadlem, musela by kulka směřovat vzhůru.“

„S dovolením pánové, nebude vám vadit, když se u vás posadím?“ řekl Biggles.

Ginger tak užaslého a otřeseného šéfa už dávno neviděl.

„S takovým vývojem událostí jsem vůbec nepočítal,“ prohlásil Biggles, když vylovil list papíru a podal ho lékaři. „Tady je zobrazení chrupu muže, který s letounem oficiálně létal,“ řekl. „Porovnejte kartu se zjištěním, ke kterému jste dospěl vy!“

Doktor přelétl kartu pohledem a zavrtěl hlavou. „To není chrup člověka, kterého jsme našli ve vraku. Chrup mrtvého je úplný a dokonalý. Na téhle kartě chybí dvě

pětky stoličky. Tady a tady. Řekl bych, že tohle je obraz chrupu člověka o dost staršího, než je náš mrtvý.“

Biggles nebyl opět chvíli schopen slova. Přes všechny námitky, které vznesl proti Raymondovu názoru, byl v duchu přesvědčen, že ve vraku nebyl nikdo jiný, nežli Bowden, nešťastný pokušitel rekordu. Pohlédl na Gingera. „Pokud to ale nebyl Bowdenův stroj, jaký jiný to mohl být? Nikdo jiný pohřešován není. A pokud by při pádu nezahynul Bowden, nemohlo to být ani jeho letadlo. Nebo ano? Jsem z toho blázen,“ zavrtěl hlavou.

Státní zástupce stručně dodal: „Pokud jde o letadlo, jestliže vám to pomůže, mohu vám nadiktovat jeho číslo motoru. Poslal jsem svého člověka, aby jej zjistil.“

„Jaké je to číslo?“

„J.B. 4257.“

„J.B. 4257,“ zopakoval Biggles ohromeně. „Pak to ovšem musel být Bowdenův stroj, protože přesně tohle číslo měl jeho motor. Zjistil jsem to u výrobce, než jsem odletěl.“ Znovu pohlédl na Gingera. „Zdá se, že jsme se zapletli do něčeho, co budeme muset pracně rozplétat. Máme stroj, ve kterém opustil Bowden Anglii, ale když se zřítil, Bowden v něm neseděl. Kdo ho tedy pilotoval? Letadlo se zřítilo, protože byl pilot zastřelen. Kdo střílel? Protože se ve vraku nalezlo jen jedno tělo, je zřejmé, že Bowden nemohl být uvnitř. Kde tedy je?“

„Podle Haye,“ připomněl mu Ginger, „měl u sebe Bowden padák. Pamatuješ si přece, že nám o tom Hay říkal. Dal tehdy Bowdenovi najevo překvapení, když viděl, jak si bere na cestu padák. Dostal od něj odpověď, že on by se po dlouhých letech služby v RAF, necítil bez padáku ve své kůži.“

„Muž, který zahynul ve vraku, u sebe žádný padák neměl, o tom vás mohu ubezpečit,“ vložil se do hovoru státní zástupce. „Pokud by tomu tak bylo, nalezli bychom jeho kovové součástky. A po těch jsem se pídil především, když jsem dumal nad tím, proč ten člověk v kritické situaci z letadla nevyskočil. Tím jsem se pochopitelně trápil jen do doby, než doktor našel kulku.“

„Ano. Vzhledem k tomu, že mu někdo prohnal kulku hlavou, nebyl by mu padák moc platný,“ zabručel pochmurně Biggles a zhluboka se nadechl. „Po všem, co jsme se tu dověděli, nemá asi valný význam prohlížet vrak. Žádám vás, pánové, abyste chvíli vyčkali. O dalším postupu se budu muset poradit se svým šéfem? Vrátím se ale zpátky brzy. Zřejmě máme co dělat s nějakou špinavou hrou, jež skončila úkladnou vraždou.“

„Chcete vidět tělo? Můžete. Podle vašeho požadavku jsme pohřeb odložili.“

„Ne, díky. Všechno, co jsem o něm potřeboval vědět, jste mi už pověděli.“

„Můžeme jej tedy pohřbít?“

„Jistě. Předpokládám, že po kapsách neměl nic, co by napomohlo ke zjištění jeho totožnosti.“

„Vůbec nic. Všechno shořelo.“

„Rozumím. Naším úkolem bude teď najít Bowdena. Bude asi velice složité nalézt ho v zemi tak veliké jako je Súdán, ale přesto mi, prosím, slibte, že pokud se o něm – mrtvém nebo živém – vyskytne jakákoli zpráva, uvědomíte ihned Scotland Yard.“

Státní zástupce přisvědčil.

„To je pro tuto chvíli vše,“ prohlásil Biggles. „Děkuji vám za spolupráci, pane. My se vracíme domů.“

Za několik minut se již proctor opět nesl vzdušným prostorem k severu.

„Teď ses do toho opravdu zapletl,“ poznamenal Ginger.

„Začínám uznávat, že jsem měl dát na Raymondovu radu a nechat to všechno plavat,“ posteskl si Biggles nešťastně.

Když Biggles dorazil do Scotland Yardu a vešel do kanceláře svého nadřízeného, byl přivítán úsměvem.

„To jste zpátky opravdu brzy,“ prohlásil brigádní generál. „Předpokládám, že jste se musel spokojit se zjištěním, že šlo o Bowdena?“

„Ani zdaleka ne,“ unaveně odpověděl Biggles, když zapadl do křesla. „Bylo to Bowdenovo letadlo, ale Bowden v něm neseděl.“

Výraz generálovy tváře se prudce změnil. „Neseděl? A kdo to tedy zahynul?“

„Nemám ponětí. A žádná zubní karta mi v pátrání nebude nic platná.“

„Dobrá. Tím se všechno mění. Vy snad na tyhle věci máte vážně nějaký instinkt, Bigglesworthe.“

„Pokud ho mám, nepůsobí mi ani trochu radosti, protože mi dělá jen a jenom potíže.“

„Beru zpět své připomínky k vašim metodám. Povídejte.“

Biggles mu popsal výsledky šetření, které provedl v Abu Kaře. „Mám pocit, že jsem si jen zadělal na problém,“ uzavřel. „Co se vůbec mohlo s Bowdenem stát? Vy říkáte, že z Afriky žádné nové zprávy nepřišly, což znamená, že je pouze na nás, kam nasměrovat další kroky.“

„Pokračujte,“ řekl generál.

„Myslím, že pro začátek bych se mohl vydat do Gatwicku a pohovořit si znovu s Hayem,“ rozhodl se Biggles. „Má na té věci zájem a mohl by do ní vnést trochu světla. Zatímco budu pryč, vy byste si mohl z ministerstva vyžádat úplnou Bowdenovu služební dokumentaci. Mohlo by nám prospět, když se dozvíme, kde všude sloužil a čím se zabýval. Divné je, že se dosud neobjevil. Buďto je po smrti, nebo se skrývá záměrně. Pokud měl padák, jak tvrdí Hay, pak by mohl být stále naživu.“

„Jiný směr pátrání kromě těchto dvou nevidím,“ kývl Raymond. „Je skutečně divné, že o sobě nedal vědět.“

„Nebudu pryč dlouho,“ slíbil Biggles, pobídl Gingera a za pár okamžiků odjížděli autem do Gatwicku. Zástupce Aircomu Haye našli v jeho kanceláři.

„Buďte zdráv! Co vás přivádí?“ přivítal je Hay, který se s Bigglesem poměrně dobře znal, díky dávným kontaktům s leteckou policií.

„Stále se potýkám s případem té nehody jednoho z vašich strojů v Africe,“ řekl Biggles.

„Ale já už jsem vám řekl všechno, co o tom vím,“ prohlásil Hay. „Když odsud letoun odlétal, byl v dokonalém stavu. Nedokážu si představit, k čemu mohlo dojít. Oba se můžeme jen dohadovat. Moji lidé jsou z toho silně otrávení. To, co nám mělo udělat reklamu, skončilo polízanicí, která přinese víc škody než užitku. Dávám za to vinu i sobě.“

„Pročpak?“

„Neměl jsem s tím letem vůbec souhlasit. Měl jsem pocit, že Bowden je jenom náfuka.“

„Ale,“ zamračil se Biggles. „Co vás k tomu vedlo?“

„No, jednak byl bez peněz a…“

„Měl přece dost na to, aby si mohl koupit letadlo,“ vskočil mu do řeči Biggles.

„Bowden? Nikdy by ho nezaplatil.“

„Proč jste mi to neřekl dřív?“

„Čím méně se o tak zpackané věci mluví, tím lépe.“

„Kdo tedy ten stroj zaplatil? Předpokládám, že zadarmo jste mu ho nedali.“

„Chlapík jménem Renford – Antony Renford.“

„Co ten s tím má společného?“

„Prodělává v našem klubu letecký kurz. Ten člověk je samé peníze. Tady se také seznámil s Bowdenem, který tu kdysi působil jako instruktor. Nejspíš udělal mladému Renfordovi nabídku, na kterou mu skočil. Ať to bylo jakkoli, letadlo koupil on.“

„Proč? Chystal se snad na let sám?“

„Pokud vím, tak ne. Ta cesta měla být sólová záležitost. Ten Renford je příjemný chlapec. Je mu sotva devatenáct let. Tahle záležitost ho musela stát spoustu peněz.“

„Proč kupoval letadlo, v němž měl letět někdo jiný?“

„Mne se neptejte.“

„Můžete mi dát jeho adresu?“

„Jistě. Tady je. Pokud vím, bydlí v bytě na Jermyn Street sám.“

Biggles vzal podávaný lístek, přeložil ho a schoval do kapsy. „Předpokládám, že stroj vybíral Bowden, nikoliv Renford.“

„Přesně tak.“

„Máte představu, proč si Bowden vybral právě owlet?“

Hay se usmál. „Protože je to dobrý letoun.“

„Nepřipadlo vám divné, že si zkušený pilot vybral letadlo, které nemohlo splnit to, co od něj očekával?“

„Tady není informační kancelář pro piloty. Já jsem tu od toho, abych prodal letoun každému, kdo o něj projeví zájem, a ne abych se ho vyptával, k čemu jej potřebuje. Bowden měl peníze na nákup, já měl letadlo na prodej.“

„Jste si jist, že trup nebo motor se nijak nelišily od standardního provedení?“

„Byl to běžný model. To jsem vám už ale jednou řekl.“

„Jen jsem chtěl mít jistotu. Dost na tom záleží. No, jestli mi už nemáte co říci, půjdu o dům dál.“

„Řekl jsem vám všechno, co vím. Je to pro mě celé stejná záhada jako pro vás. Chtěl bych na to zapomenout. V prodávání owletů mi to nijak nepomůže.“

„Teď bychom se asi měli vypravit za panem Renfordem,“ řekl Ginger, když byli z kanceláře venku.

„Jistě. Jdeme! Mám ale pocit, že ho nezastihneme doma.“

„Proč ne?“

„Protože – jestli mám jen trochu dobrý odhad – je po smrti a jeho tělo nedávno pohřbili. V Africe. Pokud byl ochoten vynaložit na letadlo takové peníze, můžeš vzít jed na to, že se chtěl letu účastnit, ať už Bowden napovídal novinářům o sólové akci cokoli. Čím déle o tom přemýšlím, tím silněji jsem přesvědčen, že Bowden neměl nejmenší chuť pokoušet se o překonání nějakého rychlostního rekordu. Jako zkušený pilot moc dobře věděl, že tenhle stroj to nemůže dokázat. Nedává to smysl. Co vlastně sledoval? Obávám se, že Renford trval na uskutečnění letu, což se Bowdenovi nijak nehodilo, a

mladíka to nakonec stálo život. Tak se mi to alespoň začíná jevit. Přesto však existuje řada otázek, které musíme zodpovědět. Tou první je, proč vůbec Bowden sháněl letadlo jen proto, aby ho zničil. Zní to jako nesmysl, ale jsem si jist, že k ničemu jinému jej použít nechtěl. Když budeme znát odpověd na tuhle otázku, pochopíme i zbytek.“

„Myslíš si tedy, že je Bowden dosud naživu?“

„Určitě. Bral si padák. Pročpak asi? Protože se s ním cítil bezpečněji? Pěkná pitomost. To paraple si s sebou vzal z mnohem praktičtějšího důvodu.“

Bigglesova domněnka se potvrdila hned u vchodu do činžovního domu, kde se zastavili. V recepci měl službu uniformovaný vrátný.

„Hledáme pana Renforda,“ řekl Biggles.

„Lituji, pane, ale pan Renford není doma.“

„Nevíte, kdy se vrátí?“

„Ne, pane. To neříkal.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

Vrátný sešpulil rty. „Počkejte chvilku. No, už to bude deset dní.“

„Neříkal, kam jede, nebo co hodlá dělat?“

„Ne, pane.“

„A od té doby, co odcestoval, jste o něm neslyšel?“

„Ne, pane.“

„Děkuji vám.“

Biggles se vrátil do auta a vyrazil do Scotland Yardu.

„Pokud Renforda zavraždil Bowden, bude už daleko za horama,“ řekl otráveně zrzek.

„Můžeš mít pravdu. Pokud však předpokládá, že je považován za mrtvého, možná tak opatrný nebude,“

odvětil Biggles. „Celá akce musela být pečlivě naplánovaná, ačkoliv její smysl si zatím netroufám hádat. Bowden se teď určitě domnívá, že mu záměr vyšel. Uvidíme.“

Vešli do Raymondovy kanceláře a informovali jej o nejnovějších poznatcích.

„Našel jste v Bowdenových služebních papírech něco, co by nás mohlo zajímat?“ otázal se Biggles.

„Ne. Jeho kariéra se vyvíjela úplně normálně, až na to, že se několikrát dostal do potíží. Jednou ho dokonce podezírali ze zpronevěry peněz jeho letky. Nic mu však nedokázali. Žil odděleně od své manželky. Asi se odcizili, protože několikrát byl nasazen mimo britské ostrovy. Nejdále sloužil v Suakinu u Rudého moře u letky létajících člunů. Už je to však hodně dávno a ta základna byla mezitím vyklizena.“

Biggles povytáhl obočí. „Není to nijak daleko od místa, kde se zřítil owlet. Může to být jen shoda náhod? Ať je to jak chce, oblast kolem Suakinu musel znát velice dobře.“

„A určitě se vyznal i na opačném břehu Rudého moře. Jednou musel nouzově přistát na arabském pobřeží jižně od Jiddy, kde pak strávil několik příjemných týdnů čekáním na letadlo, s místním šejkem, mužem jménem Ibn Usfa. Toho později přiměl zúčastnit se na večírku letky jako čestný host.“

„Rozumím,“ řekl pomalu Biggles. „Proč odešel ze služby?“

„Na vlastní žádost. Zjistil jsem, že byl zoufale zadlužený, a je pravděpodobné, že když nemohl dostát svým závazkům, bylo mu doporučeno, aby odešel.“

„Teď mne napadlo…“ vydechl Ginger.

„Copak?“

„Co když využil přátelství se šejkem? Mohl by tam nepochybně najít skvělé útočiště, jinak bychom jej už našli – živého nebo mrtvého.“

„Jak by se dostal bez letadla přes Rudé moře? Owlet shořel.“

„Existují přece takové věci, jako jsou čluny, a Bowden, který působil v Suakinu, musel vědět, kudy se dát,“ namítl Biggles. „Musím uznat, že jako vodítko je to hodně chatrné. Nevím však, kde jinde bychom měli pokračovat s pátráním. Nějaká souvislost tu být může. Pokud není tam, můžeme ho hledat kdekoli mezi Káhirou a Kapským Městem.“

„Výborně,“ prohlásil Raymond. „Vy jste s tím začal, vy si ho také najděte. Měl byste vyrazit do Suakinu a zjistit, co se dá. Jestliže tam neuspějete, promluvte si se šejkem. Možná by vám mohl pomoci, nebo alespoň vnést trochu světla do Bowdenových plánů. Zdá se, že byli v dobrém vztahu.“

Je to lepší, než nedělat nic,“ souhlasil Biggles. „Nemůžeme celou událost už moc dlouho držet pod pokličkou, protože jestli něco unikne na veřejnost, novináře bude strašně zajímat, proč ty tajnosti.“

„Měli byste se podívat na tohle,“ řekl generál, vytáhl z pořadače fotografii a podal ji Bigglesovi přes stůl. „Udělali ji při šejkově návštěvě letky v Suakinu. Uprostřed je šejk, po jeho pravici stojí velící důstojník, a vlevo od něj je sám Bowden. Ti ostatní jsou důstojníci, kteří u jednotky v té době sloužili.“

Biggles se na fotografii pozorně zadíval, a Ginger, hledící mu přes rameno, učinil totéž. Šejk navlečený do arabského oděvu byl zajímavý, aristokraticky vyhlížející

muž ve věku kolem sedmdesáti let. Bowden byl tělnatý chlapík na první pohled kypící zdravím, jehož růžolící obličej zdobil knír, tolik oblíbený v RAF.

Biggles vrátil nadřízenému snímek. „Děkuji," řekl. „Až Bowdena uvidím, alespoň ho poznám. Pokud je to všechno, pane, vydáme se na cestu."

Během pěti následujících dní od chvíle, kdy Biggles s Gingerem zamířili k Rudému moři, přistál jejich proctor nejprve v egyptské Alexandrii, kde si ověřili určité věci a pokračovali pak do Abu Kary, kde se znovu setkali se státním zástupcem. Nic nového se nedověděli. Bowden, jak se zdálo, zmizel tak dokonale jako kámen hozený do hluboké vody. S doporučujícím dopisem v kapse dorazil Biggles pátého dne ke svému hlavnímu cíli, k oáze a vesnici El Bishra, kde měl šejk Ibn Usfa svůj palác.

Nebylo nijak obtížné toto místo nalézt, neboť pobřeží bylo tak pusté a neplodné, že lidská sídliště se tu vyskytovala jen vzácně a daleko od sebe. Letiště scházelo. Ve skutečnosti jej ani nebylo zapotřebí, protože *sabkha,* ploché pásy písku a štěrku, se táhly na míle daleko všemi směry s výjimkou západu, kde se proti mořskému příboji tyčily hrozivé skalní útesy. Biggles přistál tak blízko vesnice, jak se jen odvážil. V dohledu nebylo ani živáčka, a oba letci se proto po zhasnutí motoru vydali pěšky směrem k paláci, budově z bílých cihel, která se tyčila vysoko nad shlukem sluncem vybělených domků. Jedinou zelení široko daleko byly zde obvyklé datlové palmy nastavující své koruny ocelově namodralé obloze. Avšak i zelené vějíře jejich listů visely v ničivém žáru zcela nehybně.

Před nimi se objevil muž. Jakmile je spatřil, okamžitě zmizel. Po chvíli se objevilo více lidí, a zrzkovi se zdálo, že v jejich výrazu, se kterým mlčky vyčkávali příchodu dvou bělochů, vidí cosi nepřátelského.

„Nevím, jestli je moudré chodit tam," poznamenal.

„Před pár lety by nám pravděpodobně rovnou uřezali hlavy," řekl nenucené Biggles. „Ale časy se mění. Ať je tomu jak chce, podle generála se od šejka, který vystudoval v Anglii, nemáme čeho obával. Není to nic než pouhá zvědavost. Moc návštěv si tu asi neužijí."

Ginger byl rád, že se mu dostalo jakési duchovní útěchy, která mu dodávala odvahy ve chvíli, kdy se kolem nich začali podmračení snědí Arabové shlukovat bez jediného slova. Když došli k paláci, obklopoval je nevelký, ale hrozivě vyhlížející zástup.

„Něco se tu muselo stát, jinak by se tak nechovali," řekl tiše Biggles, a aniž by ho napadlo, jak dobrým je věštcem, dodal: „Jen doufám, že nikdo neublížil šejkovi. To by nám moc neprospělo."

Před vchodem do paláce je zastavili dva ozbrojení černoši, avšak Biggles byl ušetřen obtížného vysvětlování důvodu jejich návštěvy, když zevnitř vyšel mladý muž, který podle oděvu patřil k místním vysoce postaveným osobnostem.

„Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se dokonalou angličtinou.

„Směl bych požádat o audienci u šejka Ibn Usfy?" odpověděl Biggles otázkou.

Na tváři mladého muže se na okamžik zračilo zaváhání. Pak pravil s upřímným, odzbrojujícím úsměvem: „Pojďte prosím dál. Můj dům, a vše v něm, je vám plně k dispozici.“

Následovali svého hostitele do prostorné, střídmě zařízené místnosti. „Posaďte se, prosím," řekl mladík a pokynul jim směrem k pohovce. „Mohu vám po cestě nabídnout nějaké občerstvení – trochu šerbetu, nebo snad šálek kávy?"

„Děkujeme vám. Šerbet opravdu přijde vhod. Venku je docela horko."

Mladík hlasitě tleskl do dlaní. Odkudsi se vynořil černoch, vyslechl příkaz vydaný pravděpodobně v arabštině, uklonil se a zase zmizel.

„Pokud smím hovořit bez vyzvání, mohu vám poblahopřát ke skvělému zvládnutí mého jazyka?" otázal se Biggles.

Tváří mladého muže přelétl poněkud posmutnělý úsměv. „Nebude vám to připadat tak pozoruhodné, když vám povím, že mám za sebou tři roky studia na vaší univerzitě v Cambridgi. Vrátil jsem se teprve přede dvěma dny, když jsem se dověděl o smrti svého otce."

Výraz Bigglesovy tváře se prudce změnil. „Vašeho otce…?"

„Šejk Ibn Usfa byl můj otec. Je mrtev. Taková byla vůle Boží."

Biggles se začal zvedat z pohovky. „Je mi to skutečně líto," řekl rychle. „To jsem nevěděl. Nebudeme vyrušovat…"

Mladý muž zdvihl ruku. „Nemáte se zač omlouvat. Zůstaňte, prosím. Rád bych vám o té tragické události něco pověděl. Možná budete schopni vnést do ní trochu světla. Můj otec, který nikdy nikomu neublížil, byl totiž zavražděn."

„Zavražděn? Kým?" zeptal se ohromeně Biggles.

„To nevíme. Víme pouze to, že se sem před svítáním vkradl muž, který musel být obeznámen s poměry v domě. Zabil stráž, vešel do tohoto pokoje, zastřelil mého otce a uprchl.“

Bigglesova tvář byla navzdory vedru křídově bílá. „Kdy se to stalo?“

„Před dvěma týdny. Když jsem o tom dostal zprávu, letěl jsem pochopitelně okamžitě domů.“

„A máte vy nebo někdo v domě ponětí, kdo by ten odporný zločin mohl provést?“

„Ne. Ale vím, proč to udělal. Můj otec, stejně jako mnoho šejků na tomto pobřeží a jako jeho otec, byl vášnivým sběratelem perel. V místních vodách se vyskytují skvělé perly, pro které se naši lidé potápějí. Sbírka mého otce byla umístěna zde na tomto stole v obyčejných skleněných nádobách, aby se pohledem na ně mohl potěšit kdokoli. Může se vám zdát pošetilé ponechávat takto volně celé jmění, které perly představovaly, ale můj otec jakožto čestný člověk považoval za nemyslitelné, že by se jich kdokoli chtěl jen dotknout. Byly tu vystaveny po celé roky a teď zmizely. Vrah přišel nad veškerou pochybnost právě kvůli nim. Ale já vás tu obtěžuji svými problémy. Mohu vám být nějak užitečný namísto mého otce, kterého jste si přáli navštívit?“

„Patrně ano,“ řekl pomalu Biggles, když si s Gingerem vyměnili významné pohledy. „Věc, kvůli které přicházíme, souvisí téměř jistě s tím, co jste nám právě řekl. Jsme policejní důstojníci z Londýna. Slyšel někdo tady nebo ve vesnici té noci, kdy došlo k vraždě, hluk letadla?“

„Ano. Řekli mi, že letadlo tu skutečně slyšet bylo, ale není to zase nic tak neobvyklého. Nespojoval jsem to s otcovou smrtí.“

„Slyšel někdo to letadlo přistávat?“

„Ne.“

„Jak byla zavražděna stráž?“

„Úderem těžkým předmětem do hlavy.“

„Mohla to být například rukojeť revolveru?“

„Ano, myslím, že mohla, stejně jako kterýkoliv jiný tupý předmět.“

„Něčemu ale nerozumím. Jak se to mohlo stát? Pokud přece strážný viděl přicházet cizince, musel být ve střehu dříve, než se dokázal přiblížit na vzdálenost, ze které mohl zaútočit?“

„I já si to myslím.“

„Pokud by se však strážnému zdálo, že v návštěvníkovi poznává přítele vašeho otce, poplach by jistě nevyvolal.“

„Samozřejmě, že ne. Naopak by ho zdvořile uvítal.“

„To by vysvětlovalo nedostatek jeho ostražitosti.“

„Vysvětlení by to být mohlo. Těžko by mne napadlo jiné. Cizí osobu, ať černou či bílou, by strážný rozhodně nevpustil.“

„Nebudu vás trápit líčením podrobností jiné vraždy, ke které došlo na opačném břehu, a jejímž vyšetřením jsem pověřen,“ řekl Biggles. „Protože je však možné, že obě vraždy spáchal tentýž člověk, musím vás požádat ještě o chvíli strpení. Je to nyní stejně tak ve vašem zájmu jako v mém.“

„Jsem vám zcela k dispozici.“

Při těch slovech se objevil muž s občerstvením, a nastala krátká odmlka v hovoru.

„Setkal jste se tu někdy s důstojníkem RAF jménem Bowden?“ pokračoval pak Biggles.

„Nikdy jsem ho neviděl, ale slyšel jsem o něm od otce.“

„Byl zde asi před třemi lety po nějaký čas hostem?“

„Ano. Tehdy jsem právě odjel do Cambridge.“

„Znal zabitý strážný Bowdena?“

„Určitě. Po celý život sloužil mému otci v tomto domě a nejen to. Doprovázel ho jako stráž i na cestách.“

„V tom případě myslíte, že by Bowdena nezastavil?“

„Ne. Přijal by jej s úctou.“

„Dá se předpokládat, že Bowden, když zde pobýval, viděl perly vašeho otce?“

„Těžko si jich mohl nevšimnout. Ležely vystaveny na stole a nikdo je nikdy neukrýval. Můj otec byl na ně pyšný, protože šlo o jeho zálibu. Rád je ukazoval hostům. Každá perla byla jedinečná a skvělá. Menší nebo špatně tvarované kusy prodával obchodníkovi.“

„Kdo byl ten obchodník?“

„Řek jménem Janapoulos ze Suakinu na druhém břehu.“

„Poznal byste otcovy perly, kdybyste je znovu spatřil?“

„Ty výjimečné ano. Můj otec je znal jako své děti. Nenajdete dvě naprosto shodné perly. Kromě odlišné velikosti, barvy, váhy a lesku jsou tu pokaždé nepatrná zvláštní znamení – drobné pukliny, viditelné pouze zvětšovacím sklem, které dělají z každé perly jedinečný kousek. Otec si vedl záznamník, v němž uváděl popis každé z nich. Jak jsem vám již řekl, byla to jeho záliba. Tady má člověk sotva co jiného na práci.“

„Bylo by ode mne příliš troufalé, kdybych vás požádal o zapůjčení toho záznamníku?“

„Je váš. Doufám, že vám pomůže dostat vraha mého otce do rukou spravedlnosti.“ Mladý šejk se smutně pousmál. „Bez perel není stejně k ničemu.“

„Díky. Bez něj by nebylo možné perly, které se rozhodně dříve či později někde objeví, identifikovat. A teď k tomu Řekovi ze Suakinu. Cestoval váš otec za ním, když měl perly na prodej, nebo přicházel ten člověk sem?“

„Zastavoval se zde pravidelně, aby zjistil, zda mu otec nechce něco nabídnout. Navštěvoval samozřejmě i jiné šejky. K cestám podél pobřeží používá člun.“

„Pokládáte jej za důvěryhodného člověka?“

„Má velmi dobrou pověst, a můj otec jej za důvěryhodného jistě považoval, jinak by s ním neměl nic společného.“

„Jsou v okolí ještě další obchodníci s perlami?“

„Jen příštipkáři. Nejproslulejší je Janapoulos. Jistě je znám i v Londýně a Paříži.“

„Má v Suakinu obchod?“

„Ne. Žije v domě Villa Verde ve Stretta Gonzales.“ Mladík se náhle zamračil. „Nemyslíte si snad, že by on…“

„Ukradl perly? Rozhodně ne. Jako profesionální obchodník musí vědět, že by byly rozpoznány, kdyby se je někde pokusil prodat. Sotva by byl takový blázen, aby riskoval svou pověst. Mohl by nám však pomoci.“

„Jak?“

„Možná, že mu zloděj perly nabídl.“

„I kdyby k tomu došlo, nejsem si jist, že by je poznal, neboť můj otec nedovolil nikomu, aby je bral do

ruky. Kromě toho jsou perly mého otce tím posledním, co by Janapoulos v Suakinu čekal, že mu někdo nabídne. Věděl stejně dobře jako všichni ostatní, že nikdy nemají opustit tento dům.“

„Tak mohl alespoň zaslechnout nějaké klepy.“ Biggles vstal. „Nepovažujte, prosím, za nezdvořilé, že hned odcházíme, ale jak sám uznáte, nejdůležitější je teď čas.“

„Chápu. Pokud však vám budu moci být ještě nějak prospěšný, neváhejte se na mne obrátit.“

„Děkujeme vám.“

Biggles s Gingerem se rozloučili a vrátili se k letadlu.

„Příjemný chlapík,“ poznamenal Ginger.

„Zloděj, který zavraždil jeho otce, by mohl našeho přítele snadno změnit v člověka, který nás nesnáší. Zvlášť tehdy, když se ukáže, že vrahem je Angličan. Jenomže darebák a vrah na takové následky svého činu nikdy nepomyslí.“

„Myslíš, že to udělal Bowden?“

„Nemám z toho vůbec žádnou radost, ale všechny okolnosti tomu nasvědčují, a my před nimi nemůžeme zavírat oči. Pojďme si to shrnout. Bowden byl na mizině. Věděl, že tady jsou perly nikterak nestřežené s výjimkou strážného, který jej znal jako šejkova přítele. Znal cestu palácem. Té noci zde byl slyšet hluk letadla a Bowden letadlo měl. Alespoň do doby, než se zřítilo v Africe. Důvod, proč si ho pořizoval, je sice nejasný, ale také podezřelý. Navenek mělo posloužit k překonání rekordu v letu do Kapského Města. To je samo o sobě směšné. Bowden musel moc dobře vědět, že zvolený stroj na to nestačí. Proč tedy vybral právě owlet, určený k nočním

letům, když za letoun neplatil a mohl tedy jistě dostat rychlejší stroj? Bezesporu mohl získat letadlo mnohem vhodnější. Potom byl nalezen zničený stroj a tělo objevené uvnitř Bowdenovi nepatřilo. Jak se to stalo? Kam Bowden zmizel? Pokud mu nešlo o perly, co tedy zamýšlel? Nějaký záměr měl určitě, a pokud to bylo cokoli zákonného, proč se dosud neobjevil?“

„Vypadá to zcela jasně,“ souhlasil Ginger. „Kromě toho máme zjištěno, že Bowdenovy služební záznamy nejsou tak docela bez poskvrny.“

„Podívejme se na to ještě z jiného úhlu,“ pokračoval Biggles. „Jediný způsob, jakým se sem cizinec může dostat, aniž by musel podstoupit zdlouhavé, obtížné a nebezpečné putování, je cesta vzduchem. Bowden je pilot. Jediné, co potřeboval, bylo letadlo. Mladého Renforda znal. Věděl o něm, že se zbláznil do létání a že má spoustu peněz. Když proto Renfordovi navrhl pokus o překonání rekordu, jistě v něm našel nadšeného posluchače. Mladík posléze zmizel a máme důvodný předpoklad, že tělo v troskách letadla bylo jeho. Pokud je úvaha přesná, zaplatil ten nešťastník za letadlo dvakrát – podruhé vlastním životem!“

„Mohl být Renford do loupeže zapleten?“

„Mohl by být, ale nevěřím tomu. Měl větší zájem o létání než o perly. Kromě toho pro něj peníze nebyly problémem. Jediné, co Bowden potřeboval udělat, bylo přistát jako my na *sabkha*, nechat Renforda, aby se postaral o stroj, dojít do paláce, sebrat perly a zmizet. Možná jsem na úplně špatné stopě, ale všechno do sebe zapadá tak přesně, že jsme k těmto závěrům přímo tlačeni. Pokud se nemýlím, pak šlo o dábelský plán, protože musel počítat i s vraždou Renforda.“

„Proč by jej Bowden musel zabíjet?“

„To je nabíledni. Co se přesně v letadle stalo, to se možná nedozvíme nikdy. Renforda třeba mohlo zajímat, co Bowden dělá, a mohl klást nepříjemné otázky. Jsem přesvědčen, že vražda Renforda byla v Bowdenově plánu od samého počátku, protože měla posloužit dvěma cílům. Nejen že ho zbavila možného podezření, ale také umožnila, aby byl Bowden pokládán za mrtvého. Nebylo by došlo k žádnému rozruchu, k žádným pochybnostem. Během několika dní by se na havárii zapomnělo. Jak jednoduché.

Můžeme se také ptát, proč se Bowden vybavil padákem? Měl snad strach? To není pravděpodobné. Spíše to byla další část jeho plánu. Renford žádný padák neměl, jinak by se ve vraku našla alespoň přezka nebo uvolňovač. To jediné, co potřeboval Bowden udělat, bylo zastřelit partnera a vyskočit. Nikoho by nenapadlo uvažovat o vraždě a spojovat krádež klenotů v Arábii s nehodou v Africe. Proč také? Bylo to chytré – ďábelsky chytré. Je pravda, že jsem před šéfem zpochybňoval totožnost těla, ale v duchu jsem si byl jist, že jde o Bowdena. Což jen dokazuje, jak snadno se člověk zmýlí.“

„Uvažoval jsi o nějakém podvodu?“

„Myšlenka na podvod mi nepřišla na mysl a vražda už vůbec ne. Jen mě zaujal údajný důvod letu strojem, který by musel dělat zázraky, aby uspěl. Pak už jeden poznatek vedl k dalšímu. Teď je na řadě řecký obchodník s perlami ze Suakinu. Pokud jej Bowden znal, což je pravděpodobné vzhledem k tomu, že tu kdysi sloužil, mohl jej navštívit a pokusit se mu prodat perly za hotovost, kterou zřejmě nutně potřebuje.“

„Teď střílíš naslepo.“

„Ne tak docela. Když se podíváš na mapu, zjistíš, že k havárii došlo nedaleko od jedné z nemnoha železnic v tamní oblasti, která spojuje Atbaru se Suakinem a Port Súdánem. Může jít jen o náhodu, ale protože byl Bowdenův plán tak důkladně promyšlen, mám pocit, že o náhodu nepůjde. Jistě se mu nechtělo capkat takovou dálku ve vyprahlé místní krajině.“

„Takže si myslíš, že zastřelil Renforda, vyskočil a nechal letadlo se zřítit?“

„Přesně tak.“

„A pak se vydal k železnici, kde nasedl do vlaku?“

„Ano.“

„Jel do Suakinu?“

„Ano, ať již proto, že znal tamního obchodníka s perlami, nebo aby tam nastoupil na lod, která ho měla doslat ze země. Dozvíme se to na místě. A už dost řečí. Nastupovat, pokračujeme.“

Za necelé dvě hodiny překonali vzdálenost k africkému pobřeží a stanuli v úzké uličce suakinského přístavu, kde bydlel člověk, jenž vykupoval přebytečné šejkovy perly. Po chvilce hledání, kdy se pracné probíjeli uličkami města, se dostali až k jeho vile, kde se dověděli, že obchodník je doma a podařilo se jim dosáhnout okamžitého přijetí v jeho pracovně.

„Pokud jsem správně informován, pane Janapoulosi, pak míváte někdy na prodej perly?“ začal Biggles.

Řek přisvědčil. Jeho vystupování byla zdvořilost a uhlazenost sama.

„Máme zájem pouze o perly té nejvyšší kvality.“

Janapoulos udělal lítostivé gesto. „Je mi velmi líto,“ pravil smutně. „Jsem chudý muž a nemohu si dovolit obchodovat s perlami takové ceny. Jaká škoda. Pokud byste mne bývali na svůj příjezd předem upozornili, nebo kdybyste se zde pár dní zdrželi, mohli bychom udělat obchod.“

„Chcete říci, že takové perly máte?“ nastražil se Biggles.

„Nějaké se ke mně dostaly. Byly velice krásné. Bohužel příliš krásné, přespříliš krásné na mou hubenou kapsu.“

„Smím se zeptat, kdo vám ty perly přinesl?“

Zdálo se, že se Biggles trochu unáhlil, neboť Řekovy oči se podezíravě zúžily. „Zásadně nejmenuji své zákazníky,“ řekl suše. „Sám byste to ocenil.“

Biggles přisvědčil, a zkusil to jinak. „Jsme přátelé šejka Ibn Usfy. Toho jistě znáte.“

„Samozřejmě. Znám jej dobře. Ušlechtilý muž, a můj velice dobrý zákazník.“

Biggles pomalu pokračoval s očima upřenýma do obchodníkovy tváře. „Víte o tom, že byl zavražděn?“

Na Řekově ohromení nebylo nic předstíraného. Jeho tmavé oči zaplnilo zděšení a ze tváří mu vyprchala barva. „Zavražděn?“ vydechl. „Je to možné? Jak? Kým?“

„To se právě snažíme zjistit,“ tiše odpověděl Biggles. „Budu doufat, že mi upřímnost splatíte stejnou mincí. Jsme detektivové z Londýna. Právě se vracíme z

El Bishry, kde nám šejkův syn řekl o vašich obchodech s šejkem Usfou. Napadlo nás, že byste nám mohl pomoci.“

„Ale jak? Co bych já mohl vědět?“

„Vrah ukradl šejkovu sbírku perel. Teď už znáte důvod mé návštěvy.“

Na Řekovo rozrušení bylo až bolestné se dívat. Na chvíli nebyl vůbec schopen slova. Pak zabreptal: „Ale nemyslíte si, že já…“

„Ne, ne,“ ujistil ho Biggles. „Musíte ale pochopit, že všichni z jeho okolí budou podezřelí, dokud nezjistíme pravdu. Byl jsem ujištěn, že se těšíte nejlepší pověsti.“

„Řeknu vám všechno, co vím,“ řekl obchodník, když si navlhčil rty. „Na začátku jste říkal…“

„Na tom nezáleží,“ přerušil jej Biggles. „Kdo k vám ty skvělé perly přinesl? Byl to běloch? Angličan?“

„Ano.“

„Viděl jste ho už někdy předtím?“

„Ano, ale už před léty. Skoro jsem už na něj zapomněl. Byl důstojníkem Royal Air Force, a sloužíval tady.“

„Dokážete si vzpomenout na jeho jméno?“

Řek usilovně pátral v paměti. „Uniklo mi to. Rew… Bow…“

„Bowden?“

„To je to jméno.“

„Jak jste se s ním seznámil?“

„Viděl jsem ho dvakrát. Poprvé to bylo v El Bishře, kde byl v paláci hostem šejka Usfy. Hovořili jsme o perlách. Později mne navštívil zde. Skončil s létáním a zeptal se mne, jestli od něj budu vykupovat perly, když si koupí člun na jejich lov.“

„A vy jste souhlasil?“

„Samozřejmě. Perly jsou mé živobytí.“

„A přesto, když příště přišel a přinesl vám perly, nekoupil jste je. Proč?“

„Důvod jsem vám řekl. Nemohu si dovolit takové vzácnosti.“

„Byl to jediný důvod?“

„Ne. Abych byl upřímný, když mi neřekl, jak k nim přišel, pojal jsem jisté podezření. Člověk musí být opatrný.“

„Jinými slovy jste měl podezření, že jsou ty perly kradené?“

„Po pravdě řečeno mne to napadlo. Nebyl jsem si ale jist. Chyběl mi důkaz. Byl jsem zmaten, protože jsem neslyšel o žádné krádeži perel, a tady se zprávy šíří rychle.“

„To věřím,“ zamumlal Biggles. „Takže jste žádnou nekoupil.“

„Koupil jsem jednu, jen malou, protože ten Bowden naléhavě potřeboval peníze. Mám ji tady – v sejfu.“

„Nepoznal jste v ní součást šejkovy sbírky?“

„Ne, Bůh mi buď svědkem. Proč bych měl? Neznal jsem podrobně perly šejka Usly. Nikdy jsem je neměl v ruce. Kromě toho vím, že by se se svými perlami nikdy nerozloučil, což byl další důvod, proč mne nenapadlo, že by mohly být jeho. Jak by mne, prosím vás, mohlo napadnout, že běloch provede něco takového?“ Vypadalo to, že Řek je skutečně nešťastný.

„Mohly by takové perly pocházet ještě odjinud?“ otázal se Biggles, a podezíravě si obchodníka měřil.

Řek rozhodil rukama. „Vážený pane, téměř každý šejk kolem Arabského zálivu sbírá perly. Tak to tu jde už po staletí. Někdy se některá dostane k nepoctivci, ale ten

bývá rychle odhalen. Nevěřil jsem tomu Bowdenovi. Když se nad tím zamyslím, řekl bych, že jsem mu nikdy úplně nevěřil. Právě proto mne napadlo, že mohl perly získat nezákonnou cestou a rozhodl jsem se jednu si u sebe nechat pro případ, že by začalo vyšetřování.“

„Kolik jste za ni zaplatil?“

„Asi pět set liber.“

„Asi? Vy to nevíte přesně?“

„Ne. To záleží na momentálním měnovém kurzu. Peníze jsem mu vyplatil na jeho žádost zčásti v egyptských librách, něco také v dolarech, ale hlavně ve francouzských francích.“

„Takže jste mu platil hotově.“

„Ano. Požádal mne o to.“

„To už ve vás muselo samo o sobě vzbudit podezření.“

Řek pokrčil rameny. „Řekl jsem vám přece, že byl bez peněz.“

„Neříkal, proč chce franky?“

„Ne, ale myslel jsem si, že to vím. Měla připlout francouzská loď *Charbonniere*, která mířila do Marseilles.“

„Nalodil se na ni?“

„Ano.“

„Jak to víte?“

„Viděl jsem ho.“

„Proč jste se tak zajímal o jeho konání?“

„Chtěl jsem vědět, kam budou směřovat perly. Mohlo mi to být jen ku prospěchu. Mohu vám už asi říci i zbytek té záležitosti. Bowden se mne ptal, kde může nejlépe zpeněžit své perly, a já mu poradil, že samozřejmě v Paříži. Ta představuje největší světový trh

perel. Dal jsem mu dokonce jméno a adresu tamní firmy Cortons v Rue de la Paix, kam posílám zákazníky s perlami příliš nákladnými na uplatnění na místních trzích. A abyste věděli úplně všechno, dal jsem mu i doporučující dopis. Mohl jsem to udělat, protože mne u firmy Cortons dobře znají.“

„Dostáváte z takových obchodů provize?“

„Jistě. Proč ne?“

„To je v pořádku, pane Janapoulosi,“ řekl Biggles a sahal po klobouku. „Děkuji vám za spolupráci. Velmi jste nám pomohl a já na to nezapomenu.“

„Doufám, že to pro mne nebude znamenat nějaké potíže,“ ozval se úzkostlivé Řek. „Snažím se vést obchody poctivě, ale někdy je to velice obtížné.“

„Tím jsem si jist,“ odpověděl suše Biggles, stojící již ve dveřích. „Nemyslím si však, že byste se měl čeho bát.“

„Co mu říkáš?“ otázal se Ginger, když odcházeli.

„Je v pořádku,“ řekl Biggles. „Tak v pořádku, jak jen může být obchodník v těchto končinách. S nějakými podezřelými zákazníky se zaručeně stýkat musí. Jsem si naprosto jist, že nevěděl, odkud ty perly pocházejí, ale bylo mu jasné, že jde o ‚horké zboží‘, a proto s nimi nechtěl nic mít. To dost napovídá o jeho zásadách i smyslu pro čistou hru. Muselo to pro něj být skutečně veliké pokušení. Může být pravdou i to, že si skutečně nemohl dovolit koupit jich víc, ačkoli byl Bowden ochoten prodat třeba všechny, neboť celá sbírka musela mít cenu miliónu. Když však teď víme, že naše teorie o Bowdenovi nebyla mylná, vyrazíme do Paříže. Linkové lodě jsou většinou pomalé, takže bychom se do Rue de la Paix mohli dostat dříve, než tam dorazí on.“

„Už se těším, jak se pan Bowden zaraduje, až uvidí, že na něj čekáme," ušklíbl se zrzek.

„Až budeme v Alexandrii tankovat, připomeň mi, prosím tě, abych poslal Marcelovi do Sureté telegram, že nás má čekat na letišti Le Bourget. My ve Francii nikoho zatknout nemůžeme, a budeme proto potřebovat jeho pomoc. Také ho musím požádat, aby zjistil, kdy *Charbonniere* dopluje do Marseilles."

„Ty tam na něj nechceš počkat?"

„Ne. Musí do Paříže, a řekl bych, že nebude ztrácet čas. Bude se chtít zbavit perel tak rychle, jak jen to půjde. I kdyby snad náhodou nezamířil přímo do Paříže, bude někde ve Francii, a policii by nemělo trvat příliš dlouho jeho vypátrání. Sám Bowden nebude příliš počítat s potížemi."

„Jestli vím něco jistě, tak to, že stráví zbytek svého života přemítáním, kde měl jeho plán trhlinu," řekl Ginger. „Byl tak jednoduchý a dokonale propracovaný, že ani já si pořád nejsem jistý, kdy selhal."

„Jednou z hlavních chyb byl nákup letadla k účelu, který nemohlo splnit," prohlásil Biggles. „Možná, že šlo o nejvhodnější typ stroje pro cíl, který měl Bowden skutečně na zřeteli – totiž pro noční přistání v Arábii. Rozhodně se však nehodil pro jeho oficiální záměr, kterým mělo být překonání rekordu v letu do Kapského Města. A teď už pojď."

Marcel čekal na kraji přistávací dráhy pařížského letiště, kam proctor doroloval.

„Zdravím tě, stará vojno," pozdravil Bigglese zvesela. „Podle barvy pleti bych řekl, že sis pobyl na jihu."

„Tomu říkám detektivní důvtip, zvlášť když jsi ode mne dostal telegram z Egypta,“ ušklíbl se Biggles. „Jak to vypadá s lodí, o které jsem se zmiňoval, s *Charbonniere?* Už jsi zjistil, kde je?“

„Pochopitelně. Dnes ráno zakotvila v Marseilles.“

„Výborně. V tom případě mám ještě dost času ti vysvětlit, oč mi jde, než se do toho pustíme. Pojďme si něco zakousnout do téhle jídelny. Posledních deset dní jsme strávili víc ve vzduchu než na zemi a tam ti nikdo pořádné jídlo nedonese. Začínám si už připadat jak toulavý egyptský pes.“

U stolku v klidném koutě malé restaurace vysvětlil Biggles svému francouzskému kolegovi hlavní skutečnosti případu, kvůli kterému strávil tolik času ve vzduchu. „Kdybych čekal, že Bowden dorazí do Anglie, sebral bych si ho doma sám, ale k tomu vůbec nemusí dojít,“ uzavřel své líčení. „Až bude mít v kapse peníze, může zůstat ve Francii, nebo se vydat kamkoli jinam.“

„Bude jistější dokončit práci tady,“ souhlasil Marcel. „Pokud bys tolik toužil po tom, aby se ten gentleman dostavil zpátky do vlasti, nebude potíž požádat o jeho vydání, když ho budeme mít za katrem, jak ty tak rád říkáš. Počkáme, až to zhltneš, abys nám neumřel hlady, a pak se spolu vypravíme za panem Cortonem z firmy Corton a Cie. Je to velká a proslulá firma, a pan Corton udělá, oč jej požádám. Najdeš u nich nejlepší perly na světě.“

Za chvíli je již odváželo taxi do věhlasné ulice pařížských klenotníků, a poté, co se u vchodu Marcel prokázal služebním průkazem, byli uvedeni do kanceláře pana Cortona staršího. Když se na vyzvání hostitele

posadili, Biggles po Marcelově vybídnutí vylíčil celou situaci.

„Co si přejete, abych udělal já?“ zeptal se pan Corton.

Biggles položil na stůl šejkův záznamník s popisem uloupených perel. Jestliže sem Bowden dorazí a nabídne perly, můžeme si snadno ověřit jejich původ,“ řekl. „Nesmíme ovšem udělat, chybu. Navrhuji proto následující postup. Když Bowden přijde, řekněte mu, že perly koupíte, ale vzhledem k jejich mimořádné kvalitě vám bude trochu déle trvat jejich ocenění.“

„Tak bych postupoval v každém případě,“ prohlásil Francouz.

„Můžete Bowdena požádat, aby počkal, nebo aby se zastavil za určitou dobu. Získáte tak dost a dost času přesvědčit se, zda jde skutečně o perly, jež byly uloupeny. Bude-li tomu tak, zavoláte panu Brissacovi na policejní ředitelství. Budeme tam vyčkávat. Protože nevíme, kdy přesně Bowden přijde, nechceme tu čekat celý den a možná i dva dny, abychom vás nerušili v práci. Jakmile od vás dostaneme zprávu, vyrazíme sem, toho muže zatkneme a odvezeme si ho.“

„*Bien entendu,*“ uklonil se pan Corton. „Rozumím. Vše bude tak, jak říkáte.“

„*Merci bien, monsieur*. Děkuji vám, pane.“

Vyšetřovatelé se poté odebrali do Marcelova úřadu, aby vyčkali na poslední dějství dramatu, jehož byli dosud svědky.

Biggles pochyboval o tom, že by Bowden využil doporučujícího dopisu od řeckého obchodníka ještě téhož dne. Zmýlil se v odhadu. Hlavním důvodem vrahova spěchu bylo patrně to, co předpokládal i Biggles, a co

ostatně bylo za daných okolností pochopitelné. Šlo o Bowdenovu snahu zbavit se perel co možno nejrychleji. Ať však byly důvody jeho spěchu jakékoli, skutečností bylo, že krátce po třetí hodině odpoledne zazvonil na Marcelově stole telefon, a klenotník Corton oznámil trojici detektivů, že očekávaný muž s perlami se dostavil. Nyní odešel, ale vrátí se přesně v pět, aby uzavřel obchod, pokud ocenění perel dopadne příznivě. Podle slov pana Cortona nebylo sporu o tom, že všechny perly, které donesl, jsou přesně popsány v záznamníku zavražděného šejka Ibn Usly.

„Máme všechno, co jsme potřebovali," řekl Marcelovi Biggles. „Počkáme si tam na něj."

„Vezmu s sebou dva své nejlepší muže pro případ, že by dělal potíže. Obviníme ho z vraždy a pochybuji, že se bude chovat jako beránek." řekl Marcel. „Nemám rád pěstní souboje."

„Má zbraň," upozornil jej Biggles, „a jestli jen trochu znám tenhle typ lidí, nenosí ji jen pro parádu. Tu zbraň chci. Měla by nám posloužit jako předmět doličný, protože mám u sebe kulku, jež usmrtila jeho partnera Renforda. Toutéž zbraní byl nepochybně zavražděn také šejk."

Několik minut před pátou byli všichni tři i s klenotníkem v Cortonově kanceláři a domlouvali poslední podrobnosti chystané akce. Marcel s sebou přivedl dva policisty v civilu a rozestavěl je tak, aby na první pohled vypadali jako náhodní zákazníci nebo prodavači. Uniformu si nenavlékl ani Marcel.

„Velmi rád bych před svědky z Bowdenových úst slyšel, že perly patří jemu," řekl Biggles panu Cortonovi. „Potřeboval bych proto od vás, abyste mu položil

takovou otázku, aby musel vlastnictví jednoznačně potvrdit.“

„Stane se,“ zněla stručná odpověď

„Jen tak ze zvědavosti byste se ho mohl mezi řečí zeptat, jak k perlám přišel. Nepochybuji, že takový dotaz očekává, a má na něj připravenou odpověď. Moc by mne zajímalo, jakou báchorkou nás počastuje.“

„Jistě, pane. Zařídím to.“

Vše bylo domluveno a rozestavěli v místnosti tak, aby léčka nebyla na první pohled zřejmá.

Nemuseli čekat dlouho.

Pár minut po páté se ozvalo zaklepání. Když se pak dveře tiše otevřely, vstoupil vedoucí obchodu a s úklonou uvedl do kanceláře Bowdena. Vrah a prodavač perel si sice oholil knír, ale Ginger nezaváhal ani na vteřinu a poznal ho okamžitě, ačkoli ho znal pouze z fotografie.

„Pojďte dál, pane,“ zval Bowdena Corton sedící za stolem.

„Díval jste se na ty perly?“ zeptal se Bowden, a s úsměvem ve tváři postoupil vpřed.

‚Ano, pane. Jsou úžasné, jsou tak nádherné, že podněcují moji zvědavost,“ odpověděl Corton. „Smím se proto zeptat, kde jste je získal?“

„Záleží na tom?“

Corton udělal nepatrné omluvné gesto. „Chápejte, že zvláště u nových zákazníků musíme být opatrní. Sám to oceníte.“

„Samozřejmě.“

„Ty perly jsou skutečně vaše?“

„Samozřejmě.“

„Ale ještě jste mi neřekl, odkud pocházejí.“

„Získal jsem je, když jsem před časem obchodně cestoval po malabarském pobřeží.“

„To je ale zvláštní,“ zadumal se Corton. „Víte, perly jsou mé živobytí a vyznám se v nich. Nehodlám zpochybňovat vaše tvrzení, ale jsem si téměř jist, že pocházejí z Rudého moře.“

Možná zašel příliš daleko.

V Bowdenových očích problesklo podezření. „Pokud je nechcete, vraťte mi je,“ odsekl stroze. Současně přelétl místnost pohledem, a v tu chvíli se k

němu přitočil Biggles.

Biggles později líčil, že v následujících okamžicích se vše seběhlo tak rychle, že se policisté nestačili rozhoupat. Všichni kdož předpokládali, že Bowden bude zaskočen a díky tomu proběhne jeho zatčení jako po másle, se zmýlili. Jakmile se Bowdenovy oči střetly s Bigglesovým pohledem, jeho tvář zpopelavěla. Znamenalo to, že nejenom Bigglese poznal, ale že také zná jeho současné zařazení u letecké policie…

S tím Biggles nepočítal, ačkoli – jak později sám přiznal – ho to mělo napadnout. Bowden přece dlouhou dobu pracoval v Gatwicku, v místě kde sídlil operační štáb letecké policie!

Ať tomu však bylo jak chtělo, nyní se projevila Bowdenova schopnost okamžitého rozhodování vycvičená při létání. Nepochybně ihned pochopil situaci. Bleskově se obrátil, prosmýkl se kolem Marcela, který se jej marně pokusil zastavit, a v okamžiku byl u dveří. Rozrazil je tak prudce, až oba strážníci, kteří je měli střežit, zavrávorali. Bowden mezi nimi proběhl, propletl se mezi hrstkou zákazníků v prodejně a vyběhl na ulici. Biggles s Gingerem vyrazili za ním, ale srazili se s létacími dveřmi. Když se konečně dostali ven, Bowden měl před nimi značný náskok, hnal se tryskem ulicí bez ohledu na kvílející brzdy, na troubení klaksonu a vzteklé výkřiky řidičů.

„Ztratili jsme ho," napadlo Gingera, který ho následoval na vozovku a zděšeně uskočil zpátky na chodník, když ho jen o vlásek minul rozjetý taxík. Na několik okamžiků se zdálo zcela jisté, že se Bowdenovi podařilo uniknout.

Potom však znovu zaječely brzdy a pouliční provoz se zastavil. Hluk motorů se náhle ztišil, houkačky umlkly

a do toho podivného uklidnění ruchu zazněl pronikavý ženský výkřik.

Ginger nemohl vidět, co se přesně seběhlo, protože právě v kritické chvíli se mezi něj a uprchlíka vtlačila dodávka. Viděl však muže vyskakující z aut, a pochopil. Jakmile oběhl dodávkový automobil, měl situaci před sebou jako na dlani. Bowden ležel pod koly nákladního vozu, za jehož volantem seděl křídově bledý řidič a divoce gestikuloval na několik kolemjdoucích, kteří mu jeden přes druhého radili, co má udělat – couvnout, popojet nebo zůstat stát.

Ginger dohonil Bigglese uprostřed vozovky a zastavil se. Hned nato doběhl Marcel. Také on strnul. Nikdo z trojice nepromluvil. Nebylo co říci…

Pak Marcel vykročil ke službu konajícímu strážníkovi, který si k místu nehody prorazil cestu rychle se shlukujícím davem. „Jak vážně je zraněn?“ zeptal se.

„Je mrtev,“ ozval se někdo. „Kola ho přejela. Viděl jsem to na vlastní oči. Ten chlap musel být šílenec.“

Z dálky se rychle blížila sanitka s ječící sirénou.

Biggles pohlédl na Marcela. „To je k vzteku,“ zavrčel. „Co teď uděláme?“

„Ty nemůžeš dělat vůbec nic,“ odpověděl Marcel. „Bude nejlépe, když to necháš na mně. Postarám se o to sám.“

„Díky,“ řekl Biggles. „V tom případě vyrazíme domů a oznámíme Raymondovi, k čemu došlo. Později se vrátím. Zatím bys mohl pro mne něco udělat. Zajisti u pana Cortona perly i záznamník, který jsem u něj nechal. Jakmile ukončíme případ, dopravím ho tam, kam patří. V Bowdenově kapse nejspíš najdeš revolver. Jestli je ten lump po smrti, nebudu ho už potřebovat jako důkaz, ale

tuze rád bych porovnal kulku, která zabila Renforda, kvůli dokumentaci.“

„Zařídím,“ slíbil Marcel.

„Dobrá. Nechávám to na tobě. Uvidíme se později.“ Biggles se otočil a odcházel.

„Bowden musel být blázen, když se takhle zachoval,“ poznamenal Ginger v taxíku, který je odvážel na letiště.

„Byla to jeho jediná příležitost k úniku, a on ji využil. Svým způsobem mu to ostatně vyšlo,“ řekl Biggles pochmurně. „Věděl, že nemá co ztratit kromě života, o který nakonec skutečně přišel. My měli proti němu všechno, co jsme potřebovali. Ten lotr mě musel od vidění znát. Mělo mě to napadnout, ale člověk nedokáže domyslet každý detail.“

„Měl jsi dost starostí, abys vyřešil chladnokrevnou vraždu a mám za to, že jsme ji už prokázali. Málem by skončila v záznamech jako náhodné úmrtí. Úmrtí někoho úplně jiného.“

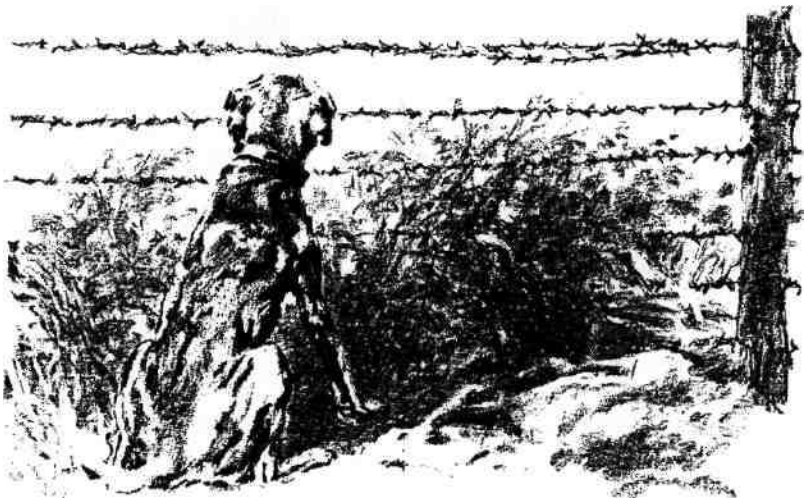
„Což dosvědčuje to, že si člověk nikdy nemůže být ničím jistý. Dokonce ani smrtí ne,“ řekl unaveně Biggles. „Máš pravdu, jestli tedy vůbec šlo o úkladnou vraždu!“

„Samozřejmě že ano!“ zavrčel zrzek. „Ty vraždy byly nakonec tři a vyšlo to díky náhodě.“

„Neříkal bych tomu náhoda,“ odpověděl Biggles. „Řekněme, že všechno vyšlo najevo kvůli vrahově chybě, kterou byl výběr stroje naprosto nevhodného k účelu, jemuž měl údajně sloužit. Většina vrahů naštěstí nějakou hrubku udělá. Právě proto se jim podaří zmizet jen ve výjimečných případech.“

„A všechno to vlastně začalo tím nouzovým přistáním. Když šejk nabídl Bowdenovi pomoc, ten uviděl perly…“

„Vsadil bych se, že od té doby dumal Bowden nad tím, jak se k perlám dostat,“ řekl Biggles. „Když jsme to tak báječně vyřešili, měli bychom perly dopravit novému šejkovi a přesvědčit ho, že všichni naši důstojníci nejsou stejní zločinci jako ten lotrovský Bowden. Jinak si prožije posádka při příštím nouzovém přistání poblíž jeho sídla horké chvilky.“

PŘÍBĚH DRUHÝ

MUŽ, KTERÝ PŘIŠEL O NOHU

Biggles vzhlédl od psacího stolu, když se rozlétly dveře jeho kanceláře a dovnitř vstoupil muž. Jeho obličej byl pohublý a bílý jako sníh a oči působily nepřirozeně. Zdály se být hrozně velké a výrazné. Když řekl „Nazdar, Bigglesi," rty se mu chvěly.

Biggles se s vytřeštěnými zraky zpola nadzvedl v židli a opět klesl zpět. „My se známe?" zeptal se.

„Samozřejmě, že se známe. Jsem Nobby Donovan z 241. letky."

Bigglesovy rozevřené zornice se ještě více rozšířily. „Promiň. Vůbec bych tě nepoznal," řekl. „Co se s tebou proboha stalo?"

„Kvůli tomu jsem tady, kamaráde."

Biggles pohlédl na Gingera. „Dej mu židli.“

Zrzek ji k návštěvníkovi přisunul.

Bývalý pilot na ni ztěžka dosedl. „Víš, co chci udělat?“

„Nemám zdání.“

„Chtěl bych praštit cihlou do výlohy v klenotnictví. Vlastně jsem se na to zrovna chystal, když jsem si vzpomněl na tebe a na to, co teď děláš. Tak jsem si řekl, že se zastavím a řeknu ti to, abys měl po ruce eskortu.“

„Takže tvůj nejnovější koníček je vyrážení výloh cihlou?“

„Ne. Tohle bude poprvé.“

„A co tě k tomu vede?“

„Chci se dostat do vězení. Kolik myslíš, že můžu dostat?“

„Koukám, že to co potřebuješ, je nemocnice,“ řekl Biggles. „Pročpak chceš za katr, Nobby?“

„Myslím si, že je to jediný způsob, jak se mohu vyléčit.“

„Z čeho?“

„Jsem narkoman.“

„Jak ses k tomu svinstvu dostal?“ zeptal se Biggles.

„Ujišťuji tě, že jen náhodou. Nesuď mne příliš přísně. Je to peklo, ze kterého se nedá uniknout, pokud se chceš cítit alespoň trochu normálně. Asi si už nepamatuješ, že mě sestřelili v bitvě o Anglii. Museli mi tenkrát uříznout nohu a nahradit ji protézou. Od té doby jsem často trpěl bolestmi, které se někdy po amputaci dostavují. Vím, že to zní nesmyslně, ale bolela mne noha, kterou mi vzali. Nerv, který od ní vede do mozku, je pořád na místě, a čas od času mi připomene, oč jsem přišel. Tak to alespoň tvrdí doktoři. Dávali mi nějaké

prášky, abych se dostal z nejhoršího. Trochu mi pomohly.“

„Ty ale nemohou za to, jak teď vypadáš.“

„Jistě že ne. Pak se stalo to, co by se mohlo stát komukoli. Jednou jsem měl mimo domov práci – o níž jsem už taky mimochodem přišel – když na mne přišly bolesti. Byl jsem v koncích. Neměl jsem u sebe žádné prášky, tak jsem vrazil do lékárny, aby mi nějak pomohli. Lékárník mi řekl, že mi pomoci může. Opravdu jsem nemohl najít lepší místo. Byla to katastrofa.“

„Co udělal?“

„Dal mi nějaký bílý prášek. Zabral zázračně. Jako mávnutím kouzelného proutku. Poprvé za celá ta léta jsem vůbec necítil bolest. Člověk, který ji nezažil, nemůže pochopit, co to znamená. Ale ta věc byla drahá. Chtěl po mně tři libry, což se mi zdálo moc, a také jsem mu to řekl. Musel jsem však uznat, že ta úleva stála i za tolik peněz.“

„Zeptal ses na název toho prášku?“

„Ne. Byl jsem mu strašně vděčný za to, že bolest zmizela.“

„Teď ale víš, co to bylo.“

„Jo, Bigglesi. Podle toho, co jsem od té doby přečetl, muselo jít o heroin.“

„Myslel jsem si to,“ kývl Biggles. „Pokračuj.“

„Pochopitelně, že když se za čas vrátily bolesti, šel jsem si rovnou pro ten zázračný lék. A tak to šlo dál. Měsíc po měsíci a zbytek si můžeš domyslet. Ve chvíli, kdy mi konečně došlo, že jde o návykovou drogu, návyk byl tu, a nemusím ti asi vysvětlovat, co to znamená. Musel jsem ten prevít mít za každou cenu. Těm, kteří tu bolest nikdy nezakusili, se dobře vykládá o zřeknutí se

drog, ale jenom ať to někdo zkusí. Ten mazaný pekelník, který mi heroin dodával, o tom věděl své, a tak stále zvedal cenu. Prý ji obtížně shání.“

„To byla nejspíš pravda,“ přerušil hosta Biggles.

„No, a dnes jsem na tom tak, že všechny své peníze jsem dávno nastrkal jemu. Jsem na mizině a nemám daleko k šílenství. Je mi taky jasné, že se nikdy nebál možnosti, že bych ho udal, protože bych se tak připravil o dodavatele.“

„Takže ti teď přestal dodávat sám.“

„Klidně by pokračoval, kdybych na to měl peníze. Je přesvědčen o tom, že se mi vždycky podaří nějaké peníze sehnat, ale v tom se plete. Melu z posledního, Bigglesi. Dobře mi tak.“

„Kdo je ta krysa a kde má svou díru?“ zeptal se Biggles.

„Jmenuje se Valesid. Myslím, že je to Řek. Má malou lékárnu v zapadlé uličce u Paddingtonského nádraží. Sám vidíš, co ze mne udělal. Bojím se pohledu do zrcadla. Dnes ráno jsem se rozhodl, že se musím dostat někam, kde drogu neseženu. Tak jsem přišel na vězení.“

„Nejsi první, koho to napadlo,“ řekl Biggles. „Ale našly by se i méně nepříjemné způsoby, jak tě dostat mimo pokušení. Než se k nim ale dostaneme, povězme si pár věcí na rovinu. Nezastavil ses tu náhodou jenom proto, abych sáhl do kapsy a půjčil ti pár liber na návštěvu u Padding…“

„Ne,“ vskočil Bigglesovi do řeči Donovan. „V žádném případě. Přísahám ti…“

„Dobrá, dobrá. Beru tě za slovo. Počkej chvilku.“ Biggles vzal do rukou noviny a nalistoval si inzertní

přílohu. „Ráno odplouvá do Fremantlu v západní Austrálii nákladní loď a je na ní několik volných kajut. Cesta tam ti potrvá šest týdnů. Na té lodi žádný heroin neseženeš, a jestliže bez něj vydržíš šest týdnů, jsi vyléčen. Alespoň na čas! Pokud mi slíbíš, že nevystoupíš během některého z mezipřistání, koupím ti lístek.“

„Beru, a splatím ti to z prvních peněz, které vydělám.“

„Čekají tě krušné chvíle.“

„Když to bude nesnesitelné, vždycky můžu ještě skočit přes palubu.“

„Skvělý nápad. Teď bych se tě ještě rád na něco zeptal. Můžeš mi povědět o prodeji heroinu víc?“

„Moc toho nevím, protože ten lump je opatrný jak starý lišák. Pochopitelně – musí být! Myslím si však, že mu drogy přiváží auto Rolls-Royce, a řeknu ti, proč. Dvakrát jsem tam viděl Rolls-Royce zastavit. Pokaždé z něj vystoupila žena, řekl bych přímo – dáma! Byla to dobře oblečená bruneta a měla livrejovaného řidiče, který vypadá na Egypťana. Oblečená byla až moc draze. Považoval jsem ji pochopitelně za zákaznici. Pak jsem ale jednou přišel, a Valesid neměl zboží. Zoufale jsem tehdy naříkal, až mě otráveně vyzval, abych přišel za půl hodiny. Byl jsem v takovém stavu, že mi tekly slzy a přecházel jsem po chodníku sem a tam. Pak přijel Rolls. Když odjel, vešel jsem dovnitř a všechno bylo vyřešeno. To moje zboží bylo na skladě.“

„Máš číslo toho auta?“

„Kdepak. V takovou chvíli člověk nemyslí.“

„Nevadí. To si zjistíme. Řekni mi ale, proč jsi to na policii nehlásil dřív?“

„Ze dvou důvodů. První je nasnadě. Kdyby mi policisté sebrali Valesida, mám po zásobování. A ten druhý? Valesid mi řekl, že kdybych ho udal, půjde mi po krku gang. Mohl mít pravdu, protože jsem tam kolikrát viděl poflakovat se nepříjemné chlápky, kteří vypadali na Španěláky. To je všechno.“

„Španěláci,“ řekl Biggles. „Mafiáni z Jižní Ameriky. To nám tu ještě chybělo. Dokud loď nevypluje, nespustíme tě z očí, Nobby. Půjdeš s ním, Algy, koupíš lodní lístek, dáš mu někde najíst. Pak ho vezmi do bytu a zůstaň s ním.“

„To nebude potíž,“ kývl Algy. „Jdeme, Donovane.“ Oba vyšli z kanceláře.

Biggles sledoval jejich odchod a pak smutně zavrtěl hlavou. „Hrůza,“ řekl, když za nimi zapadly dveře.

„Neumím pochopit, proč se člověk jako Donovan nedokáže zbavit návyku.“ ozval se zrzek.

„Heroin je patrně nejhorší že všech narkotik,“ odpověděl Biggles. „Neničí jen lidské tělo, ale i ducha. Návyk? Slyšel jsem o případech, kdy narkomani bez přístupu k drogám ztratili rozum a zešíleli. A co cigarety? Nikotin je slabá droga, ale je návykový stejně jako ostatní. Vždy, když stoupne cena cigaret, přestanou tisíce lidí kouřit. Ale kolik jich vydrží? Během několika týdnů většina začne kouřit znovu. Představ si návyk stokrát silnější, než je kuřácký, a pak možná pochopíš, jak pevně drží heroin Nobbyho v kleštích. Navzdory přísným trestům zamořily drogy celý Střední východ, kde se soustřeďuje podloudný obchod s narkotiky z Asie. Problém, který brání jeho přiškrcení, jsou obrovské zisky, plynoucí z překupnictví a prodeje. Libru heroinu, jenž má výrobní cenu pár šilinků, je možné dostat na

černém trhu za čtyři sta až pět set liber. O některých evropských státech je známo, že z toho výnosného obchodu dostávají podíl.“

„Co je to vůbec zač, ten heroin?“

„Heroin? Alkaloid získávaný z máku. Sražená šťáva z makovic je opium. Po ošetření opia jistými chemikáliemi vzniká morfin. Po další úpravě anhydridem kyseliny octové vzniká bílý prášek, diacetyl morfinu, jinak zvaný heroin.“

„Na mne je to trochu moc chemie,“ zavrčel Ginger.

„Jemináčku, ve skutečnosti je to jednoduché,“ vložil se do hovoru Bertie Lissie. „Jediné, co potřebuješ, je vypěstovat tu správnou odrůdu máku, jestli víš, co tím myslím.“

Zrzek znechuceně odfrkl.

„Tak nějak to je. Tenhle mák je rostlina s šedozelenými listy a obyčejnými nafialovělými květy,“ kývl Biggles. „Nejlepší mák pochází z vyšších poloh v Malé Asii. Potřebujeme zjistit, jak ho dostávají do Anglie. Asi nezbyde, než si promluvit s inspektorem Gaskinem. Dříve či později se o tom stejně dozví.“

„Jémine,“ zasmál se Bertie. „Vždyť máme odborníky, což?“

Biggles zavrčel na Bertieho adresu něco neuctivého, ale zvedl telefon a vytočil Gaskinovo číslo.

Když vešel detektiv do kanceláře. Biggles mu vylíčil, k čemu došlo.

„Co mám udělat?“ zeptal se inspektor, když vyprávění skončilo. „Mám toho překupníka sebrat?“

„A nechat velké ryby uplavat? Určitě ne. Lékárna v Paddingtonu nebude jediná. Až udeříme, musíme dostat všechny. Moc rád bych zjistil, jak se k nám droga dováží.

Proto bych byl rád, abyste se nejdříve zaměřil na ten Rolls. Dostanete se k němu, pokud budete sledovat obchod. Zjistěte komu auto patří a kam jezdí. Musíte však být nesmírně opatrný, protože při prvním podezření, že je někdo sleduje, zmizí buď oni, nebo drogy. Až budete něco vědět, přijďte mne informovat.“

„Okay,“ kývl inspektor.

Celý následující týden po něm nebylo ani vidu ani slechu. Pak se náhle objevil. „Jsme hotovi,“ hlásil.

„Už víte, jak se zboží dostává do země?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Vy ano?“

„Také ne. Uvědomili jsme ale všechny přístavy i letiště. Dokud nebudeme znát odpověď na tuto otázku, nemůžeme podnikat další kroky, protože by dalšímu dovozu stejně nezabránily. Co se vám tedy podařilo zjistit?“

„Rolls-Royce patří egyptskému Řekovi Arbramu Nifarovi. Ten muž vlastní i dům na Hill Street v Mayfairu. Je to velký dovozce egyptských a tureckých cigaret, řekl bych však, že jde o malé série, protože neobchoduje s žádnými známými značkami. Přesto si však žije, jak se zdá, velice dobře. Vůz užívá převážně jeho žena. Má egyptského řidiče, kterému říká Ali, a podle všeho je velmi zadobře s některými z těch podezřelých chlapíků, co se potulují po nočních klubech ve West Endu. Auto jsme sledovali do obchodů v Paddingtonu, Soho, Limehousu a Mayfairu. Zdá se, že tyhle čtyři obchody představují jádro systému. Nifar s manželkou tráví víkendy mimo město. Je pravděpodobné, že jim patří farma v Devonu. Jde zřejmě

o způsob, jak si ulehčit od daní. Nedokážu si představit, proč by si právě on jinak kupoval farmu.“

„Pokud i ta nepatří do obchodu s drogami,“ napadlo Bigglese. „Právě tam by dodavatel mohl přivážet zboží. Londýnskou adresu může považovat za příliš nebezpečnou.“

„To by mohlo být vysvětlení,“ zamumlal Gaskin.

„Myslím, že bude dobré podívat se na tu farmu pozorněji, než o sobě dáme vědět. Musí mít nějaký význam pro obchody.“

„Mohli bychom zastavit to auto na cestě zpět do města.“

„To je riziko. Kdybychom v autě nic nenašli, promrhali bychom moment překvapení a byla by z toho nebetyčná ostuda. Před zásahem musíme mít jistotu.“

„Tohle riziko podstupujeme pokaždé, když něco vyšetřujeme,“ řekl inspektor. „Nevěřím, že tihle gauneři nechávají zboží ležet jen tak ve skříni mezi prádlem ať už v Devonu či v Londýně.“

„Proto si myslím, že bychom měli nejdříve zjistit, kde všechno začíná, než se pokusíme dopadnout je na trase. Počkejte ještě den nebo dva. Udělám si výlet do Devonu a podívám se na farmu trochu zblízka.“

„Dobrá – pokud si myslíte, že je to třeba. Nemám pocit, že nás zatím tlačí čas,“ kývl Gaskin a mávl na pozdrav.

„Sežeň mi auto, Gingere,“ přikázal Biggles. „Když nic jiného, alespoň si vyrazíme na čerstvý vzduch.“

„Hned ted?“

„Ano.“

„Nač ten spěch?“

„Protože je dnes sobota. Slyšel jsi přece, co říkal Gaskin o tom řeckém dovozci cigaret, jeho ženě a víkendech na venkovské farmě. Odjíždějí tam v sobotu a vracejí se v pondělí. Mám za to, že je vhodná doba na průzkum. Proto bychom měli jet všichni. Ty, Algy, a Bertie taky. Odhaduji, že farma bude větší, a tak bude co prohlížet.“

Bylo pozdní odpoledne, když policejní vůz projížděl klidnou devonskou vesnicí, kde se měla nacházet farma manželů Nifarových. Jakýsi hoch jim ukázal cestu a za chvíli pomalu sjížděli jedním z úvozů tak obvyldých na venkově. Přes jeho deset až dvacet stop vysoké okraje nebylo vidět nic, co by leželo poblíž cesty.

„Tohle není k ničemu,“ prohlásil Biggles a zastavil auto. „Vylez, Gingere, a podívej se nahoru.“

Ginger vystoupil a snadno zdolal svah úvozu. Brzy byl zpět. „Viděl jsem fazolové pole,“ hlásil. „Nic jiného není vidět, protože celé okolí je obehnáno ostnatým drátem.“

Popojeli asi dvě stě yardů a pokusili se znovu o průzkum se stejným výsledkem.

„Žádný dobytek nevidíš?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Když říkám fazole, tak myslím fazole.“

„K čemu jim může být ostnatý drát kolem fazolí?“ řekl Algy.

Nikdo mu nedokázal odpovědět.

Biggles se znovu rozjel, ale zpomalil a nakonec automobil zastavil, neboť na dohled se objevila vrata. Vedle nich zahrada a budova farmy. Na záhoně pracoval jakýsi barevný dělník. Když Biggles vystoupil a vykročil k vratům, muž odhodil rýč a svižně mu vyšel v ústrety.

„Tohle je soukromá cesta,“ zavolal silným hlasem s cizím přízvukem.

„To vidím,“ odpověděl nevzrušeně Biggles. „Můžete mi povědět, zda jedu správně do Morton Hampstead?“

„Nevím. Nejsem zdejší.“

„Díky,“ mávl na chlapa Biggles, vrátil se k autu a pokračoval v jízdě.

„Nevypadal, že by chtěl kohokoli vpustit dovnitř,“ poznamenal Ginger.

„Řekl bych, že kvůli tomu má ten rýč,“ ušklíbl se Biggles.

Jeli úvozem dále. Občas zastavovali, ale jen jednou jim Ginger oznámil, že vidí jakýsi dům a hospodářské budovy. Cestu neustále lemoval plot z ostnatého drátu.

„Už jsme zas skoro na místě, odkud jsme vyjeli,“ řekl Biggles. „Celé jsme to objeli. Je tam jen jeden vchod, a ten je hlídaný. Byl bych nerad, kdyby nás ten s rýčem uviděl ještě jednou. Patrně by pojal podezření. Raději se vrátíme domů.“

„Domů! To myslíš do Londýna?“ otázal se překvapený Algy.

„Ano, kam jinam. Pokud se dnes můžeme dívat na farmu jenom z žabí perspektivy, můžeme ji zítra obhlédnout ze vzduchu. Vezmeme si s sebou fotoaparát. Možná bude co prohlížet a tam nahoře snad ostnaté dráty nenatáhli.“

O chvilku později musel Biggles zajet až těsně k přilehlému úbočí, aby umožnil průjezd vozu Rolls-Royce.

„Takže panstvo právě dorazilo,“ poznamenal. „To mne přivedlo na jistý nápad. Vzhledem k tomu, že farma má jediný vjezd, každý, kdo přiváží dodávku zboží, musí

tudy projet. Algy, ty a Bertie tu zůstanete a budete pozorovat bránu do doby, než se k vám přidáme my. Jediné, co po vás chci, je sledovat vjezd, držet se ve skrytu a všímat si každého, kdo vjede dovnitř nebo vyjede ven. Jsme v Devonu, což znamená, že sem mohou přivážet zboží přes některý z místních přístavů. Nebuďte proto překvapeni, když uvidíte muže, vypadajícího jako námořník. Je tu rovněž možnost, že pro dodávku pojede Rolls. Rozhodně mi jeden z vás zatelefonujte zítra v šest ráno do bytu a podejte mi zprávu. Ve vesnici jsem viděl telefonní budku. Jeden z vás může být na hlídce a druhý zatím sežene jídlo, abyste tu neumřeli hlady, než se zítra vrátíme.“

„Dobrá,“ souhlasil Algy.

Návrat do Londýna pak proběhl bez událostí, které by stály za zmínku.

V šest ráno zazvonil v Bigglesově bytě telefon. Biggles, který již na hovor čekal, zdvihl sluchátko a chvilku poslouchal.

„Okay, jedeme,“ řekl pak a zavěsil.

Obrátil se k zrzkovi a poznamenal: „Zvláštní věc. Algy tvrdí, že dovnitř ani ven se nedostala ani živá duše, a já si byl skoro jist, že během noci něco spatří. Divné.“ Pokrčil rameny. „Možná, že tento týden žádná zásilka neměla přijít.“

„Třeba všechno dováží ten Rolls,“ navrhl Ginger.

„Možné to je,“ souhlasil Biggles. „Nedá se nic dělat. Budeme pokračovat podle plánu. Jde se do práce.“

O dvě hodiny později mířili v policejním letounu typu Proctor rovnou nad farmu, ze které včera viděli z cesty tak málo. Nyní měli pod sebou všechno jako na dlani a Ginger měl brzy plné ruce práce s fotoaparátem.

Objektiv zaměřil hlavně na dům s několika přilehlými hospodářskými staveními obklopenými obilnými poli. V prostoru nebyl žádný dobytek ani koně.

„Tohle je naše fazolové pole," poznamenal nevzrušeně Biggles. „Naši přátelé musí být na luštěniny přímo zatížení. Odhaduji, že to fazolové pole má nejméně osm hektarů." Náhle zmlkl a po chvíli promluvil zcela odlišným tónem. „Ne. To není možné."

„Co není možné?"

„Podívej se dolů důkladně. Vidíš ty dva široké světlé pásy uprostřed? Končí na obou stranách dost daleko od okraje pole. Pracují na nich nějací lidé."

„A co má být?"

„Nenapadá tě, co na těch pásech roste?"

„To se dá odsud těžko posoudit."

„Viděl jsi už někdy něco takového?"

„Ne. Myslím, že ne. Vypadá to jako květiny. Jediný druh. Řekl bych, že tam pěstují květiny na londýnský trh."

„Naplnily by všechna květinářství v Londýně! Jaké květiny se musí ošetřovat na poli ještě teď, v létě? A pročpak jsou vysazeny uprostřed fazolí?"

„Dám se poddat," řekl malomyslně Ginger. „Nemám ponětí."

„Možná si budeš myslet, že jsem blázen, a třeba v tom budeš mít pravdu, ale jediné místo, kde jsem viděl něco podobného, byl Střední východ. Taky tam mají farmáři dobrý důvod pěstovat určité rostliny tak, aby na ně nebylo vidět. A umístění uprostřed pole fazolí není vůbec špatné řešení. Naopak! Je to skvělý nápad. Koho by to napadlo! Není divu, že Algy nikoho neviděl. Jak hluboce jsem se mýlil, když jsem předpokládal, že si

majitelé koupili farmu v Devonu, aby to měli blízko k moři. Měli mnohem pádnější důvod.“

„Jaký?“

„Přece podnebí – mírné klima, které je příznivé pro pěstování raných jarních rostlin.“

Ginger konečně pochopil. „Chceš říci, že na těch pásech dole roste… mák?“

„To ti to trvalo,“ vzdychl Biggles. „Vzhledem k tomu, co víme o zájmech pana Nifara a jeho dámy a také proto, že tady není jiné vysvětlení, jsem o tom přesvědčen. Nevěřil bych, že ten řecký brach je tak fantasticky vynalézavý.“

„Jak se chceš přesvědčit, že to není omyl? Půjdeš s letadlem níž?“

„V žádném případě. Pokud bych to udělal, těm lidem na poli by došlo, co se děje, a rozprchli by se jako králíci. Byla by chyba je varovat. Vrátíme se domů a vydáme se sem po setmění patřičně vybaveni. Aby tě husa kopla, jak říká Bertie. Opiová plantáž rovnou za humny. Není divu, že celníci nic nezachytili. To je tedy lahůdka.“

Během řeči provedl Biggles táhlou plochou zatáčku a mířil nyní k východu. „Je tomu vážně tak těžké uvěřit, že se přece jen musím přesvědčit, zda nejsme na falešné stopě,“ pokračoval. „Myslím, že nám neuškodí návštěva botanické zahrady v Kewu.“

„Předpokládám, že oním patřičným vybavením myslíš nůžky na drát,“ řekl Ginger.

„Ne. Pokud plot hlídají, velmi brzy by na vystřižený otvor přišli. To by v objektu, který je střežen jako atomová laboratoř, mohlo způsobit okamžitý poplach. Postačí vzít s sebou pár pevných pokrývek, abychom

přelezli plot a nenatrhli si kalhoty, nebo tam nezanechali stopy.“

Trvalo jim déle než hodinu, než se dostali zpět na základnu, odkud autem, na jehož zadní sedadlo naložili kupu potahového plátna na letadla, pokračovali do Kewu. Byla sice neděle, ale jak poznamenal Biggles, vzhledem k vysoké návštěvnosti zahrady o víkendu se dalo předpokládat, že někdo z tamních pracovníků bude mít službu.

Ukázalo se, že měl pravdu. V kanceláři Královské zahradnické společnosti byli uvedeni k tajemníkovi, který se jich zeptal, čím jim může být prospěšný. Povytáhl obočí, když před ním Biggles zamával policejní legitimací a představil se mu.

„Přišli jsme se vás zeptat, zda tu najdeme nějakou rostlinku, zvanou mák setý,“ řekl Biggles, „a pokud ano, rád bych si osvěžil paměť letmým pohledem.“

Tajemník se usmál. „Kdybyste byl kdokoli jiný než policista, nejspíš bych nesouhlasil, protože nejde právě o rostlinu, kterou doporučujeme lidem pěstovat. Pojďte však se mnou a já vám ukáži *Papaver somniferum*, abych užil správného botanického názvu.“

„Rozumím vám dobře, že se té rostlině daří také u nás?“ zeptal se Biggles.

„Jistěže.“

„Ve volné přírodě?“

„Ovšem.“

Když uviděli *papaver*, řekl tajemník: „Zajímá vás rostlina nebo spíše její vedlejší produkt?“

„Zajímá mne možnost výroby opia v našich zeměpisných šířkách,“ odpověděl upřímně Biggles.

„Víte, není pochyb o tom, že teplejší podnebí je vhodnější pro produkci vyššího obsahu opia, nežli podnebí chladné. Drogu, jak asi víte, získávají z makovic, či přesněji řečeno ze šťávy, která z nich po naříznutí prýští. Soudím, že makovice vypěstované v teplém klimatu, obsahují více šťávy, než takové, které vyrostly v chladnu. Jiný rozdíl však neznám.“

„Myslíte si, že by se vyplatilo pěstovat tyhle rostliny třeba v Devonshiru?“

„Nevidím důvod, proč by to nešlo.“

„Děkujeme vám,“ řekl vděčně Biggles. „Teď víme vše, co jsme potřebovali vědět.“

Bylo pozdní odpoledne, když policejní auto dorazilo zpátky do Devonu. Pominul důvod k tomu, aby Algy s Bertiem dál sledovali silničku a bránu farmy a Biggles je odvezl do místního hostince na poctivý silný čaj. Oba pozorovatelé nezjistili nic nového a Biggles je proto informoval o tom, co odhalili během dopoledne.

„U všech rohatých!“ pronesl procítěně Bertie. „Na co všechno to zločinci nepřijdou!“

„Jestliže je tak snadné opium vypěstovat, divím se, že to už někdo nezkusil dávno,“ řekl Algy. „Zajímalo by mne, jak jsi na to tak rychle přišel.“

„Tomu se říká zkušenost,“ odpověděl Biggles. „Když jsem viděl ty světlé pásy mezi fazolemi, na něco jsem si vzpomněl. RAF měla před lety základny v Egyptě, odkud prováděla pravidelné hlídkové lety zaměřené na vyhledávání makových polí, neboť jeho pěstování bylo nezákonné. Nejdřív se tím zabývaly pozemní jednotky, avšak chytří pěstitelé ukrývali políčka máku ve velkých polích, kde je zakrývala jiná plodina. Pak je nebylo možné objevit ze země, dala se však

snadno odhalit leteckým průzkumem. Možná právě to zdejší fazolové pole mi připomnělo zkušenosti ze Středního východu, kde byl mák ukrýván obvykle právě mezi fazolemi. Fazole vyrůstají přibližně do stejné výšky jako mák. A máme to. Protože je Gaskin Nifar Egypťan, bude o tom vědět své. Člověk by řekl, že nebude mít nervy na to, aby tu mák pěstoval. Kolik lidí jej ale vidělo, a kolik z nich by napadlo, k jakému účelu slouží fazole? Já mám to štěstí být jedním z těch, kteří na odpověď přišli.“

„A co se bude dít dál?“ otázal se Algy.

„Nezbývá nám, než prokázat naše podezření, a k tomu povede cesta přes získání vzorků toho, co pan Nifar pěstuje mezi svými fazolemi. Dnes dopoledne tam pracovali nějací lidé, a pokud jsem se správně dovtípil, byli to Egypťané, kteří sbírali tu pekelnou šťávu. To je práce pro odborníka. Našinec by ani nevěděl, jak na to jít. Kromě toho by bylo nebezpečné pokoušet se na tuto práci někoho získat. Lidé rádi mluví, a zdejší strážník by snadno pojal podezření, co se to tady vlastně děje. Jakmile se setmí, uděláme si malý výlet za ostnatý drát. Vzal jsem s sebou nějaké hadry, abychom se uchránili před potrháním vlastních svršků, případně i něčeho citlivějšího.“

‚A pokud se ukáže, že ty květinky jsou skutečně tím, co tady hledáme, jaký bude další postup, starý brachu?“ vložil se do Bigglesova výkladu Bertie.

Biggles chvilku přemýšlel. „Droga, o kterou nám jde především, není opium, ačkoliv je součástí výrobního postupu. Donovan bral heroin, který je mnohem horší, a musí být zpracováván. Může být vyráběn jak zde, tak v Londýně, ale já bych řekl, že laboratoř bude v některé ze

zdejších hospodářských budov. Ať se tady však připravuje opium nebo heroin, až se budou manželé Nifarovi vracet do Londýna, můžeme zjistit, zda si s sebou trochu nevezou.“

„Takže zde na farmě je zatknout nechceš?“ zeptal se Algy.

„Ne. To by znamenalo zatahovat do akce místní policii, a vysvětlováním bychom jen ztráceli čas. Tady to můžeme vyčistit potom, až se vypořádáme s agenty, kteří rozšiřují drogu ve městě. Pokud zjistíme, že mezi fazolemi vyrůstá přesně to, co hledáme, vrátíme se do Londýna a necháme Gatwicka a jeho chlapce, aby tam zasáhli. Jde mi o to, abychom dostali celou bandu do vězení na jeden zátah. Nic mne tak nepotěší, jako zatnout tipec všem těm šiřitelům jedu naráz. Každý z nich je zločincem a vrahem, ačkoli jejich vraždění probíhá pomalu a tím nejzrůdnějším způsobem.“

Vyčkali do západu slunce, a beze spěchu se potichu vydali k tomu úseku cesty, odkud byla podle Bigglesova leteckého průzkumu nejkratší vzdálenost ke kvetoucím pruhům, které vzbudily jeho podezření.

Biggles vystoupil z auta spolu s Gingerem, jenž nesl náklad plachtoviny.

„Otoč vůz a počkej tu na nás,“ řekl Algymu. „Nebudeme tam dlouho.“

Auto zmizelo v rychle houstnoucím soumraku.

Biggles vylezl po úbočí úvozu, složil plachtu natřikrát a přehodil ji přes plot z ostnatého drátu. Během několika vteřin byli oba muži na opačné straně plotu mezi fazolemi bez úhony na zdraví nebo šatstvu.

„Jdi po řádku," přikázal tiše Biggles. „Nemusíme podupat víc lusků, než je nezbytně nutné. Když místní kontrolují každé ráno pole, dělají to taky tak."

Ušli sotva deset kroků, když Ginger klopýtl a málem upadl.

„Co to děláš?" zeptal se podrážděně Biggles.

„O něco jsem zakopl," vysvětloval zrzek.

V tu chvíli se z nevelké dálky ozval psí štěkot.

Biggles o krok ustoupil a nahmatal předmět, o který Ginger zakopl. „Je to drát," zamumlal. „Ten musel spustit poplach. Jdeme. Teď musíme být ukrutně rychlí."

Vyrazili k cíli, který se nyní v šeru jevil jako našedlý pruh v poli. Současně se štěkot přiblížil, a podle chraplavého drsného zvuku ho nevydávali žádní ratlíci. Biggles nemluvil. Rychle uřízl jednu rostlinu kousek nad kořenem. To bylo jediné, co potřeboval. Rychle se otočil a rozběhl se k plotu.

Bylo nezbytné spěchat, avšak kvap se jim stal málem osudným, neboť si ve tmě nedovolili použít baterky a dorazili k plotu dost daleko vedle plachet přehozených přes drát. Než se jim podařilo řádně se zorientovat, slyšeli už těžké supění psů, kteří přestali štěkat. Vzápětí se z šera vyřítila s hrozivým chroptěním dvojice mastifů[1]. Nikdy v životě nezdolal Biggles a Ginger překážku tak bleskově jako nyní.

Biggles právě na druhé straně plotu strhával plachtovinu, když psi zaútočili s takovou prudkostí, až Ginger sletěl ze svahu na cestu po hlavě. Biggles se řítil za ním a dbal více na rychlost sestupu než na vlastní

[1] Mastif – jedno z nejstarších plemen ze skupiny dogovitých psů. Velký, dlouhý a robusní pes býval užíván jako pes válečný.

důstojnost. Mastifové se vrhali na plot ve snaze dostat se skrze něj, a dalo se každou chvíli očekávat, že se jim to podaří – jakoby jim ostny ani nevadily. Naštěstí právě v okamžiku, kdy k tomu došlo, zastavilo dole auto.

„Jeď!“ přikázal Biggles chraptivě, když vtrhli dovnitř.

„Jemináčku!“ vyhrkl Bertie, když vůz vyrazil. „Zdá se, že máš za sebou napínavé zážitky, starý brachu.“

„To mi povídej!“ hekl Ginger. „Hlídají to pole jako pevnost. Nášlapné dráty, psi a kdovíco ještě.“

„Nifar má řadu dobrých důvodů k tomu, aby odradil vetřelce,“ zavrčel Biggles. „Už nám to nemusí vadit. Jednu rostlinku mám.“

„Bude vědět, že se někdo dostal na pole,“ řekl Algy.

„Třeba ho napadne, že poplach spustil pytlák,“ zauvažoval Biggles. „A proč ne? Myslím, že je tu stejně pytláků jako kdekoli jinde. Nifar nemá důvod k podezření. Až dojedeš ke vsi, zastav. Nemohu se dočkat, až si pořádně prohlédnu tu květinku, co jsem si přinesl.“

Když automobil zastavil pod sloupem pouličního osvětlení, dal se Biggles do zkoumání rostliny uříznuté ve fazolovém poli.

„Je to jasné,“ prohlásil. „Podívejte!“ pokračoval, a ukázal na škrábance na makovici, z nichž dosud odkapávala bělavá šťáva. „Tímhle se zabývali ti chlapíci na poli. Sklízeli drogu. Víc jsme nepotřebovali vědět.“

„Nifar se po takovémhle poplachu může vylekat a uprchnout,“ namítl Algy.

„I kdyby to udělal, je téměř jisté, že pojede rovnou do svého londýnského domu,“ prohlásil Biggles.

„Jenomže jeho auto je rychlejší než naše,“ řekl Algy. „Pokud vyrazí hned, bude tam dřív než my.“

„Pravda,“ souhlasil Biggles. „Ale s tím můžeme něco udělat. Zavolám Gaskinovi a oznámím mu, co se děje. Udělá, co bude třeba. To mohu zařídit odsud. Počkejte tu na mne.“ Biggles vystoupil a došel k telefonní budce před poštou.

Když se za pár minut vrátil, byl samý úsměv.

„Měl jsem hodně práce, abych Gaskina přesvědčil, že jsem se nezbláznil,“ vysvětlil. „Musím uznat, že vyprávění o výrobně drog v Devonu zní trochu přitažené za vlasy. Ale takových zvěstí bylo v posledních dnech více. Vyrazíme k domovu. Nemusíme nijak zvlášť spěchat. Gaskin tvrdil, že bude mít všechno pod kontrolou mnohem dřív, než se stihneme vrátit.“

Co si o nočním poplachu v Devonu myslel Arbram Nifar a jeho dáma se nikdo nedozvěděl, ale pokud se dalo usuzovat z jejich jednání, nepřikládali mu žádný význam. Jejich jedinečný plán na výrobu drog přímo v Anglii fungoval patrně dlouho bez chyby, což oba přivedlo k naprosté neopatrnosti. Taková otrlost bývá u lidí po dlouhý čas porušujících zákon dosti běžná.

Ti dva prostě setrvali na farmě až do časných ranních hodin, neboť Rolls se v Mayfairu objevil až v obvyklou hodinu. Biggles s inspektorem Gaskinem a několika jeho muži tak získali spoustu času na dokončení plánu na dopadení celé bandy a na odpovídající přípravu. Když tedy Rolls Royce zastavil před Nifarovým domem, Biggles s inspektorem Gaskinem ho mohli sledovat z kryté dodávky zaparkované o pár yardů výše v téže ulici. Podle Bigglese měl ten postup, oproti původně zamýšlenému zastavení vozu v ulici o notný kus cesty dál, hned několik výhod.

Viděli jak Nifarův řidič hbitě vyskočil, otevřel zadní dveře vozu a vytáhl dva malé kufříky. Vykročil s nimi svižně ke dveřím domu, následován svými chlebodárci. Nifar vytáhl klíč a zasunul ho do zámku, než však stačil otevřít dveře, stáli mu policisté za zády.

„Okamžik, pane," řekl klidně Gaskin.

„Co… co to má být?" navztekaně se optal Nifar, a jeho tmavé oči těkaly z Gaskina na Bigglese.

Odpověd mu však musela být předem jasná, neboť se mu ze tváří začala vytrácet barva a pod snědou pletí dostal jeho obličej popelavý nádech.

„Jsme policisté, a já vás musím požádat, abyste nám ukázal obsah těchto zavazadel," řekl Gaskin zdvořile, avšak s chladnou rozhodností.

Žena zaječela.

„Což kdybychom místo scén na ulici vstoupili raději do domu?" navrhl nevzrušeně Gaskin. „Bude to lepší pro všechny. Tuším, že nikdo z nás nemiluje veřejné výjevy."

Nifar kývl, jako ve snách odemkl a otevřel dveře. Vstoupili do haly.

„Tak," pokračoval Gaskin. „Teď se podíváme na ta zavazadla."

Kufříky byly zamčené. Inspektor natáhl ruku. „Klíčky, prosím."

Nifar mu je třesoucí se rukou podal. „Ty kufříky však ne… jsou moje," zajíkl se.

„A čípak jsou?" zeptal se klidně Gaskin.

„Patří mému příteli."

„Víte, co je uvnitř?"

„Eh… ne, nevím."

„Tak proč se tak rozčilujete?"

V té chvíli měl Biggles oba kufříky na stolku otevřené tak, aby bylo na jejich obsah dobře vidět. Nebylo tam však přesně to, co očekával. Ležela před ním spousta úhledných balíčků z hnědého papíru. Na některých bylo napsáno jen jméno, jiné byly označeny i adresou, jako by byly určeny k poštovní přepravě.

Když vzal Gaskin několik z nich do ruky a přečetl si nápisy na obalech, přelétl po jeho tváři úsměv. „Skvělé, skvělé," mumlal si potichu. „Nic lepšího se tu už dlouho nestalo."

Mrkl na Bigglese. „Dlouho jsem čekal, než jsem se dozvěděl, z čeho žijí tihle lidé v takovém luxusu a teď to konečně vím. Tomu tedy říkám úlovek!"

„Měli bychom si raději pro jistotu jeden z těch balíčků blíže prohlédnout," navrhl Biggles.

„Tak do toho."

Zatímco Biggles otevíral náhodně vybraný balíček, Gaskin se obrátil k Nifarovi. „Víte, co je v těch balíčcích?" otázal se.

Egypťan, který byl očividně na pokraji zhroucení, se chraptivě zapřísáhl, že o ničem nemá tušení… to nejmenší tušení…

Inspektor tiše řekl: „Pak vás bude jejich obsah zajímat stejně jako nás."

Biggles objevil v jemně skládaném papíře spoustu hladkého bílého prášku.

„Ani teď nám k tomu nemáte co říci?" otázka inspektora Gaskina zazněla jako několik úderů kladiva.

Nifar ani nehlesl. Jeho dáma místo odpovědi bezvládně sklesla na židli.

Gaskin obrátil zachmuřenou tvář k pobledlému řidiči. „Teď bych vám radil, abyste si uvědomil, že je

košile bližší než kabát. Co se děje s těmi balíčky bez adres?“

„Chodí si sem pro ně lidé, pane.“

„Například Flash Charlie nebo Toni?“

„Ano.“

Inspektor přikývl. „Rozumím. A ty ostatní rozvážíte autem?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Tak pohyb. Dva moji lidé pojedou s vámi.“

Když řidič odešel se dvěma muži v civilu, Gaskin pohlédl na Bigglese. „Moji chlapci ty krysy seberou při přejímání zásilky. Počkáme si tady, až se zastaví další.“

Vše vyšlo podle plánu. Zatýkání nikdy neproběhlo tak dokonale. Pokaždé, když přišel překupník drog pro balíček, přebral ho od trpícího Nifara a byl vzápětí Gaskinovými muži zatčen. Policisté vstupovali na scénu skutečně jako při divadelním představení. Zjevili se vždy po předání drogy. Mnozí z překupníků přijížděli v luxusních vozech, někteří přišli pěšky, všichni však odjeli v policejním autě.

„V životě jsem neviděl takovou sbírku pobudů,“ poznamenal s úsměvem Gaskin, když jeho muži odvedli na sklonku dne posledního „hosta“ a Nifar s dámou vzápětí doplnili řady čekatelů na pobyt za mřížemi.

O nějaký ten den později si totéž pomyslel také soudce, před nímž stanul celý gang včetně dělníků z farmy. Ti všichni si na závěr stání se smutkem vyslechli rozsudek o vysokých trestech, které je čekají.

„Pokud se o tomhle někdy dozví Nobby Donovan, měl by to brát jako osobní odplatu těm, kteří jej málem

dohnali k sebevraždě,“ vyjádřil se zrzek po návratu od soudu do kanceláře.

„On myslím ani netuší, co to jeho neštěstí, ta ztracená noha, právě teď udělala pro zemi dobrého,“ řekl Biggles.

„Jemine, starý brachu,“ zaúpěl Bertie. „Co to říkáš? To je přece excelentně surové.“

„Nerozumíš mi,“ řekl Biggles. „Pomohla vlastně po dvakrát. Chudák Nobby o ni přišel, když bránil Anglii ve stíhačce a teď ta noha, co ho bolela, ačkoli ji neměl, pomohla vyřešit potíže celé spoustě lidí, kteří bez viny zapadli do stejné břečky jako on…“

PŘÍBĚH TŘETÍ

POSLÁNÍ V ARÁBII

„Dobré jitro, pane.“

„Dobré, Bigglesworthe.“ Brigádní generál Raymond mávl nikou směrem k židli. „Sedněte si. Mám pro vás nezvyklou práci, budete jistě potěšen.“

Biggles se usmál. „Říkáte to tak, jako by většina toho, co jinak děláme, byla jen rutina.“

„Nemyslel jsem to tak. Řekněme, že tenhle případ je o maličko zvláštnější, než bývá obvyklé.“

„Dobrá, pane. Chápu. Jsem připraven na nejhorší.“

„Potěšil byste mne, kdybyste bezpečně dopravil jistého Araba do oázy v arabské poušti.“

„To by nemělo být obtížné. Proč ale právě já?“ pokrčil Biggles rameny. „Pravidelné letecké linky se vám zprotivily?“

„Když budete bedlivě naslouchat, řeknu vám, proč by použití pravidelného spojení zhatilo cíl cesty. Všechno musí proběhnout tiše, diskrétně a bez povyku.“

„Ano. Takže událost má politické pozadí.“

„Správně. Řeknu vám stručně, oč se jedná. Na hranicích Kuvajtu najdete malou provincii s názvem El Kafala, což je území ovládané šejkem sídlícím v oáze téhož jména. Ten muž byl naším spojencem, bohužel před několika měsíci zemřel. Aby naše přátelské vztahy pokračovaly, bylo již dříve rozhodnuto o tom, že šejkův syn bude vychován v Anglii. Je mu již šestnáct, naučil se anglicky, hlavně však poznal, jak to chodí v demokraciích. Pobyl tu téměř tři roky.“

„Takže už se vrátil?“

„Nevrátil se tam o vlastní vůli. Byl unesen. Vzhledem k tomu, jak rychle se všechno seběhlo, máme dobrý důvod domnívat se, že jeho otec nezemřel přirozenou smrtí, ale byl zavražděn. Zkrátka a dobře – šejka ani nestačili pohřbít, když na trůn dosedl jeho bratr, strýc našeho chlapce. Jmenuje se Abu Ibn Menzil. Nenávidí nás, neboť jsme vždy podporovali jeho bratra, který byl nad vší pochybnost právoplatným dědicem trůnu. Teď už asi chápete tamní poměry.“

„Rozumím tomu tak, že právoplatným dědicem trůnu je chlapec, který byl v Anglii, zatímco se hodný strýček zmocnil vlády.“

„Přesně. Strýc si upevnil pozici tím, že se zmocnil chlapce, který je nyní jeho vězněm. Za ten nešťastný stav jsme z jisté míry spoluodpovědni, neboť v době, kdy

ministerstvo zahraničí připravovalo hocha na budoucí životní dráhu, byl mladík unesen ze školy a dopraven domů. Je bezmocný, vyřadili ho ze hry. Krom jeho strýce, který je teď na koni, neexistuje žádný další následník. Abu lbn Menzil vychází z toho, že si nedovolíme použit k jeho sesazení síly, protože by to vyvolalo bouři nevole mezi mnoha dalšími mocnými šejky v Saúdské Arábii. Vztahy v té oblasti jsou totiž velmi napjaté. Jde o nároky na těžební koncese u místních ropných ložisek.“

„A víte jistě, že je ten hoch vězněn v El Kafale?“

„Ano. Tomu chlapci – jmenuje se Jerid Beni Menzil – se totiž podařilo poslat nám dopis po příteli, který se vydal na pouť do Mekky. Žádá nás v něm o pomoc, což je výzva, kterou bychom neměli ignorovat.“

„Proč ho jeho strýc nezabil?“

„Správná otázka. Jakmile si bude jist, že má zajištěnou svoji pozici, určitě to udělá. Jerid prostě oficiálně podlehne nějakému onemocnění, nebo se najde jiná záminka.“

„Proč jeho strýc tak prahne po trůnu?“

„Protože se chce stát multimilionářem. Určitě se mu to podaří, až bude na území Kefaly objevena ropa a to je tuze pravděpodobné. Protože se nehodláme snížit k vraždě, nepřipadá zabití falešného vládce v úvahu. Dokud je chlapec v jeho moci, je lepší zříci se jakýchkoliv oficiálních výpadů, neboť bychom mohli dosáhnout jen toho, že pošlou Jerida bez odkladu na smrt. Tím by byla celá věc ztracena. Potom by totiž získal milý strýc zákonný nárok na trůn. Jednoduše řečeno, dřív než začneme jednat, musíme dostat chlapce z jeho spárů.“

„Jak se na to dívají Arabové?“

„Pokud by byl chlapec na svobodě, podpořili by ho. Je však nepravděpodobné, že by ti lidé věděli o jeho uvěznění. Protože to nevědí, možná jim jenom vrtá hlavou, kde vlastně je a proč nezačal vládnout.“

„V pořádku. Takže vy chcete toho hocha,“ řekl Biggles. „Jak ho chcete dostat?“

„Bylo by samozřejmě nesmyslné, abyste se veřejně ukazoval v El Kafale. A už vůbec nesmíte čekat, že by vás mohl někdo pokládat za Araba. Plán je následující. Na londýnské universitě studuje medicínu mladý Arab jménem Miktel. Zná Jerida, protože pochází ze stejné oblasti. Navázali jsme s ním styk a ten mladík je ochoten spolupracovat a zachránit ho. Váš úkol je dopravit ho na místo. Dovezete Miktela do malé oázy asi dvě nebo tři míle od El Kafaly, počkáte tam na něj a spolu s Jeridem odletíte zpátky sem. Do oázy vás bude navigovat on.“

„Jak se tam dá přistát?“

„Podle něj se všude kolem oázy na míle daleko táhne *sabkha.* To už znáte – samý štěrk. Je málo pravděpodobné, že by byl někdo na dohled, protože v tuto roční dobu pramen v oáze vysychá. Oázu Arabové navštěvují jedině v době zrání datlí. Takže jak se na to díváte?“

„Nadšený nejsem, ale půjdu do toho.“

„Kdy budete připraven odstartovat? Nemáme času nazbyt.“

„Hned, jak bude připraven ten váš Miktel. Jak se na to hodlá obléknout?“

„Bude oblečen tak, jak chodí ve své vlasti. Svůj arabský oděv, *abbas, gumbaz, kafích* a další části ošacení má s sebou. Podle jeho názoru by bylo nejvhodnější přistát po západu slunce. Vás nechá čekat v oáze a sám

vyrazí na cestu ještě za tmy. Za denního světla by mohl být přece jen někým spatřen a mohl by být vystaven nepříjemným otázkám.“

Biggles vstal. „Okay, pane. Brzy budu připraven. Doufám, že budu mít ještě před startem příležitost se s Miktelem setkat?“

„Samozřejmě. Kudy poletíte?“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Přes Itálii, Kypr, Ammán a pak přímo přes syrskou poušť.“

Raymond kývl. „Nechám vyhotovit dokument, který vám na cestě zaručí diplomatickou imunitu. Poletíte sám?“

„Ano. Čím menší zátěž, tím lépe. Myslím, že pro tento úkol bude nejvhodnější proctor. Pro případ jakýchkoli potíží za mnou poletí záložní stroj. Tyhle dálkové lety nad územím, kde není nic než písek, jsou s jednomotorovým strojem vždycky trochu ošemetné. Pokud se s vámi stane cokoli, jste v beznadějné situaci. Je proto příjemné vědět, že v tom člověk není sám.“

„V pořádku. Považuji celou akci za dohodnutou,“ uzavřel hovor generál.

Pět dní po tomto rozhovoru v Raymondově kanceláři se v parném odpoledni nesl tetelícím se vzduchem stroj letecké policie typu Proctor směrem na východ od Ammánu, proslaveného v biblických dobách jako království dobyté statečným Davidem, nyní hlavního města Zajordánska ovládaného emírem v rámci britského dominia.

Pod letadlem se rozprostírala odvěká divočina oblasti Moab, holý a bezútěšný terén, který neslibuje nic než smrt. Ta rozsáhlá plocha není pokryta pískem jako

mnohá místa na Sahaře, nýbrž ji kryje tvrdý vysušený jíl, štěrk, kámen a zvětralá skaliska. Arabové ji říkají *sabkha*, země bez vody. Slunce ji svými žhavými paprsky nemilosrdně vysušilo a zkroutilo do prapodivných tvarů. Proudy teplejšího vzduchu nad ní jsou tak vrtkavé, až se letoun co chvíli propadá ve vzdušných dírách.

Biggles se občas ohlédl přes tmavé brýle na mladíka usazeného na zadním sedadle. Měl stále tentýž netečný a neproniknutelný výraz.

Miktel byl dokonalým představitelem národa Arabů z pouští. Byl středně vysoký, štíhlý, s hladkou olivově hnědou pletí a ostře řezanými pravidelnými rysy ve tváři. Biggles jej během několika posledních dní poznal velice dobře, a věděl proto, že za maskou lhostejnosti se skrývá odvaha a smysl pro humor. Miktel mu řekl, že je mu sedmnáct let, a že by se jednou chtěl stát lékařem, které jeho lid tolik potřebuje.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Biggles.

„Proč ne?“

„Ty vzdušné propady některým lidem nedělají dobře.“

Miktel stáhl rty a usmál se. „Není to nic proti první jízdě na velbloudu. A jsem rád, že jsem ve vzduchu, také proto, že by mi země pod námi propálila chodidla. Londýnské chodníky jsou mnohem chladnější.“

„Už se trochu orientuješ?“

„Ne. Zatím se o to ani nesnažím, protože tahle oblast pouště je pro mě nová. Nevypadá příjemně po těch zelených polích v Anglii.“ Miktel se opět usmál. „Víš, ještě dnes žije mnoho Arabů v přesvědčení, že Angličané prahnou po naší zemi, protože je o tolik lepší než ta jejich. Také jsem jako malý chlapec nedokázal uvěřit

tomu, že máte tolik vody, že jí v řečištích odvádíte do moře. Jediné, co tahle země potřebuje ke zúrodnění, je voda, ale běda! Žádná tu není. Jak jsme na tom s časem?“

Biggles pohlédl na přístroje a mžikl do zpětného zrcátka směrem ke slunci, které se za jejich zády právě klonilo k obzoru. „Pokud kompas nelže, měli bychom dorazit na místo přesně podle plánu ještě před západem slunce. Každou chvíli už bychom měli zahlédnout oázu.“ Biggles se ušklíbl. „Doufám, že tam je. Na mapě ji zakreslenou nemám.“

„Možná je příliš malá. S tím, že není na mapě, si nedělej starosti. Arab si každou, i tu sebemenší oázu, zapamatuje. Musí – může to znamenat přežití.“

Motor stroje jednotvárně hučel a Biggles naslouchal vycvičeným sluchem, aby včas zaznamenal jakoukoli změnu v jeho chodu. Miktel ho ubezpečil, že pro přistání bude všude spousta místa, pilot sám však měl obavy z toho, že pokud s letounem nešťastně přistane na pásu měkkého písku, nedokáže z něj odstartovat.

Předběžné propočty se ukázaly jako správné. Když se sluneční kotouč dotkl západního obzoru, Miktel prohlásil: „Vidím před námi tři vrcholky Jebel Goz, o kterých jsem ti povídal. Za nimi leží El Kafala. Oáza je trochu vlevo.“

Biggles nepatrně upravil kurz a v tajemném narudlém přísvitu se náhle objevila oáza tak jasně jako ostrov v moři. Stáhl plyn a začal k ní sestupovat klouzavým letem, zatímco pohledem neustále propátrával nehostinnou krajinu pod sebou. Hledal pod sebou stopy života, nepohnulo se tam však vůbec nic.

Ani on ani jeho společník nepromluvili, když po přeletu nad malým hájkem sluncem sežehnutých palem

provedl se strojem plochý zákrut a přistál. Když se kola stroje dotkla pevného povrchu *sabkha,* ulevilo se mu možná více, nežli by byl ochoten přiznat. Roloval se strojem k oáze pevně přesvědčen, že pokud by byl někdo nablízku, už by se ukázal, aby si je prohlédl. Když spatřil mezi palmami mezeru, zamířil k ní a otočil letadlo nosem na otevřenou poušť pro případ, že by bylo třeba rychle odstartovat. Pak vypnul motor a oba vystoupili. Biggles se na tuto příležitost oblékl do tropického obleku barvy khaki, Miktel měl na sobě obvyklý oděv svého lidu.

„Jsme na místě," řekl Biggles. „Teď je to na tobě. Vůbec se mi nelíbí, že tě nechávám jít samotného, ale obávám se, že kdybych šel s tebou, nadělal bych víc škody než užitku."

„V tom máš jistě pravdu. Není pravděpodobné, že by ti místní lidé chtěli ublížit, ale šejk by se o tvém příchodu brzy dověděl a to by zmařilo náš záměr."

„Jsi si jist, že se ti nic nestane?"

„Jen Bůh je vševědoucí," odpověděl Miktel se zbožností pravého muslima. „Co se má stát, stane se."

„Tak hodně štěstí."

„Všechno, co se stane, bude vůle boží," prohlásil mladík s arabskou odevzdaností a vykročil do šera.

Biggles se za ním díval, dokud mu nezmizel z očí. Pak doplnil nádrž z kanystrů umístěných na zadních sedadlech a prázdné nádoby zakryl vrstvou písku v nevelké terénní prohlubni. Protože neměl nic jiného na práci, usadil se na kmen padlé palmy a zabloudil pohledem po prázdné poušti. Kolem vládlo mrtvé ticho.

Čas plynul a klid stále nic nerušilo. Bledě nažloutlý obrovský měsíc putoval nad obzorem a oživoval krajinu zvláštními tajemnými stíny.

Minula hodina a uplynula druhá. Pak přešla třetí hodina a poušť se změnila. Měsíční tvář zjasněla, zbarvila se stříbřitě a její svit přitlumil lesk miliónů hvězd na nebi. Chvíli po půlnoci se začal vzduch ochlazovat, to již z vyprahlé země nastřádaný žár vyprchal. Bigglese se začaly zmocňovat podivné myšlenky, o nichž Arabové tvrdí, že přichází k člověku, jenž tráví dlouhou dobu o samotě v pustině. Pocítil nejistotu nikoli kvůli sobě, ale kvůli mladíkovi, který tak odhodlaně vykročil vstříc prostředí, které pro něho nepochybně znamenalo velmi vážné nebezpečí. Pokud si ho povšimnou a odhalí jeho úmysly, nebude jeho další osud ve spárech samovládce záviděníhodný.

Co měl přesně mladík v úmyslu podniknout, to Biggles nevěděl, neboť se ho na podrobnosti nevyptával. Miktel mu pouze sdělil, že najde Jerida a přivede ho k letadlu, jakoby šlo o obyčejnou procházku.

Hodinky již ukazovaly tři hodiny po půlnoci, Miktel se dosud neukázal, za to kdesi v poušti náhle zarachotil kámen. Bigglese to upozornilo, že se v temnotě někdo – nebo něco – pohybuje. Kdyby zvuk přišel z odpovídajícího směru, předpokládal by, že se vrací Miktel, avšak kámen zarachotil téměř přesně z opačného směru, než ležela od El Kafala.

Biggles vyčkával. Pátral zrakem ve tmě a potom, místo šakala, jehož očekával, spatřil řadu jezdců na koních. Jeli velmi pomalu, opatrně a blížili se přímo k němu.

Nepohnul se, neboť dobře věděl, že by ho okamžitě spatřili. Ještě stále měl naději, že ho oddíl jezdců mine bez povšimnutí, ta se však vzápětí rozplynula. Jezdci mířili přímo do oázy a když spatřili letadlo, zarazili koně.

Seskočili ze sedel, připravili si pušky k výstřelu, a neuvěřitelně tiše vykročili ke stroji. Pak uviděli sedícího Bigglese a zastavili se.

Pilot si uvědomil, že mu nezbývá nic jiného, než převzít sám iniciativu. *„Salaam alejkum,“* pronesl dvě z hrstky slov, která z arabštiny ovládal.

„Alejkum salaam,“ ozvala se automaticky odpověď.

Pak zavládlo ticho a trvalo snad celou minutu. Konečně se mezi příchozími rozproudil tlumený hovor. Biggles na sobě cítil jejich upřené pohledy, jak se zoufale snažili přijít na kloub situaci, která je musela dokonale zaskočit.

A potom se ozval muž, který si dosud mlčky prohlížel letoun, a nejspíš se na kuvajstkém letišti naučil znát latinskou abecedu, *„Englesi,“* pronesl obviňujícím tónem.

„Bissahi[2]*,“* uznal Biggles. „Kdo jste, že cestujete v noci?“

„Jedeme na *ghrazzu“* zněla odpověď.

Tak takhle je to, pochopil Biggles. Měl před sebou skupinu nájezdníků, přesněji řečeno – lupičů.

Hlas, hovořící kostrbatou hrdelní angličtinou, se jej otázal: „Proč tu *ferangi*[3] sedí sám?“

Biggles horečně uvažoval. Zdálo se mu velmi pravděpodobné, že pokud se tito muži vydali na loupežnou výpravu, jejich cílem je El Kafala. „Jsem tu pro šejka Jerida Beni Menzila, který je v El Kefale a na něhož zde čekám,“ řekl a doufal přitom, že tito muži uznávají nepsaný zákon pouště a neublíží šejkovu hostu.

---

[2] Bissahi – to je pravda

[3] Ferangi – cizinec

„ *W'Ellah,*“ zaklel chlapík. „To je lež, protože jak každý ví, šejk Menzil tam není!“

„Mýlíš se,“ trval na svém Biggles. „Je v El Kefale jako vězeň svého strýce, který se chce sám stát šejkem.“

Vsadil na to, že Arab o Menzilově zajetí skutečně neví a teď mohl jen doufat, že sem náhoda seslala příslušníky kmene, kteří nepatří mezi přívržence falešného šejka.

Po jeho slovech se mezi Araby rozproudil tlumený hovor. Když muži umlkli, k Bigglesově velké úlevě nasedli opět na koně a bez jediného dalšího slova zmizeli směrem k El Kafale tak tiše jako ryby mizející v tmavé hluboké vodě.

Biggles sledoval jejich odjezd s nadějí, neboť delší soužití s lupiči v malé oáze nepovažoval za důvod k obzvláštnímu veselí. Jeho úleva však měla své meze. Chápal, že ať už měli nájezdníci jakýkoli záměr, téměř jistě jím naruší plán na záchranu Menzila. Věděl, že loupeže velbloudů a koní mezi kmeny byly spíše sportem než skutečným válčením, avšak poplach, který při loupeži nastane, probudí k životu celou osadu. Došel však k názoru, že nemá ani nejmenší možnost, jak vývoj situace ovlivnit. Pokud by opustil oázu, mohl by zavinit nenapravitelnou chybu, jestliže by mezitím dorazil pronásledovaný Miktel. Proto jen s obavami přemítal o záměrech nájezdníků.

Brzy se s nimi měl seznámit.

Zprudka vyskočil, když noční ticho přerval vzdálený třesk střelné zbraně. Další výstřely na sebe nenechaly čekat a potom k němu přes temnou pláň dolehly výkřiky. Jediné, co však mohl dělat, bylo setrvat v klidu, upínat oči do tmy a čekat připraven na všechno a znechucen

nešťastnou shodou náhod, která sem Araby přivedla právě za této noci. Mohl pouze doufat, že se Miktelovi podařilo z vesnice uniknout před jejich útokem. Měl by k tomu mít příležitost – blížící se útok musela předcházet výstraha, neboť ve střetnutích pouštních kmenů je považováno napadení spících nepřátel za zbabělost.

Minuty míjely a v pustině opět zavládlo ticho. Biggles nemohl stále nic podniknout. Za denního světla by odstartoval a provedl by letecký průzkum, ve tmě byl však zcela bezmocný.

Náhle bylo noční ticho opět přerušeno, tentokrát ostrým dusotem koňských kopyt tepajících pouštní půdu v plném trysku. Kolem oázy se přehnali čtyři jezdci s několika koňmi bez sedel. Vzápětí se z různých směrů znovu rozezněly výstřely a pak opět zatepala koňská kopyta. Další jezdci se tryskem blížili k oáze. Když se Biggles pátravě zadíval do temnoty, rozeznal dva jezdce uhánějící jako o život. Jejich siluety byly stále zřetelnější a za nimi bylo možné ve tmě rozeznat nejasné obrysy skupiny dalších jezdců.

Jezdci, uhánějící vpředu, se vřítili mezi palmy, a zarazili koně tak prudce, že kopyta koní zvířila oblak prachu. Pronikavý hlas vykřikl: „Pryč! Rychle pryč! Pronásledují nás!“

Tím křiklounem byl – Miktel!

Biggles vyskočil do kabiny. Víc vědět nepotřeboval.

„Nasedat!“ zavelel a sáhl po startéru. Motor se rozeřval ve chvíli, kdy se k oáze blížili další jezdci a mezi palmy dolehl dusot kopyt a divoký řev pronásledovatelů. Proctor vyrazil na volný prostor a jeho vrtule rozvířila oblaka prachu. Na několik okamžiků se zdálo, že srážka s jezdci je neodvratná. Letadlo si však

prorazilo cestu a rozeběhlo se se zdviženou zádí po *sabkha.*

Až v době, kdy letoun vystoupil do patřičné výšky, Biggles se otočil a křikl přes rameno: „Máme s sebou Jerida?“

„Ano. Je na palubě,“ odpověděl Miktel.

„Dobrá práce,“ ocenil Biggles.

Miktel mu vše vysvětlil za letu do Kuvajtu, kde chtěl Biggles tankovat. Zdálo se, že mu nájezd přišel vhod. Objevil Jerida v m*uk-haadu*[4], ale když ho odváděl z vesnice, byl útěk prozrazen a bylo by s oběma zle. Jistě by byli dopadeni, kdyby v tu chvíli neohlásili nájezdníci křikem svůj útok na hlídky u koní. Ve zmatku, který nastal, jim nikdo nevěnoval pozornost, a tak jim hrozilo nebezpečí pouze ze zmatené palby nazdařbůh. Přesto se uprchlíkům podařilo zmocnit se dvou koní.

„Pak jsme si už jenom museli pospíšit,“ končil prostě Miktel své vyprávění.

Biggles se usmál. „To věřím.“

„Myslím, že někteří muži z osady nás považovali za lupiče koní a proto za námi vyrazili. Naši koně však naštěstí nesli menší váhu a uháněli proto rychleji,“ řekl klidně Miktel, jako by se jednalo o běžnou záležitost. „Bůh tomu tak chtěl,“ uzavřel.

„Bezpochyby,“ kývl Biggles.

Proctor burácel nad pustinou a na východě začínal prosvítat rozbřesk nadcházejícího dne.

V Kuvajtu počkali, až dorazil náhradní letoun pilotovaný Gingerem. Ten je dostihl až během dne. Týden nato doletěli bez většího spěchu do Anglie. Jerid odeslal z Londýna do El Kafaly prohlášení, že se vrací

[4] Mukhaad – část domu vyhrazená mužům

domů, aby se ujal svých pravomocí, což také s eskortou letounů RAF učinil. Dorazili na místo uprostřed všeobecného nadšení, neboť Jeridův ošklivý strýc uprchl hned, jak zjistil, co se děje.

Tak se stalo, že Jerid dnes vládne jako šejk, a Miktel působí jako jeho dvorní lékař.

PŘÍBĚH ČTVRTÝ

DOCELA VŠEDNÍ HLÍDKA

Seržant „Ginger“ Hebblethwaite sňal z hlavy leteckou přilbu a vstoupil do operačního střediska, kde se jeho veselí kolegové bezstarostně probírali stohy leteckých časopisů z celého světa.

Biggles k němu sotva vzhlédl, neboť Ginger se vracel z běžné pravidelné letecké hlídky podél pobřeží v úseku Skotské vysočiny. Protože ty hlídkové lety jen

výjimečně přinesly něco zajímavého, přistupovali k nim všichni s nezájmem.

„Něco se děje?“ zeptal se lhostejně zrzka.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl pomalu Ginger a usadil se na židli. „Snad ani ne. Když se ale budu držet tvého pravidla, že vše neobvyklé je třeba brát v potaz, musím říci, že ano.“

„Pokračuj,“ řekl Biggles. „Posloucháme tě.“

„Když jsem se vracel v pěti tisících stopách domů, dostal jsem se do mlhy. Mířil jsem podél západního pobřeží k jihu, ale boční vítr mě musel snést trochu víc, takže jsem se dostal nad moře. Uvědomil jsem si to, až když jsem vypadl z mlhy a pod sebou jsem uviděl ostrov, spíš malý ostrůvek, který jako by vystupoval přímo z vody.“

„Jeden z ostrovů Západního souostroví,“ zamumlal Biggles. „Je jich tam spousta.“

„Nevím, jak se jmenuje, ale kdybych ho viděl znovu, poznal bych ho,“ pokračoval Ginger. „Jak jsem se na něj díval, zahlédl jsem kouř. Někdo si tam rozdělal oheň, ačkoli jsem neviděl místo, které by vypadalo pustěji než tohle. Napadlo mne, zda tam nejsou nějací trosečníci, a sestoupil jsem níž, když vtom jakoby na ten oheň někdo chrstl vědro s vodou. Měl jsem dojem, že mě uviděl či uslyšel někdo, kdo nechtěl být spatřen. Každopádně jsem se s těmi trosečníky spletl. Kdyby tam nějací byli a stáli o pomoc, určitě by oheň nezhasínali.“

„Víš jistě, že nešlo o cár mlhy?“

„Naprosto. Kouř stoupal jako z komína. Zbytek ostrova jsem viděl úplně jasně.“

„Co jsi podnikl?“

„Několikrát jsem nad tím ostrovem zakroužil. Když jsem už nic nezahlédl, pokračoval jsem původním směrem.“

„Nemohli to být nějací ornitologové?“ ozval se Bertie. „Pokud tedy víš, koho tím myslím.“

„Proč by ornitologové rozdělávali oheň a pak se schovávali?“ odmítl Biggles. „Nedíval ses po člunu, Gingere?“

„Pochopitelně. Žádný tam ale nebyl. Vlastně jsem neviděl žádné místo vhodné pro přistání lodi. Oheň tem ale byl určitě, a na skále nebo rašeliništi se nemohl vznítit sám od sebe.“

„Zní to divně,“ připustil Biggles.

„Nemohl být oheň nebo kouř signálem pro někoho na pevnině?“ napadlo Algyho. „Jak daleko jsi od ní byl?“

„Jen asi míli nebo dvě. To ale není správné vysvětlení. Byla nad ní mlha. Jaký smysl by měly kouřové signály v mlze?“

„A proč by někdo vydával signály a vzápětí je tajil, sotva by je někdo zpozoroval? To se stalo právě díky Gingerovi,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Nerad nechávám jakoukoli nejasnost nevyřešenou, takže bude nejlepší znovu se tam podívat. Předpokládejme, že tam někdo *je*. Protože zrovna nevládne teplé počasí, ten dotyčný by si měl rozdělat oheň, i když ho zrovna nepotřebuje k uvaření čaje. Pokud si tedy rozdělá oheň ve dne, tím spíš ho zapálí v noci. Ve tmě by mělo být snadné objevit ho. Zaznamenal jsi pozici, kde ses setkal s tou svojí záhadou, Gingere?“

„Ano.“

„Potom doporučuji, aby ses tam vydal na další průzkum v noci a pro kontrolu vzal s sebou Bertieho.

Leťte ve výšce deseti tisíc stop, pak zhasni motor a klouzej nad ostrov pro případ, že by náš kamarád měl zase po ruce vědro s vodou.“

„A nebylo by snazší tam přistát a zjistit, oč jde přímo na místě?“ zeptal se Algy.

„Kdybys ten kus skály viděl, dvakrát by sis rozmyslel pokoušet osud,“ prohlásil pochmurně Ginger. „Poleť s námi a pokochej se.“

„Jsme tedy domluveni,“ uzavřel Biggles.

Výzvědná výprava se vrátila o půlnoci, právě když si Biggles přinesl další šálek čerstvé kávy. První vstoupil zrzek a v jeho tváři bylo vepsáno vítězství.

„Na ostrůvku někdo opravdu je,“ potvrdil Algy. „Rozdělává oheň na místě, které je vidět jen shora.“

„Začíná mne to zajímat,“ přiznal Biggles. „Je možné, že se tam usídlili pašeráci. Dobrá. Prozkoumáme to podrobněji.“

„Jenomže na ostrově nepřistane nic jiného než helikoptéra,“ řekl Algy. „Ginger měl pravdu. A o úspěšném přistání člunu také pochybuji. Moře by muselo být úplně klidné.“

„A jaké je teď?“

„Na koupání to není,“ ušklíbl se Algy. „Vlny mají čepičky.“

„Což znamená, že kdokoli je na ostrově nyní, bude tam uvězněn až do doby, než se moře uklidní,“ řekl Biggles. „Ráno přesvědčím šéfa, aby zařídil vypůjčení helikoptéry. Asi bychom si také měli osvěžit paměť a nahlédnout znovu do seznamu Scotland Yardu o pohřešovaných a hledaných osobách. Ale teď jdu na kutě.“

O dva dny později se vznesla rachotící helikoptéra do vzduchu a zamířila k severu nad dlouhým řetězem neosídlených ostrůvků. Jejich pás jakoby chránil západní pobřeží Skotska před věčným dorážením bouřícího Atlantiku. Blížilo se poledne.

„To je on," řekl Ginger Bigglesovi, který seděl za řízením a ukázal na nevlídně vyhlížející skalní útvar dlouhý asi půl míle a sotva z poloviny tak široký. Jediné, co na něm bylo nápadné, byla hluboká kotlina uprostřed skály, která působila dojmem, jakoby na střed ostrůvku dopadl před dávnými věky meteorit.

„Je těžké uvěřit, že by si tohle místo někdo vybral k pobytu dobrovolně," poznamenal Biggles, když se přiblížil a přistál na jediném vhodném místě, totiž v mělké prohlubni plné břidlice a porostlé několika větrem zmítanými trsy vřesu. Jediné, co letce obtěžovalo, byli vřískající rackové. Přistání však proběhlo zdárně a kotvy na přídi i zádi stroje zaručovaly, že sílící vítr nenatropí škodu.

„Kde hořel ten oheň?" zeptal se Biggles.

„Ze země se to těžko určuje, ale bylo to přibližně uprostřed kotliny," odpověděl Ginger.

Začali s průzkumem. Za tři hodiny prolezli kdejaký ostrovní kout, než si udělali přestávku na občerstvení. Pak systematicky pokračovali v průzkumu, ale úspěch se nedostavil. Nenašli jedinou stopu po pobytu člověka. Pozdě odpoledne se Biggles zahleděl na oblohu a pak mrkl na hodinky. „Je čas k odletu," oznámil. „Pokud tady někdo je, pak si dává skutečně dobrý pozor, aby ho nikdo nevyrušoval," dodal.

Gingera se to dotklo. „Pochybuješ o mém pozorování?“ vyhrkl. „Jsem si jist, že tu někdo je! Tak jistý, jako že tu stojím a že tenhle ostrov není sopka!“

„Najdi si ho,“ pokrčil rameny Biggles.

„Okay. Tak tedy zmizte a nechte mne tady,“ řekl drsně Ginger. „Vrátit se pro mě můžete ráno. Až ten chytrák uvidí, že odlétáte, vyleze z díry, protože si bude myslet, že je po všem.“

„Zmrzneš tu.“

„Mám o důvod víc, abych se snažil najít ten oheň,“ prohlásil zrzek. „Tohle je můj problém a já si ho taky vyřeším.“

„Dobře, dobře,“ řekl Biggles. „Klid! Rozčilování škodí zdraví. Vrátíme se po rozednění. Pojďme, chlapci.“

Ginger se usadil na balvan a sledoval odlétající stroj. S jeho odletem se vytrácela i jeho sebevíra, neboť si jen těžko dokázal představit nehostinnější místo. Zanedlouho pak zmizelo slunce v Atlantiku a s příchodem tmy klesla teplota tak prudce, že Ginger vyrazil hledat úkryt před studeným větrem. Sestoupil do kotliny uprostřed ostrůvku, kde byl vítr mírnější, a schoval se za hustým trsem vzrostlého vřesu.

Po několika minutách spatřil oheň – nebo spíše jeho odlesk na opačné straně kotliny. Vstal a podnikl dosti nebezpečný sestup až dolů na dno. Byl tady již za světla a věděl, že se zde vytvořilo malé jezírko. Po jeho břehu se vydal k blikajícímu cíli. Konečně zahlédl plameny a nejasnou siluetu připomínající muže ve skotské sukni, kter seděl na kameni v ústí malé jeskyně. A právě tehdy byl spatřen i on, a ke svému úžasu uslyšel ženský hlas se silným skotským přízvukem.

„Jestli uděláte ještě krok, střelím!“

„Klid,“ řekl Ginger a zastavil se. „Rozčilování škodí zdraví. Helikoptéra se ráno vrátí a pokud mne tu naši nenajdou, pročešou ostrov a najdou vás. Když mne zastřelíte, nepomůžete si. Nemohl bych jít trochu blíž? Je tu pěkná zima.“

Nečekal na ohlas a vydal se pomalu k ohni. První věcí, které si všiml bylo, že žena na něj skutečně míří revolverem. Šel však dál a zastavil se až před ní. Odhadl její věk na necelých dvacet let, a zdálo se mu, že dívka nepostrádá jakýsi divoký půvab.

„Tohle děláte proto, že jste se s někým vsadila?“

„Kdo jste?“ odpověděla otázkou.

„Jsem letecký policista,“ odpověděl Ginger. „Když jsem shora zahlédl váš oheň, napadlo mne, že je tu trosečník. Nebo pašerák. Copak tu děláte?“

„Schovávám se,“ řekla dívka po malém zaváhání.

„Před kým?“

„Před lidmi jako jste vy.“

„Jak dlouho jste tady?“

„Tři měsíce.“

„Páni! Co tu jíte?“

„Co se dá.“

„Proč vás hledá policie?“

„Zastřelila jsem člověka.“

Ginger se jí v mihotavém světle ohně podíval zpříma do tváře. Včera uposlechl Bigglesovy rady a seznámil s popisem hledaných a pohřešovaných lidí a zdálo se mu, že ji poznává. „Nejste náhodou Margaret Laretská?“ řekl.

„Jo. To jsem já.“

„Vy jste vystřelila na svého manžela – Poláka. Pročpak jste to udělala?“

„Byl to lotr a odporný ničema. Všechno jsem snášela, než v záchvatu vzteku krutě ublížil mému dítěti. Byl by ho zabil a asi by zabil i mne. Zastřelila jsem ho jeho vlastní zbraní. Pak jsem utekla.“

„Proč zrovna sem?“

„Pocházím z místa nedaleko odsud. Mám tam *klan*[5]. Jeden z jeho členů, který si mne chtěl vzít ještě předtím, než jsem zpitoměla a vzala si toho darebáka, mi sem za dobrého počasí vozí jídlo. Chtěli jsme to takhle vydržet, než se na vraždu zapomene, a pak jsme chtěli odcestovat do Austrálie.“

„Na jakou vraždu?“

„Mého manžela.“

„Ale vy jste Zamorskiho nezabila. Jen jste ho omráčila. Tím jste umožnila policii najít muže, kterého po celé roky hledala pro vraždu jeho první ženy. Asi před měsícem mohl být konečně postaven před soud. Kdyby vás to zajímalo, byl uznán vinným a bude brzy oběšen. Pod pravým jménem. Jmenuje se Zamorski nikoli Laretski. Jméno, které po něm máte vy, bylo falešné. Nemohla jste vědět, co je to za člověka. Policie vás hledala jenom proto, že potřebovala vaše svědectví a dost se divím, že váš přítel o tom nic neví.“

„Můj Bože,“ hlesla. „Víte, všichni z našeho klanu se vyhýbají policistům, aby jim nemuseli lhát…“

„Hm,“ řekl zrzek s očima upřenýma na pánev. „Nemyslím si, že byste se měla čeho bát, i když vás zítra nepochybně vyslechnou. Já s výslechem začnu hned. Co máte na té pánvi?“

„Sledě.“

---

[5] Klan – tradiční skotské venkovské společenství

„Tak se nenechte rušit a dodělejte je. V tom studeném větru člověku vážně vyhládne.“

PŘÍBĚH PÁTÝ

DÁMA Z BRAZÍLIE

Letecký detektiv, inspektor Bigglesworth, zavadil na chodbě cestou do kanceláře svého nadřízeného pohledem o muže, který z ní právě vyšel.

„Co tu chtěl?“ zeptal se, když vstoupil do kanceláře.

Brigádní generál Raymond vzhlédl od psacího stolu. „Kdo?“

„Nebyl to Foster z celního?“

„Byl.“

„Předpokládám, že se vás nepřišel zeptat na zdravíčko?“

„Ne. Má problém.“

„A my ho za něj máme řešit?“

„Od toho jsme tady. Posaďte se a já vám to vysvětlím. Foster narazil na zdánlivě jednoduchou potíž, která se ukázala jako pěkně zamotaný případ. V Brazílii, přesněji řečeno v krásném Rio de Janeiru, žije mladá pohledná dáma jménem Dolores Cantaniová. Vystupuje jako tanečnice v proslulém nočním klubu. Jedním z jejích přátel je jistý José da Silvaro, který má značné příjmy z provozu smaragdových dolů kdesi ve vnitrozemí. A také má bratra v Londýně. Jmenuje se Pablo a dohlíží na obchodní záležitosti rodu Silvarů v Evropě. Foster si fakta nashromáždil jak zde, tak prostřednictvím našich kontaktů v Riu.“

„Nic zamotaného v tom ale nevidím,“ řekl Biggles. „Asi jste mi neřekl všechno. Předpokládám tedy, že ona dáma poctila návštěvou naší ostrovní zemi.“

„Správně. A ne jednou,“ upřesnil jeho slova Raymond. „Když sem přijela poprvé, nevěnoval jí Foster pozornost, neměl k tomu konec konců důvod. Podle jejích vlastních slov přiletěla do Londýna na krátkou dovolenou. Použila k tomu služeb společnosti Inter-Atlan Airways, což je, jak jistě víte, mezinárodní koncern. Přivezla s sebou balíček smaragdů podřadné kvality, prý dárek pro přátele. Drahokamy přihlásila a zaplatila clo.“

„Jak ušlechtilé.“

„Správný postřeh. V té době o ní Foster samozřejmě nic nevěděl a nevěděl ani o da Silvarovi, o jeho dolech a bratrovi. Dáma zde zůstala týden. Po určité době připadlo Fosterovi trochu divné, že si barová tanečnice může dovolit utratit několikaměsíční příjem za letenku kvůli týdennímu pobytu v Londýně. Když se však tady po třech měsících ukázala znovu, a tentokrát s sebou měla několik drobných nebroušených diamantů, začal o všem vážně přemýšlet.“

„Přihlásila je k proclení?“

„Ale jistěže. Zaplatila clo bez reptání, což bylo samo o sobě podezřelé. Byly to tak mrňavé kamínky, že kdyby je zatajila, prošla by celní kontrolou s největší pravděpodobností bez potíží. Asi nevěděla, že okázalá poctivost maskující proclením bezcenného zavazadla daleko cennější kontraband, patří k nejčastějším trikům amatérských pašeráků. Foster pojal podezření a dal ji prohledat. Nenašel nic. Dolores zůstala v Londýně deset dní a prožila si tu tedy další dovolenou, která ji i se zpáteční letenkou stála pěkné peníze. Tehdy to začal Foster považovat za problém, a proto vám o tom vyprávím.“

„Neříkejte, že je tu zas,“ ušklíbl se Biggles.

„Předbíháte. Po třetí se objevila u celní kontroly před pěti měsíci. Opět s líbezným úsměvem a s dárečky, z nichž zaplatila bez odmluv požadované clo. Tehdy udělal Foster vše, čeho se jen mohl odvážit. Asi víte, že u těchhle hochů vznikne postupem doby instinkt na pašeráky a oni se pak jen málokdy zmýlí. Foster si je jistý, že ta ženská podvádí. Navzdory tomu však celní kontrolorky nenašly vůbec nic – a jsou to odbornice, které vědí, kde hledat. To však není všechno. Téměř

každý, koho prohlížejí, se rozčiluje, ale Dolores vypadala, že se na celnici dobře baví. Zato Foster se nebavil. Musel se jí omluvit a zaplatit odškodné za poškození jejího zavazadla. Je ochoten odpřísáhnout, že v něm nebyla jediná věc hodná proclení. Ale zrovna tak si je jistý tím, že ta ženská působí jako pašerácký kurýr. Vím, že se opakuji, ale jak jinak by si mohla dovolit tak časté a drahé lety přes oceán!“

„Možná, že letenky platí její přítel – král drahokamů.“

„O tom není sporu. Muži rádi obdarovávají své přítelkyně. Ale posílat je do Evropy? Vždyť se tím své krásky vlastně zbavoval! Co by z toho da Silvaro měl?“

„Já tenhle typ dámiček moc neznám, ale je to skutečně divné,“ kývl Biggles. „Co to všechno znamená pro nás?“

„Foster si vyžádal, aby krásnou Dolores v Riu sledovali. Právě teď obdržel zprávu, že si objednala zpáteční letenku do Londýna. Odlétá příští sobotu. Máte týden času.“

„Týden na co?“

„Abyste se dostal do Ria a cestoval do Londýna s ní. Abyste ji sledoval. Pozoroval, co dělá a jak to dělá. Může mít na palubě komplice. Pokud ano, předávají si ti dva nějaké signály. Něco se může odehrát i při mezipřistání na Azorských ostrovech, kde stroj tankuje. Jsou desítky možností. Je to na vás.“

„Není to sice zrovna šálek mého čaje, ale uvidím, co se dá dělat.“

„Dobrá. Budu informovat našeho agenta v Riu, aby vám zajistil místo v letadle co nejblíže sedadla číslo sedm.“

„Tam bude sedět ona? Proč zrovna sedm?“

„To nevím, ale vždycky chce totéž místo.“

„Proč?“

Raymond se usmál. „Zeptejte se jí. Ta dáma je možná pověrčivá a sedmička je oblíbené číslo mnoha lidí. Ona prý říká, že je to nejpohodlnější místo – nejmenší otřesy, nejméně hluku.“

„Možná,“ řekl Biggles. „Může mít pravdu. Uvidíme.“

Když následující sobotu startovalo letadlo typu Douglas společnosti Inter-Atlan z Ria do Londýna, seděl Biggles několik sedadel za pohlednou a elegantně oblečenou brunetkou. Sledoval Dolores Cantaniovou již v odletové hale. Nenápadně pozoroval ji i deset dalších cestujících, kteří nastoupili, aniž by dali jakkoli najevo, že ji znají. Nic jiného ani nečekal, neboť si všechny prověřil a zjistil, že jsou bez poskvrny. Šest z nich byli Britové. Všichni cestovali za obchodem. Dolores Cantaniová se chovala přesně tak, jako dáma těšící se na dovolenou v Evropě, přirozeně a uvolněně se usmívala.

Jídlo roznesené letuškami snědla se zdravou chutí člověka, který si nepřipouští starosti. Mezi jednotlivými jídly si četla v jakémsi magazínu a dvakrát požádala o pití. Občas si vzala žvýkačku, což není v letadle nic neobvyklého. Ani na Azorách k ničemu nedošlo, a letoun již měl před sebou poslední úsek cesty do Londýna.

Biggles byl zmaten. Začínala se ho zmocňovat rozmrzelost, neboť se zdálo, že podnikl naprosto zbytečnou cestu. Sílilo v něm přesvědčení, že tentokrát se Foster zmýlil. Jestliže předchozí prohlídky neodhalily nic, pak zřejmě ani ta nadcházející nebude o nic

úspěšnější a pokud ta dáma přepravuje kontraband, pak její postup je rozhodně originální.

Takové myšlenky táhly Bigglesovi hlavou, když se kola letadla dotkla přistávací dráhy londýnského letiště. Pokud dáma skutečně něco pašovala, muselo by dojít za několik okamžiků k jejímu zadržení. Po vystoupení cestujících z douglase přicházela chvíle pro Fostera a ten byl na akci připraven.

Když se cestující řadili před přepážkami pro vyřízení celních a pasových formalit, Foster přispěchal k Bigglesovi. „Viděl jste něco?“ vyhrkl.

„Nic,“ odpověděl Biggles. „S nikým nepromluvila. Ze sedadla se ani nehnula. Pokud má u sebe kontraband, budete si ho muset najít sám. Já nemám čeho se chytit. Počkám tady,“ uzavřel, když Foster odcházel s pevně sevřenými rty.

Biggles sledoval osádku letadla, jak odchází. Jejich práce pro dnešek skončila. Pak dorazili muži z údržby, aby dali letadlo do pořádku. S nimi vstoupila nenápadná tmavooká dívka, která s sebou nesla dost rozměrný rozprašovač s insekticidem, aby vystříkala kabiny letounu. Tohle opatření zabraňovalo zavlečení moskytů a jiného nebezpečného hmyzu z oblasti tropů. Když Biggles uviděl dívku, mírně svraštil obočí. Něčím mu připomínala Dolores a také pohybovala čelistmi. Měla v ústech žvýkačku. I Dolores žvýkala. Šlo o shodu náhod, nebo za tím bylo něco víc?

Po špičkách přešel ke dveřím a potichu nahlédl dovnitř. Dívka se právě nakláněla k sedadlu s číslem sedm.

Biggles vyšel, právě když se vracel zamračený Foster. „Zase na nás vyzrála,“ zamumlal. „Jen tři

smaragdy, které si dala proclít. Kamínky jako čtvrt zrnka rýže! Nedává to smysl. Kdyby je poslala do Londýna s dopisem v malé obálce, patrně by si jich pošťáci ani nevšimli.“

„Já něco mám,“ řekl nevzrušeně Biggles. „Letadlo desinfikuje dívka – tmavooká panenka s černými vlasy. Znáte ji?“

„To bude slečna Varrosová. Je to její práce. Ale co tedy pro mne máte?“

„Pojďte se hezky podívat, jak je pečlivá,“ usmál se Biggles a vykročil.

Foster vytřeštil oči. „Oč jde?“

„Má plnou pusu žvýkačky. Prý to prospívá chrupu a pamatuji se na doby, kdy měl žvýkačku u sebe každý druhý pilot. Dala se s ní krásně zalepit díra v prostřelené nádrži.“

Foster vyděšeně zamrkal.

„Unikající benzín nesměl hořet,“ ušklíbl se Biggles. „To snad chápete.“

Dívka scházela po schůdkách, právě když k nim došli. Biggles ji zastavil. „Promiňte, jste slečna Varrosová?“

Dívka cosi přesunula v ústech, než odpověděla: „Ano.“

„Máte ráda žvýkačky?“

„Co má být?“ řekla a z její tváře se vytrácela barva.

„Zajímalo by mne, jestli žvýkáte stejnou značku, jako ta dáma z Brazílie. Mohli bychom žvýkačku vidět?“

Ze tváří údržbářky vyprchal poslední zbytek barvy.

„Buďte opatrná a nespolkněte ji,“ upozornil ji Biggles. „Mohlo by to mít velice vážné následky.“

Dívka na Bigglese snad pět vteřin ochromeně zírala. Pak cosi vyplivla do dlaně a podala hrudku Bigglesovi.

„Okay," vzdychla. „Vidím, že to už víte. Říkala jsem jí, že to dělá příliš často."

Biggles dost pracně roztrhl uslintanou hrudku. Objevily se dva skvostné smaragdy. Podal je Fosterovi. „Nehledal jste tohle?"

Foster se s pohledem upřeným na dívku zeptal: „Proč jste to dělala?"

„Dolores je má nevlastní sestra," zněla odpověď. „Donutila mne to dělat. Ona a pan Pablo da Silvaro, pro něhož jsem původně pracovala a který mi pomohl k tomuhle místu. Musím říci, že to vypadalo báječně jednoduše."

„Pravda," řekl Biggles. „Naše dáma báječně jednoduše nalepila kameny pod sedadlo číslo sedm žvýkačkou. Vy jste je pak báječně jednoduše vzala a později jste jí je předala."

„Jí ne," řekla trpce dívka. „Nosila jsem je panu Pablovi. Ten nenechává nic náhodě."

„Uvidíme se v hale, slečno Varrosová," řekl stručně Foster. Když dívka odešla, obrátil se k Bigglesovi. „Dík," sldonil hlavu. „Až vás to omrzí na vašem místě, stavte se."

„To by nebylo pro mě," zabručel. „Děsí mě k smrti, když mne vozí lidé, které vůbec neznám. Místo toho byste mě mohl vzít na malý drink."

PŘÍBĚH ŠESTÝ

SETKÁNÍ NA ROVNÍKU

Biggles právě probíral se svými přáteli v kanceláři letecké policie výkon jakéhosi nového typu letounu, když zazněl telefon. „Je to náš starouš,“ prohlásil, než ho zvedl. „Nevím, čím to je, ale jeho zvonění vždycky poznám.“

„Zdravím vás, pane,“ řekl do sluchátka a chvíli poslouchal. „Dobrá, hned jsem u vás,“ ukončil pak hovor.

Když vstával, pohlédl na ostatní. „Chce mě vidět," vysvětlil jim.

„Podle hlasu bych řekl, že jde o něco naléhavého, takže si připravte sedmimílové boty a nabrušte si meče na odsekávání dračích hlav."

Došel ke kanceláři svého nadřízeného, brigádního generála Raymonda, zaklepal, a aniž by čekal na vyzvání, vstoupil.

Raymond seděl za stolem s jakýmisi papíry v ruce. „Posaďte se, Bigglesworthe," vyzval hosta.

„Děkuji vám, pane," přijal Biggles. „Co se děje tentokrát?"

„Je to dlouhá historie. Měl bych vás do ní nejdříve podrobně zasvětit."

„Před řádkou roků napadlo jistého výrobce automobilových pneumatik," začal Raymond, „že by mohl získat kaučuk levněji, než nákupem z našich malajských zdrojů. Pořídil si proto plantáž v zemi, ze které kaučuk pochází, totiž v Brazílii, a začal pěstovat vlastní stromy. Možná si vzpomenete, jak to dopadlo."

„Ano," kývl Biggles. „Vysázel stromy moc blízko u sebe, takže je napadla jakási choroba a bylo po plantáži. Slyšel jsem o tom."

„Správně. Ten člověk se ale jen tak nedal. Dal vymýtit džungli v Libérii na západoafrickém pobřeží a zkusil to znovu. Jeho nové kaučukovníky v Africe skvěle prospívaly, ale vznikly zase potíže s dělníky. Nepřesvědčil místní obyvatele, že se člověk narodil pro prácí, a protože se do tamních horkých podmínek nechtělo ani jiným dělníkům, zdálo se, že plán opět selhal. Když však později stromy dorostly a cena kaučuku stoupala, nasadil vyšší mzdy a dnes vyváží

Libérie značné množství kaučuku. Jiným lidem se tam vedlo ještě lépe. Příkladně jistý houževnatý Skot jménem Anderson začal pěstovat v Liberii další stromy, poskytující kaučuk a oleje nezbytné pro moderní průmysl. Suroviny sváží do hlavního města země Monrovie. V přístavu už čekají lodě, které je pak rozvážejí dál. Na ten nový zdroj cenných surovin spoléháme i my. Stačíte mne sledovat?“

„Nic složitého jste ještě neřekl,“ ušklíbl se Biggles.

„Už to bude,“ kývl Raymond. „Záhada je v tom, že před nedávnem začalo dodávek kaučuku ubývat. Bez jakéhokoli rozumného důvodu je jich méně a méně, a ti, kdož jsou na nich závislí, jsou zděšeni.“

„To je neštěstí.“

„Štěstí nebo neštěstí s tím nemá co dělat. Tohle je vážná věc. Kampak ten materiál asi putuje?“

„To by nám ten Anderson neřekl?“

„Ztratili jsme s ním kontakt.“

„Možná už žádná surovina není. Nebylo tam moc sucho, nebo zase záplavy? Třeba domorodci opět zlenivěli…“

„Řekl jsem přece, že rozumné důvody nejsou!“ zavrčel Raymond. „Poslali jsme na místo agenta. Andersona nenašel, ale uvedl, že práce na plantážích pokračují snad ještě intenzivněji než dříve. Kam mizí ten kaučuk, opakuji? Jeho trvalý nedostatek nás dostává do nepříjemné situace a nutí nás vzdávat se mnoha velmi výhodných obchodů.“

„Z toho však vyplývá,“ řekl Biggles. „Že surovina putuje jinou cestou. Třeba přes Sierru Leone, Zlaté pobřeží, Pobřeží Slonoviny nebo Francouzskou západní Afriku. Co o tom soudí váš agent?“

„Co soudí Jamajčan Joseph Nelson? Právě že nic! Po určitý čas podával pravidelně zprávy. V poslední z nich vyslovil dohady o jakémsi letadle. Prý poletuje nad vnitrozemím a využívá tam nově postaveného letiště. Nelson hodlal tu informaci ověřit. Je to už měsíc a od té doby jakoby mu došla řeč. Mlčí a nevíme kde je!“

„Myslíte si, že zašel příliš daleko? Tam, odkud nevede cesta zpátky?“

„Přesně to si myslím, protože všechno tomu nasvědčuje. Nelson byl naprosto spolehlivý člověk.“

„Stále však dobře nechápu, k čemu ten rozruch. Pokud Anderson nebo ti ostatní našli lepší odbytiště, je přece jen na nich, aby ho využili.“

„S tím souhlasím. Otázkou však je, zda je k tomu někdo nenutí. Vydělávají více peněz? Nevíme. Jisté však je, že musíme nakupovat kaučuk jinde a draze za něj platíme. Máme přitom podezření, že dostáváme stále stejné dodávky, jenže prostřednictvím někoho jiného a téměř za dvojnásobnou cenu.“

„To znamená, že hrnec s mlékem k nám teď putuje přes kuchyni, kde sedí selka, která sbírá smetanu?“

„Asi tak. Snad pracuje samostatně, možná pro organizaci, která nám konkuruje. Jestliže dojde ke zdražení suroviny, musí nutně zdražit i konečný výrobek, což znamená, že nás naši konkurenti cenově vydírají a připravují nás tak o zakázky. Je dokonce možné, že sběrači latexu jsou na tom dneska lépe, ale tomu moc nevěřím. Spíš je ten někdo pouze obrátil proti nám, a tím dokonale změnil situaci.“

„Pokud mají tak vysoké zisky, mohou si klidně dovolit leteckou dopravu,“ zamumlal Biggles. „Vzhledem k dostupnosti pracovní síly nemohlo být

vymýcení plochy pro přistávání letadel velkou potíží. Poskytl vám Nelson nějaké bližší informace o poloze toho údajného letiště?“

„Ne. Nemohl toho o letišti moc vědět, jinak by nás informoval. Když poslal svou poslední zprávu, byl teprve na cestě k potvrzení dohadů, které slyšel.“

„Víme aspoň kam směřoval?“

„Ne. Pouze nám oznámil, že je někde poblíž hranic Libérie a francouzských území.“

„To je hodně široký pojem.“

„Přesnějšího se v té končině těžko dočkáte. Skutečné hranice tam neexistují.“

„Bylo to ale určitě ve vnitrozemí?“

„Ano. To je však všechno, co víme. Místo, odkud nám Nelson naposledy psal, nemohlo být příliš vzdáleno od letiště – pokud tedy nějaké existuje – a ani od kolonií Sierra Leone nebo Pobřeží Slonoviny, které mohou být využívány k tankování a údržbě. Nemám pochyb o tom, že váš milý přítel Marcel Brissac z pařížské Sureté dokáže zařídit potřebné formality pro naše akce ve francouzském vzdušném prostoru.“

„Rozumím,“ řekl Biggles. „Vy chcete, abych se tam vypravil a trochu si to tam prohlédl.“

„Musíme to udělat, i kdyby nešlo o nic jiného než o to, co se stalo s Andersonem a Nelsonem.“

„Nemáme tam nějaké lidi, kteří by to zvládli?“

„Možná. Já mám však na mysli naši časovou tíseň. V této části světa se dá cestovat po zemi pouze pomalu. Jediné, co tam putuje rychle, jsou zprávy. To znamená, že pokud se tam skutečně něco nekalého děje, lidé, které to zajímá, se dozvědí o každé návštěvě vyšetřovatele včas, a podniknou příslušné kroky. Zdá se, že máme co

dělat také s letci. Bude proto lepší, abychom měli v oblasti odborníka v tomto oboru.“

Biggles přikývl. „V pořádku, pane. Nemám moc rád tyhle akce u hranic, protože nikdy nevíte, komu lezete do zelí, ale vyrazím a zjistím, co se dá dělat.“

„Buďte opatrný. Je to dost nebezpečné. Nerozdrážděte hlavně Libérijce. Její představitelé, což je pro zaostalé země typické, jsou velice vznětliví.“

„Ach tak,“ řekl smutně Biggles. „Takže musím předem počítat s potížemi. No, buďte bez obav. Budu mít pravděpodobně základnu ve Freetownu v Sierra Leone, a budu operovat odtamtud. Možná bych se mohl dohodnout s Marcelem o využití Kankanu ve Francouzské západní Africe. Najdu si zkrátka základnu, ze které budu podrobně pátrat po letišti nebo jakýchkoli jiných stopách provozu letadel. Pokud se tam odehrává něco nekalého, je za tím nepochybně běloch, jenž má nějaké sídlo. Až ho najdu, obrátím se na vás o radu, jak postupovat dál.“

„Souhlasím,“ kývl Raymond.

„Dobrá, jdeme na to,“ řekl Biggles a vstal.

Biggles, který se usídlil na letecké základně ve Freetownu v Sierra Leone, využíval k průzkumu severní liberijské hranice letoun typu Wellington letecké policie s úplnou posádkou. Létali po celý týden a výsledek se rovnal nule. Znamenalo to vnikat nad francouzské území a Bigglese uklidňovalo jen vědomí, že ze strany britských kolonií nemůže přijít žádná nepozorovaná hrozba. Proto se, s vědomím pařížské centrály Interpolu, soustředil na sever. Marcel Brissac ze Sureté věděl na čem Biggles

pracuje, protože však sám na úkolu neměl zájem, nepřipojil se k němu.

Krajina pod letounem nijak nenasvědčovala tomu, že by posádce molila nesnadný úkol ulehčit. Většinou ji pokrýval tropický prales na rovinatém i hornatém terénu, který jen vzácně přerušovaly oblasti křovinatých nebo písečných pustin. Dále na sever směrem k Francouzskému Súdánu se pak rozprostírala poušť. Vyprahlá a pro Evropana vražedná.

Právě proto, že byla země tak hojně zalesněná, nepokládal zprvu Biggles za velký problém vypátrání dostatečně rozlehlého prostranství, aby na něm mohlo přistát letadlo. Pokud tu ovšem takové místo skutečně bylo, o čemž měl skutečně pochybnosti, protože jediným svědectvím o existenci letiště byly nepodložené dohady domorodců. S postupem času narůstaly jeho pochyby víc a víc, neboť si stále víc lámal hlavu nad tím, kde by přistál, kdyby tady, v oblasti velkolepého pohoří Nimba, došlo k poruše jeho wellingtonu.

Šestého dne ráno však byla věc vyřešena, a Bigglesovi bylo záhy jasné, proč tak dlouho pátrali neúspěšně.

Letěli právě nad křovinatou oblastí, když Ginger, sedící za ním, náhle prohlásil: „Bandita vlevo vpředu.“

Biggles pohlédl naznačeným směrem.

Cizí letadlo plachtilo nad vrcholky stromů ve výšce asi dva tisíce stop a připomínalo obří vážku.

V okamžiku, kdy zahlédl cizí stroj, přidal prudce plyn, aby co nejrychleji vystoupil mezi letadlo a slunce, kde – pokud dosud nebyl zpozorován – unikne zrakům pilota. „Letí od východu,“ řekl. „Co si o tom myslíš?“

„Vypadá, že je typu Samson, kterých na konci války Američané vyrobili takovou spoustu k přepravě nákladů.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ uznal Biggles, ubral plyn na cestovní rychlost a pomalu stočil stroj směrem k cizímu letadlu. „Zatím bych se raději nepřibližoval. Řekni ostatním, že jsme narazili na stopu.“

Ginger ohlásil novinku do palubního telefonu. „Jestliže letí podle stanoveného kurzu a nespletl se, zajímalo by mne, kam má namířeno,“ řekl pak s očima upřenýma do mapy na kolenou. „Přímo v jeho směru není žádný cíl – pouze divočina. A pokud poletí pořád dál, dostane se nad vysoký les.“

„Podívej se dolů, a poznáš, kam má namířeno,“ odvětil suše Biggles.

Ginger se zadíval pod sebe, a naskytl se mu ohromující pohled na otevřenou plochu. Dosud po ní pobíhali lidé odtahující suchá křoviska do stran. „To snad ne,“ vyklouzlo mu z úst.

„Čestní lidé v době míru své letiště skrývat nemusí,“ zavrčel s opovržením Biggles. „Ať jim jde o cokoli, určitě nehrají čistou hru. Není divu, že jsme letiště nemohli najít! Podívej. Stroj už klesá. Musíme se vzdálit, aby neslyšeli náš motor, až zhasnou ten svůj.“

„Možná už nás viděli.“

„Nebude na škodu předpokládat, že zatím ne. Jsme ve slunci a lidé dole se budou dívat po svém letadle.“

Po dalších pět minut se Biggles s letounem vzdaloval od právě objeveného letiště a potom se začal pomalu otáčet. „Dokážeš určit polohu toho místa?“ zeptal se.

„S přesností na jednu nebo dvě míle, jestli se tomu dá říkat určení polohy. Nevidím nic, co by připomínalo hranici.“

„Poznáš, jestli je to na francouzském území, nebo v Libérii?“

„Řekl bych, že už na francouzské straně.“

„O tom si můžeme popovídat později,“ řekl Biggles. „Přistanu tam, abych zjistil, oč jde.“

„Nepokoušíš osud?“

„Snad. Dříve či později to ale stejně budeme muset udělat, a já nevidím žádnou výhodu v odkladu. Kromě toho nebude patrně moc jednoduché letiště znovu najít, až přemístí ty křoviny zpátky. Ty nejsou žádnou velkou překážkou. Kdybychom se pokoušeli přistát později a vletěli do nějakého pevného porostu, vypadali bychom jako tupci, nebo ještě hůř – byli bychom po smrti. Podívej, už se jim podařilo letadlo ukrýt. Krásné místečko.“

Když wellington mířil klouzavým letem k cíli, vysvětlil pilot svůj plán ostatním. „Až se sneseme dolů, vezmu si s sebou Gingera a vyrazíme na obhlídku. Chci abys ty, Algy, zůstal s Bertiem ve velouši. Buďte připraveni k okamžitému startu, kdyby to bylo třeba. Bude dobré skrčit se tak, aby ti venku nepoznali, že na palubě ještě někdo je. Okay?“

„Jasně,“ přisvědčil Algy.

Při přibližovacím manévru zahlédl Ginger ve stínu vrhaném okrajovými stromy skupinku mužů. Stáli blízko sebe s obličeji obrácenými vzhůru, jak je blížící se letoun vyrušil z hovoru. Jejich letadlo čekalo opodál pod stromy.

Biggles zastavil wellington s nosem obráceným k volnému prostranství, zhasl motory a seskočil na zem. Ginger ho s očima na stopkách následoval. Všiml si přitom několika chatrčí, krytých palmovým listím. Stály dost hluboko mezi stromy, takže je shora nikdo nemohl spatřit.

Kráčel spolu s Bigglesem k mužům, kteří je mlčky pozorovali s neproniknutelným výrazem ve tvářích. Dva z nich byli rozhodně běloši. O dvou dalších se dalo úspěšně pochybovat. Opodál dřepěl velmi špinavý černoch a ohlodával kost. Podle jeho fantastického oděvu, šlo buďto o domorodého šamana, nebo náčelníka. Zrzka hned napadlo, zda muži jeho kmene dbají na čistotu stejně málo jako jejich vůdce.

„Dobré jitro," pozdravil Biggles anglicky, neboť to byl běžný jazyk užívaný v Libérii.

„Zabloudili jste?" zeptal se jeden z bělochů. Mluvil se silným americkým přízvukem.

„Ne tak docela," odpověděl Biggles. „Zpozorovali jsme vaše letiště, a protože jsme ho nemohli najít na mapě, přistáli jsme, abychom se přesvědčili, zda se nemýlíme. Co tu děláte?"

„Průzkum nové letové trasy. Co tu předvádíte vy? Už jste tu proletěli několikrát. Viděli jsme vás. Odkud letíte a kam?"

„Z Freetownu," odpověděl Biggles. „Chtěli jsme si jen trochu prohlédnout okolí." Usmál se a pokynul směrem k šamanovi. „Tyhle cestující hodláte přepravovat?"

Druhý běloch řekl stručně: „Budeme přepravovat náklady." I on mluvil s cizím přízvukem, který však Bigglesovi neprozradil jeho pravou národnost.

„Je nám divné, že jsme si vašeho letiště nevšimli dřív,“ řekl lhostejně Biggles.

„Museli jste letět se zavřenýma očima. Leží tu pořád. Neumíme stěhovat celá letiště a nemáme co skrývat.“

„To přece neříkám,“ odpověděl klidně Biggles. „Ale jen tak pro zajímavost, jsme v Libérii nebo na francouzském koloniálním území? Hranice se tu hledá těžko.“

„Ani nevím,“ ušklíbl se první muž. „Záleží na tom?“

Biggles pokrčil rameny. „Možná. Dost záleží na tom, jak moc se člověk bojí o majetek.“

Muž se znovu nepříjemně ušklíbl. „My to riskneme.“

„Když to berete takhle, je všechno v pořádku“ usmál se Biggles. „My zase vyrazíme.“

V tu chvíli se z nevelké vzdálenosti ozvala série zvuků a po Bigglesově tváři přelétl výraz překvapení. Znělo to jako výstřely z malorážky.

„Copak je to?“ zeptal se.

Muži pohlédli jeden na druhého. Jeden něco zamumlal, odstoupil pár kroků od skupiny, a v té chvíli se z lesa vynořili původci hluku. Přicházel sem zástup černochů obtížených těžkými balíky. Vedle nich kráčel běloch, který šel nalehko. Nesl jen bič, kterým občas zapráskal. Když došli k chatám, černoši odhodili břemena a vyčerpaní dlouhým pochodem klesli na zem.

„Je tohle nutné?“ zeptal se tiše Biggles.

„Co?“

„Používat na ty lidi bič.“

„Musí vidět, kdo je šéf.“

„Co to přinesli?“

„Místní zboží.“

Biggles pokynul směrem k šamanovi. „Co ten na to říká?“

Muž se nevlídně usmál. „Ten? Ten to organizuje. Drží je na uzdě, když si začnou vyskakovat. Místní náboženství je bezvadné, ale chudáci lidé, kteří v něj věří.“

„Taky myslím,“ zamumlal Biggles.

„Tomu starému stačí povědět některému z nich, že zemře, a ten chudák si sedne a je po něm. Nedává to smysl, ale je to tak.“

„Mnohokrát jsem o tom slyšel vyprávět,“ řekl Biggles. „No, my se rozloučíme, aby toho šamana nenapadly zlé myšlenky.“

„Na pobřeží bych se o ničem nezmiňoval – znáte lidi.“

„Jak to myslíte?“

„Obvykle se brzy najde někdo, kdo spustí povyk, jak špatně se nakládá s jeho černými bratry.“

„Možná k tomu má důvod.“

„Co to na mě zkoušíte?“

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Záleží na celé spoustě věcí.“

„Tak na ně zapomeňte! Nikdo vás neprosil, abyste sem strkal nos, vy chytráku! Do toho, co se tu děje, vám nic není, tak si raději sbalte kufry a padejte pryč!“

„Padejte pryč?“ zaváhal Biggles. „Možná máte pravdu.“

„Samozřejmě, že mám pravdu. Jestli máte v hlavě mozek, budete na to myslet.“

Biggles neodpověděl. Otočil se a odcházel k wellingtonu.

„Ty je tu takhle necháš?“ zeptal se rozhořčeně Ginger, když nastupovali do letadla.

„Na dlouho ne,“ odpověděl Biggles. „Teď zrovna ale nejsme v situaci, abychom se s nimi mohli hádat. Než s tím začneme, musíme si zjistit, komu vlastně patří půda, na které stojíme. Jestliže je Francouzů, mohli bychom do toho jít. Pokud jsme ale v Libérii, musíme postupovat velice obezřetně.“

„A co Anderson? Ta banda nám alespoň mohla sdělit, co se s ním stalo.“

„Pokud je dosud naživu, další den nebo dva mu snad neublíží. A pokud je po smrti, je ještě méně důvodů ke spěchu. Ti chlapi se spokojili s vysvětlením, že jsme jen páreček zmatených Anglánů. Myslím si však, že kdybychom se pokusili přiblížit k těm chatám, jejich chování by se významně změnilo. Skočili mi na výmluvu, že jsme na výletě. Kdyby měli tušení, co tu opravdu hledáme, chtěli by si s námi asi zahrát nějakou hru. Nevšiml sis hraček? Všichni měli od nich pěkně vyboulené kapsy! Jsou to krysy, kterým je úplně jedno, jakou spoušť tu nadělají. Tady vidíš, proč má běloch u domorodců z některých kolonií tak mizernou pověst. Tyhle krysy je vydírají, mučí a vraždí! Bud ale bez obav. Nebude to trvat moc dlouho a přistřihneme jim křídla. Teď už víme, oč jde.“

Biggles se posadil k řízení a odstartoval.

Ginger pozoroval, jak lidé dole přemísťují křoviny.

„Zdá se, že se vrací otrokářské doby, starý brachu,“ ozval se v interkomu Bertieho hlas.

„Postrčíme to zase dopředu,“ slíbil Biggles. „Co jsme hledali, je na světě. Raymond se v odhadu situace moc nemýlil.“

„Co si myslíš, že se tam děje?“ otázal se Ginger.

„To je přece jasné. Gauner, se kterým jsme mluvili, věděl o tom, jak je Andersonovo zboží dopravováno na pobřeží, a rozhodl se, že z něj bude také něco mít. Patrně za ním stojí pár vlivných obchodníků, co chtějí lacinou surovinu, nebo vidí snadnou možnost výdělku při zvedání cen gumy. To už jsou ale jen dohady. My se tu bavíme o chlapíkovi, s nímž jsme mluvili. Měl jednoduchý úkol. Stačilo mu získat na svou stranu toho špinavého šamana. Skoro jistě ho něčím uplatil. Kouzelník rozkazuje černým chudákům, a ti si nedovolí vzdorovat. Ten drzý bílý lotras nám to přece řekl sám.“

„Ale co Anderson?“

„Brzy zjistíme, co se s ním stalo. Možná, že banda navštívila jeho i další plantážníky s nabídkou odkoupení jejich suroviny. Anderson, a tím si můžeme být jisti, odmítl mít s takovou věcí cokoli společného. Jestliže se ho snažili přinutit, věřím, že jako Skot bojoval. Proti zdejším kouzlům však neměl moc naděje. Tak nějak se to tady všechno muselo seběhnout, než nám Anderson zmizel. Nelson, agent vyslaný na průzkum, byl určitě na správné stopě, když se také on dostal do potíží.“

„Kam míříme teď?“ zeptal se Ginger.

„Do Kankanu. Pošlu Marcelovi telegram. Pak musíme zjistit, na jakém území letiště vůbec leží. Doufám, že jde o francouzské území, protože pak by mohl Marcel zakročit z moci úřední, což u nás nepřichází v úvahu. Kdybychom vzali zákon do vlastních rukou,

mohli bychom se dostat do tuze nepříjemné situace, zvláště pokud by přišel k úhoně cizí státní příslušník.“

„Bojíš se, že je to místo v Libérii?“

„V takovém případě musíme vyřešit věc po svém a vezmeme na sebe velké riziko. Musíme, protože Anderson s Nelsonem mohou být dosud naživu. Nenecháme je na holičkách. Jestliže je zavraždili, pak za to někdo zaplatí, i kdybych se kvůli tomu měl nastěhovat do parlamentu.“

„Raymond by padl do mdlob, kdyby tě slyšel,“ ušklíbl se zrzek.

„Vždycky když mne Raymond pověřuje nějakým úkolem, ví že jsem zvyklý, postupovat v určitých situacích po svém,“ zavrčel Biggles. „Nehodlám nečinně přihlížet brutálnímu násilí ani kvůli němu, ani kvůli komukoli jinému.“

Ginger neřekl nic, jen zvedl obočí.

Wellington pokračoval v letu a nedlouho po poledni přistáli v Kankanu ve Francouzské Guinei. Odtamtud Biggles poslal Marcelovi telegram, v němž ho žádal, aby se k nim co možná nejdřív připojil a vzal s sebou co nejpodrobnější mapu místního území.

Na Marcelův příjezd čekali po celé tři dny. Potom, nad mapou, kterou přivezl, mu Biggles v příletové hale letiště osvětlil celou situaci. „Pokud to dokážu přesně určit, leží to utajované letiště zde!“ skončil s tužkou zapíchnutou do mapy.

„Potom je na našem území, ale jen o chlup,“ ujistil ho Marcel. „Tím máme vyřešenu další záhadu. V Port Bouet v Pobřeží Slonoviny se v poslední době tak zvýšil objem přepravovaných nákladů, že si celníci stěžují na přepracování.“

„Jak to spolu souvisí?“

„Port Bouet je spojen železnicí s Bouflé ve vnitrozemí. Tohle zboží přichází z Bouflé. V Bouflé je rovněž letiště. Nachází se východně od bodu, který jsi označil na mapě. Letadlo, které jste viděli, přiletělo od východu. Je to naprosto jasné, *mon ami*, vše souhlasí. Zboží, které přinášejí otroci, určitě opouští zemi přes Port Bouet.“

„Hrome! To je poslední důkaz. Přišel jsi na to.“ prohlásil Biggles. „Dopraví suroviny letecky do Bouflé a tam je přeloží na vlak mířící k pobřeží. V přístavu na ně čekají lodě a samozřejmě také agenti, osoby spolupracující s gangem.“

Marcel pokrčil rameny. „Je to prosté. Díky trochu větší oklice není to zboží žádný kontraband. Clo je zaplaceno a vše probíhá v naprostém pořádku. *Tiens, tiens, tiens*[6]*.“*

„V pořádku to může být pro tebe, ale ne pro nás.“

„Co chceš, abych udělal?“

„Ty připustíš otroctví ve vašich koloniích?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Výborně. Mám řešení. Tahle banda působící na francouzské půdě nutí hrozbami a násilím domorodce pracovat. Musíš to vyšetřit. A zatímco budeš vyšetřovat, my si také něco vyšetříme.“

„Řekni mi jedno,“ požádal Marcel. „Proč si ti špinavci vybrali zrovna francouzské území?“

„Z jednoho prostého důvodu – na míle daleko není jiné místo vhodné k přistávání letadla. V libérijském pralese by na vykácení jediné přistávací dráhy potřebovali armádu dělníků.“

---

[6] Tiens – to se podívejme, vida.

„Tak je to," vydechl Marcel. „Ty máš na všechno odpověď. Ale pojďme. Budu od nich vyžadovat povolení k umístění letiště na francouzském území a budu doufat, že se zachovají nezdvořile a budou mi dělat potíže."

„Proč?"

„Protože pokud se začnou kajícně omlouvat a litovat, že se dopustili chyby, co budu moci udělat? Uložit jim, aby potvrzení sehnali? Slíbí mi to, stáhnou se do Libérie, počkají až zmizíme, a začnou nanovo. Pokud se ale budou stavět na odpor, *oh la la…* Pak je dostanu za mříže pro násilí a urážku úřední osoby!"

„Čímž je vyšachuješ ze hry," usmál se Biggles.

„*Bon,* dobrá. Vyrazíme hned ráno. Vezmu s sebou několik našich policistů. Jak ale přistaneme, když roztahají ta křoviska po celé přistávací ploše?"

„Já už si místo najdu. Pokud jde o křoviny, jsou tak slabé, že letounu neublíží, i kdyby do nich narazil."

„*Entendu,*" kývl Marcel. „Rozumím."

Druhý den časně zrána odstartoval wellington směrem k tajnému letišti. Na palubě byl vedle posádky i Marcel a čtyři francouzští koloniální policisté v uniformách.

Zjistili, že letištní plocha je volná. Při okraji stál samson. Kolem letadla se pohybovali lidé, kteří do něj nakládali zboží, a podle všeho chystali stroj k odletu. Přílet wellingtonu přerušil jejich práci a ti, kdož se zabývali nakládáním, se shlukli a sledovali přistání.

Biggles doroloval k nim a vypnul motory.

„Do toho, Marceli," řekl. „Jdi hledat problémy. Ti gauneři si myslí, že v téhle vzdálenosti od pobřeží si mohou dovolit úplně všechno. Budu duchem s tebou."

Marcel, na němž spočívala zodpovědnost za další postup, se ušklíbl, seskočil a ostatní jej následovali. Vykročil ke skupině a oslovil muže, který vystupoval jako mluvčí již při předchozí Bigglesově návštěvě.

„Co tu děláte?“ zeptal se.

„To snad vidíte, nebo ne? My nemáme co skrývat,“ zněla drzá odpověď

„Pokud nemáte co skrývat, proč se maskujete?“ ukázal Marcel na trsy křovisek. Pak kývl směrem ke skupině černochů a pokračoval: „Kdo jsou ti lidé? Co tu dělají?“

„Co je vám do toho?“

„Mnohem víc, než si myslíte,“ řekl řezavě Marcel. „Jste tady na francouzské půdě a já chci vidět vaše doklady.“

Muž pobledlý vztekem pohlédl na Bigglese. „Předpokládám, že za to můžu poděkovat tobě, ty špinavej vlezlej špicle…“

„To stačí. Nejsem zvyklý na lichotky,“ řekl skřípavě Biggles. „Drzost vám nepomůže.“

„Co tím myslíte?“

„Však vy víte. Vaše hra končí.“

„Kdo to řekl?“

„Já.“

„A kdo ještě?“

„Francouzská policie.“

Marcel postoupil vpřed. „To by stačilo. Kde máte povolení naší vlády k umístění letiště?“

„Co to tu na mě zkoušíte?“ zavrčel muž. „Já nepotřebuju žádné papíry.“

„Takže žádné nemáte,“ řekl chladně Marcel. „V tom případě jste všichni zatčeni.“

Biggles vykročil směrem k černochům, z nichž mnozí měli na těle stopy po ranách bičem. Ukázal na žoky připravené k naložení a zeptal se: „Tohle patří panu Andersonovi?“

Odpovědi se mu nedostalo. Černoši se shlukli ještě těsněji, uhýbali očima a kradmo pokukovali po šamanovi, ze kterého měli očividně hrůzu.

Biggles se zastavil před černochem, který vypadal jako chytrý a přemýšlivý chlapík. „Vy přece víte, kdo je pan Anderson? Nebo se snad mýlím?“

V té chvíli jakoby běloši procitli z ohromení. Snad si náhle uvědomili, že Biggles měl pravdu, když řekl, že hra končí, možná je probrala k životu jeho zmínka o Andersonovi. V rukou mužů se objevily revolvery a všichni začali couvat k samsonu. Bylo jasné, že mají jediný cíl – zmizet odtud, odletět.

„Zůstaňte, kde jste, nebo z vás uděláme potravu pro hyeny,“ vyjekl vůdce tlupy.

Biggles, který již dosáhl svého hlavního cíle, by je nechal uniknout, neboť byl přesvědčen, že ať poletí kamkoli, dřív nebo později budou dopadeni. Jeden z Marcelových mužů však statečně, bohužel ale také dost nesmyslně, vskočil mezi tlupu a letoun.

„Z cesty, negře!“ zařval vůdce tlupy.

Policista se ani nehnul.

Práskl výstřel. Černý policista zavrávoral a skácel se k zemi.

Bigglesova puška a Marcelova pistole se ozvaly současně a muž, který vypálil první výstřel, se zhroutil. Byl to mluvčí bandy a patrně i její velitel.

Ostatní, mezi nimiž musel být i pilot samsonu, se bezhlavě rozběhli k letadlu. Padlo několik dalších

výstřelů, avšak muži stříleli za běhu a kulky nikoho nezasáhly.

„Nechte je jít, dostaneme je později,“ vykřikl Biggles, který se za každou cenu chtěl vyhnout dalšímu prolévání krve, pro které již nebyl důvod.

„Nestřílet!“ zavelel Marcel.

Do samsonu se pilot dostal zřejmě jako první, protože motory se rozeřvaly a vrtule se roztočily téměř hned, jak muži naskákali dovnitř.

Důvod následujícího jednání šamana zůstane navždy předmětem dohadů. Snad si uvědomil, že bez podpory bílých mužů může čekat jen pomstu příslušníků svého národa, kterým připravil peklo na zemi. Možná ho také napadlo, že ho oběsí muži v uniformách, kteří se sem tak náhle vetřeli. Ať si však myslel cokoli, dozajista si uvědomil, že zůstává sám. Vyskočil na nohy a s jekem se rozeběhl k letadlu za svými ochránci a chlebodárci. Dveře samsonu se mu ale zabouchly před nosem. Otočil se a utíkal před letoun v jakési bláhové naději, že se mu podaří stroj zastavit. Udělal osudnou chybu, ke které v historii létání došlo již mnohokrát. Vzhledem k tomu, že se jí mnohdy dopustil i zkušený letecký mechanik, byla o to pochopitelnější u nevzdělaného černocha. Zastavil se před vířící vrtulí a mával rukama před rozjíždějícím se letounem. Pak se ozvalo hrůzné zapraskání drcených kostí, muž zasažený vrtulí odlétl stranou, jakoby ho zasáhl blesk, a zůstal nehybně ležet.

„Nebesa,“ zaúpěl Ginger.

„Jemináčku,“ vzdychl Bertie. „Nic jiného si ale ten starý ničema nezasloužil.“

„Hádám, že bude zapotřebí hodně kouzel, aby ho někdo postavil na nohy,“ vyjádřil se mnohem drsněji

Algy, když motory samsonu nabraly hlubší tón, rozvířil se prach a těžký stroj uháněl stále rychleji kupředu.

„Takhle je to asi lepší," prohlásil Biggles, když se dívali, jak se letoun odlepil od země a zamířil k východu. „Teď musíme zjistit, co se stalo s Andersonem a Nelsonem."

Přistoupil k přikrčeným černým mužům. „Kdo zná pana Andersona, chlapi?" zeptal se tónem, kterým se snažil získat důvěru.

„Já, pane," odpověděl jeden z nich roztřeseně.

„Tak mluvte. Už se nemáte čeho bát. Kde je?"

Muž ustrašeně zvedl ruku a ukázal na malou boudu. „Tamhle je, pane. My pro pan Anderson pracovat. On dobrý pán. My nechtěli jít proti němu, ale museli poslouchat. My máme strach, pane."

„Já vím," odpověděl Biggles a vyrazil k označené chatrči. Na dveřích visel zámek. „Vyražte ty dveře," přikázal.

Obrovitý černoch zdvihl poleno a strašlivou ranou urazil zámek. Dveře se rozlétly. Biggles vkročil dovnitř a zamžoural v přítmí boudy bez oken očima dosud oslněnýma venkovním slunečním jasem.

Ginger, který vešel za ním, spatřil dvě postavy. Jedna ležela na podlaze zpola opřená o loket. Druhý člověk, běloch v ušpiněném tropickém obleku, stál.

„Jste pan Anderson?" zeptal se ho Biggles.

„Ano."

„Jste v pořádku?"

„Není to tak zlé. Trocha horečky, jinak nic."

„Kdo je to tu s vámi?"

„Chlapík jménem Nelson. Dostal se do potíží. K čemu to došlo venku? Slyšel jsem opravdu střelbu?"

„Slyšel jste dobře. Jsme policisté. Přiletěli jsme vyčistit zdejší chlívek.“

„Už bylo na čase,“ řekl Skot.

Biggles se zasmál. „Jasně. Ale lepší pozdě než nikdy. Musím se podívat, co se děje venku. Vrátím se. Gingere, mohl by ses trochu postarat o pana Nelsona.“

Vyšel ven a uviděl Marcela stojícího nad klečícím Bertiem a Algym. Přihlížel, jak obvazují černému policistovi ránu fáčem z lékárničky wellingtonu.

„Jak je mu?“ otázal se.

„Není to tak strašné. Kulka mu ale uvízla v rameni, takže čím dříve se na něj podívá doktor, tím lépe.“

„Vezmu ho hned do Kankanu. Ty se chceš jistě také brzy vrátit, Marceli. Jak je na tom chlapík, kterého jsme postřelili?“

„Je mrtev.“

‚Ach ne! Máš ponětí, kdo to byl?“

„To vám povím, jen se na něj podívám,“ řekl Anderson. Přešel blíž k mrtvému muži a mžourajícíma, oslněnýma očima se na něj zahleděl. „Podívejme, Griggs,“ řekl pak. „Špinavec, který se celá léta potuloval po pobřeží, kde dělal jen neplechu. Nikoho nebude mrzet, až se dozví, že dostal to, oč si po celé roky koledoval. Podle mého byl šéfem celé bandy.“

„Když ho pan Anderson identifikoval, měl bys ho nechat svými muži pohřbít, Marceli,“ řekl Biggles. „Nemá smysl vozit tělo s sebou, ale nemůžeme ho tu jen tak nechat ležet. Co je s šamanem?“

„Vrtule ho zasáhla do hlavy,“ odpověděl Algy. „Odcestoval tam, odkud mu už nepomůže ani čarování.“

„Dobrá. Jakmile tvoji lidé skončí, Marceli, vezmu vás všechny do Kankanu. Pak dopravím Nelsona do nemocnice ve Freetownu. A co vy, Andersone?“

K jejich překvapení se plantážník rozhodl zůstat, protože jediné, co ho trápilo, byla horečka, se kterou si uměl s pomocí chininu poradit. Jeho srub stál pouhé dvě míle odsud.

Zatímco čekali, dověděli se, jak Griggs přišel za Andersonem s nabídkou na zvýšení cen jeho suroviny. Griggs prohlašoval, že ví o lepších odbytištích, a že má za sebou mocné lidi. Protože Anderson znal jeho pověst, nehodlal mít s věcí nic společného, načež Griggs uplatil šamana, aby způsobil potíže na plantáži, a když se Anderson potýkal se záchvatem malárie, uvěznil ho a dal dopravit do chatrče, kde jej zachránci nalezli. Nelsona, kterého Griggs označil za špióna, strčili do boudy později.

„Přesně tak o tom mluvil můj nadřízený v Londýně,“ přikývl Big-gles. „Což mi připomíná, že jsme se velice obávali, aby vás nezavraždili.“

„Pomalu na tom pracovali,“ prohlásil Skot. „Netroufali si mne zabít rovnou, protože se báli, aby se to prostřednictvím mých lidí nedoneslo na pobřeží. Ostatně – stačilo jim vzít mi chinin, a já pomalu umíral na malárii. To by byla přirozená smrt. Měl jsem ho doma dost, ale protože se tam nastěhovali ti lumpové, nemyslím, že by tam zbylo něco, co by se dalo sníst.“

„Přivezu vám z Freetownu nějaké zásoby, když mi řeknete, co potřebujete,“ slíbil Biggles. „A co vaše zboží? Je tu pořádný náklad. Budu se do Anglie vracet s prázdným letadlem, nechcete, abych vzal něco s sebou?“

„Byl bych rád, protože ti lotři určitě vymrskali mé plantáže tak důkladně, že jsem na tom dost bídně. Složte to na kterémkoli letišti. Dám vám kontakt na agenta v Londýně. Informujte ho a on náklad převezme. Sám musím rychle pokračovat v práci. Teď, když je ten špinavý šaman na věčnosti, budou moji lidé zase v pořádku. Od doby, co tu vládl Griggs, nikdo těm chudákům nedal ani jediné penny.“

S tím se rozešli.

Biggles dopravil Francouze do Kankanu, a hned pokračoval do Freetownu, kde ponechal vyčerpaného agenta Nelsona v nemocničním ošetření. Bylo pozoruhodné, jak rychle se postavil na nohy. Jeho příběh se příliš nelišil od domněnek, které převládly v Londýně po jeho zmizení. Skutečně objevil letiště, ale bandité ho dopadli dřív, než stihl vyklidit pozice a podat o všem zprávu.

Když Biggles dorazil na letiště v džungli se zásobami, odnesli je Andersonovi muži do jeho srubu, který mezitím plantážník našel ve stavu, jaký očekával. Biggles a jeho přátelé tam s ním zůstali několik dní, aby mu pomohli dát věci do pořádku. Po skončení prací, naložili surovinu určenou původně pro samson do útrob wellingtonu, a Biggles ji dopravil do Londýna, kde ji převzal Andersonův agent.

Ani to není úplný konec celého příběhu, protože mezitím Marcel z Kankanu kontaktoval úřady v Bouflé, takže posádka Samsonu byla nedlouho po přistání zajištěna policií.

Nijak veselý osud členy gangu nečekal. Všichni vyjma mrtvého Griggse byli odsouzeni za útok na policistu a odpykávají si své tresty na nucených pracích.

„Měli by je zaměstnat při výrobě pneumatik,“ řekl zrzek, když přišla zpráva o udělených trestech.

„Pročpak?“ žasl Algy.

„Aby si užili zápachu gumy!“ ušklíbl se Ginger. Jednou jsem strávil v gumárně skoro celé půldne a podruhé by mě tam nikdo nedostal, pánové. Vedro, zápach a kouř. Je to snad horší než v tropech, pánové. A tam za ty ohavné darebáky ještě dřeli ti černí chudáci…“

PŘÍBĚH SEDMÝ

BIGGLESOVA SÁZKA

Když Biggles vešel do kanceláře svého francouzského kolegy v pařížské Sureté, přivítal ho Marcel slovy: „Ach! Sám staroušek osobně. To bylo spěchu, co?“

„Zdá se mi, že bez kalupu to už ani nejde,“ odpověděl Biggles posmutněle, když si potřásli rukama. „Tvrdil jsi, že mne chceš vidět, tak jsem tady. Jaké máš trápení?“

„Jaké já mám trápení? Žádné. Trápení máš spíš ty.“

„Povídej,“ řekl Biggles.

„*Bon.* Přede dvěma týdny ukradl Angličan Peter Keston lehký letoun z leteckého klubu v Lottonu. Bylo to chvíli po setmění a onen veselý devatenáctiletý mladík ho údajně ukradl jen proto, že si chtěl udělat malý zábavný výlet. Tak nějak to sám prohlásil.“

„Vzpomínám si.“

„Pak ale šprýmař zabloudil, doletěl do Francie a při přistání se mu podařilo urvat kolo. Potom se hrdinsky vzdal. Poslali jsme ho domů. Věděl jsi o tom?“

„Samozřejmě. Keston nikdy předtím neseděl v letadle. Neměl ani peníze, ale tak se pobláznil do létání, až objevil dost pochybný způsob, jak si zalétat.“

„Totéž řekl anglickému soudci, který ho odsoudil na jeden měsíc za to, jaký byl zlobivý chlapeček. Měsíc za krádež drahého letadla. Jak je možné, že dostal za krádež letadla měsíc, a někdo jiný za ukradených pár liber dvanáct měsíců? Řeknu ti, proč. Pan soudce rozhodl, že šlo o sportovní pokus létat bez výcviku. Vy Angličané jste sportovní šílenci. *Tiens, tiens.* V Anglii udělá sport ze zločince hrdinu. Řekni mi, *mon ami,* vážně jsi té pohádce uvěřil?“

„Jaké pohádce?“

„O sportovním létání bez výcviku.“

Biggles pokrčil rameny. „Nezabýval jsem se tím nijak podrobně, protože jsem neměl důvod. Patrně to byl jen ztřeštěný nápad, jenž ovšem vyžadoval dobré nervy.“

„Takže i ty jsi skočil na povídačky o sportovních pokusech,“ zavrtěl smutně hlavou Marcel. „I tebe zaslepil sport. Přiletěl jsi do Francie austerem?“

„Ano. Je na Le Bourget.“

„Dobrá. Tak pojďme. Chci ti něco ukázat.“

O hodinu později se vznášel malý auster nad řekou Mamou s Bigglesem u řízení a s Marcelem, který mu ukazoval cestu. „Ta ves pod námi je Charmentray. Vpředu, kousek za ní, je les do kterého zabíhá cíp pole. Vidíš to?“

„Jistě.“

„Tvůj potrhlý sportovec přistál na vzdáleném konci toho malého políčka mezi stromy. Proč si vybral právě takové místo, když měl všude kolem velká otevřená pole?“

„Pravděpodobně ho zklamaly dobré nervy a byl rád, že se vůbec někde dostane dolů.“

„*Oui*, ano. Možná však bylo mnohem sportovnější přistát na tom nejobtížnějším místě,“ řekl kousavě Marcel. „Přistaň tam také, já tě o to prosím. Ukážu ti přesně místo, kde náš šprýmař dosedl.“

Biggles zkusmo nalétl na přistání a přetáhl. Pokusil se znovu a málem skončil ve vrcholcích stromů. „Je nevhodný vítr,“ řekl. „Nedostanu se tam.“

„Vítr vane stejným směrem a přibližně stejnou silou jako té noci, kdy tu přistával anglický sportovec,“ řekl sladce Marcel. „A teď je den a ty mi řekneš, že se tam nedostaneš? Chceš mi snad tvrdit, že starý letecký lišák zvaný Biggles nezvládne za dne to, co dokáže letecké štěně při prvním letu za noci?“

Biggles se zamračil a přidal plyn. Musel podniknout tři další neúspěšné pokusy, než se mu po příkrém sestupu po křídle nad stromy zdařilo přistát. Zhluboka si vydechl, když se auster zastavil.

Marcel na něj po očku pohlédl. „Teď určitě uznáš, že ten kluk měl šťastnou ruku,“ řekl poťouchle.

Biggles kývl. „Ano," řekl krátce. „Uznávám. Dokáže tu přistát jen velmi zkušený pilot, a aby se o to mohl pokusit za noci, musí znát velmi dobře terén. A zkušený pilot má dost rozumu, aby se o to nepokoušel, pokud by neměl velmi vážný důvod."

„*Exactement,* přesně! Čekal jsem, že to uznáš. Zdá se tedy, že váš malý sportovec buď skvěle létá, nebo lže!"

Biggles neodpověděl.

„Musím se tě ještě zeptat, *bon ami,* proč tvůj krajan navštívil mou vlast za noci," pokračoval Marcel.

„To bych také rád věděl," odpověděl Biggles. „Před soudem řekl, že zabloudil."

Marcel se pohrdlivě zasmál. „A proto přistál v lese, místo na blízkém letišti nebo na polích. To neprojde, příteli."

Biggles kývl, podíval se na usmívajícího se Marcela a opětoval jeho úsměv.

„Vyhrál jsi," uznal. Je moje chyba, že jsem si to neověřil, ačkoli vždy tvrdím, že není moudré nechávat fakta bez ověření."

„Prosím," rozhodil Marcel ruce. „A co teď?"

„Musím si s mladým pánem popovídat," řekl chmurně Biggles. „Je ještě ve vězení, nebudu mít tedy mnoho práce s hledáním."

Vyroloval z lesíka na otevřené pole, otočil letoun proti větru a odstartoval.

Téhož dne odpoledne, když se vrátil do Anglie, vyžádal si návštěvu zadrženého ve vězeňské cele.

„Kestone," začal, „řekněte mi jako pilot pilotovi, proč jste do Francie letěl v noci."

Vězeň, světlovlasý pohledný mladík, se na Bigglese podezíravě zahleděl. „Nevím, co tím myslíte.“

„Takže na své pohádce trváte, že?“

„Všechno už jsem vypověděl. Byla to prostě legrace. Jen jsem byl zvědavý, jestli zvládnu letadlo.“

„Odpověď jsi znal už dřív, příteli,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Já začal létat v době, kdy jsi ještě nebyl na světě, ale dalo mi hodně práce přistát tam, kde se to tobě podařilo napoprvé bez havárie.“ Usmál se. „Chci tím říci, že jsi svoje letadlo zvládl na jedničku. Ta pohádka, kterou jsi vyprávěl před soudem, přede mnou neobstojí. Proč neřekneš pravdu?“

„Chtěl jsem si zalétat. To je celá pravda.“

„Tomu bych pro začátek věřil. Pokračuj. Ještě jsi neřekl všechno.“

„Scházela mi polovina leteckého kurzu, když mi došly peníze.“

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Tak jsi ukradl letadlo.“

„Jen jsem si ho na chvíli vypůjčil.“

„Proč?“

„Abych se procvičil v nočním létání.“

„A ty si myslíš, že tím získáš leteckou licenci? To půjde moc těžko, Kestone.“

„Neměl jsem jiné východisko.“

„Když budeš takhle pokračovat, budeš létat jen mezi těmihle zdmi,“ zpřísnil tón Biggles.

„Kdybych neutrhl kolo o kámen, nikdo by se nic nedověděl.“

„A ty bys odletěl domů?“

„Jasně,“ řekl bezelstně Keston.

„Spokojen s tím, co se ti podařilo ve Francii.“

„Jasně.“

„Odkud bereš tu jistotu? Nečteš moc komiksů?“

„Ty čtu docela rád.“

Biggles se ušklíbl. „Jak chceš. Mám důvod se domnívat, že jsi špičkový pilot. Možná bych ti mohl pomoci. Tady je navštívenka. Uvažuj o tom. Až dojdeš k názoru, že bys mi chtěl říci pravdu, dej mi vědět.?“

„Díky.“ Keston pohlédl na vizitku. „Bigglesworth? Už jsem o vás slyšel, pane. Když kápnu božskou, dostanete mne ven?“

„Ne. Odsedíš si svůj trest. Zasloužil bys víc, než jsi dostal. Dohlédl bych na tebe, až budeš venku.“

„A nebudu na tom ještě hůř?“

„Ne. Rozsudek už byl vynesen.“

„Okay. Byla to sázka. Motal jsem se po letišti, když se mne nějaký Američan zeptal, jestli umím létat. Řekl jsem, že ano. On prohlásil, že mi nevěří, a nabídl mi sázku o padesát liber, že nedoletím do Francie a zpět. Potřeboval jsem peníze, tak jsem mu kývl. Abych mu dokázal, že jsem ve Francii vážně byl, měl jsem přistát na místě, které mi označí červeným světlem jeho přítel, předat mu dopis a přivézt odpověď. Souhlasil jsem. Protože jsem neměl letadlo, půjčil jsem si je.“

„A ten chlápek na tebe čekal?“

„Jistě.“

„Dal jsi mu dopis?“

„Jo. Spíš to byl balíček.“

„Odpověď jsi převzal?“

„Ne. Ten bídák zmizel, hned jak poznal, že jsem utrhl kolo a nedostanu se zpátky.“

„Hm, nechal tě na holičkách. Opravdu kamarád. Věděl jsi vůbec, co děláš?“

„Samozřejmě.“

„Dostal jsi svých padesát liber?“

„Jen dvacet, pane. Třicet jsem měl dostat, až se vrátím.“

„Co jsi s těmi dvaceti librami udělal?“

„Schoval jsem je po přistání do králičí nory. Protože vím, že je vývoz liber zakázaný, bál jsem se, aby mě s nimi nechytili. A sám jsem se přihlásil, abych dostal co nejnižší trest.“

„Ty jsi pěkný hazardér, co? Dobrá. Teď se vsadím já. Pět liber na to, že neznáš adresu ani jméno toho kamaráda.“

„Není oč se vsázet. Zapomněl mi to říci.“

„Výborně. V tom případě sázím těch pět liber na to, že svých třicet liber nikdy neuvidíš. Ale abys měl z čeho platit, přivezu ti aspoň těch dvacet z králičí nory.“

Po Kestonově tváři přelétl náznak úsměvu. „Teď ani nevím, zda jsem ty peníze vyhrál, když jsem se nevrátil s letadlem. Jenže vy asi chcete, abych se s ním ještě setkal, co? Pokud za mnou přijde s těmi třiceti librami, nepřásknu ho. Když to ale neudělá, vyhrál jste a jsem váš člověk.“

„Dobrá.“ Biggles vstal. „Když se tvůj kamarád ukáže, najdeš mě ve Scotland Yardu. Hodně zdaru.“

O čtrnáct dnů později se ozvalo zaklepání na dveře operační místnosti letecké policie. Vstoupil Keston.

Biggles se usmál. „Zaplatil nebo ne?“

„Ne, kojot špinavá.“

„Dostal tě do potíží a nechal tě v úzkých. Máš vynikajícího kamaráda,“ řekl Biggles. Vytáhl ze zásuvky svazeček pětilibrových bankovek. „Tady jsou peníze, které jsi zapomněl u králíků.“

„Díky.“ Keston oddělil jednu bankovku a podával ji Bigglesovi.

„Za co?“ povytáhl Biggles obočí.

„Sázka zněla na pět liber, když nezaplatí. Nezaplatil, a já je prohrál. Proto vám platím.“

Biggles odstrčil peníze. „Nech si to. Mám radši čisté peníze.“

„K čemu pak byla sázka?“

„Přece k tomu, abys mi pomohl toho podvodníka najít a donutit platit jeho. Tak zaplatil nebo ne?“

„Samozřejmě že ne. Kdybych ho ale našel, donutím ho sám.“

„Dobrá, Kestone. Budeme tedy postupovat společně.“

„A jak ho najdete vy?“

„To se brzy dozvíš. Poslouchej. Podvedl tě a pravděpodobně to neudělal poprvé. Ať ano nebo ne, určitě to udělá znovu. Vím o čem mluvím a můžeš mi věřit. Naše příležitost je v tom, že nastala doba, kdy tvůj kamarád hledá dalšího moulu, který by za něj udělal špinavou práci.“

„Okay. Sedl jsem mu na lep. Vím to, ale už se o tom nechci bavit.“

„Pokud se nemýlím, pak se bude motat kolem nějakého letiště. Nebude to ale stejné letiště, jako předtím. Mohli byste se totiž potkat. Říkáš, že jsi blázen do létání. V pořádku. Teď budeš mít možnost. Můj asistent Ginger, který je tu s námi, s tebou obletí všechny kluby v zemi, dokud svého člověka nenajdeš. Když se budeš chovat slušně a nebudeš se pokoušet o žádné legrácky, možná tě Ginger pustí na chvíli za knipl.“

„Co se bude dít, když toho chlapa uvidím?“

„Stačí udělat jedinou věc. Ukážeš ho Gingerovi. To ostatní už zařídí on. A nesmíš připustit, aby tě ten chlapík viděl.“

„Zvládnu to. Ale co těch třicet liber, které mi dluží?“

„Na ty zapomeň. Docela určitě nemá v úmyslu zaplatit komukoli ani jediný penny!“

„Možná mě jen nemohl najít, aby mi je předal.“

„Mohl je snadno poslat poštou. Nebo ne? Nebyly snad v novinách údaje o tobě? Jméno, adresa a fotografie? Věděl moc dobře, co je s tebou! Nenamlouvej si proto, že ti chtěl někdy zaplatit. Kromě toho z právního hlediska silně pochybuji, že po tom cos udělal, máš na nějaké peníze nárok. Byl to úplatek za porušení zákona.“

„Tak dobře. Kdy začneme?“

„Hned, protože počasí je příznivé. Mimochodem, jestli jsem ti správně rozuměl, byl to Američan?“

„Mluvil tak.“

„Není poblíž Lottonu, kde tě oslovil, americká základna?“

„Ano.“

Biggles se otočil ke Gingerovi. „Začněte s leteckými kluby poblíž amerických základen.“

„V pořádku. Pojďte, Kestone. Dáme se do práce.“

Následující čtyři dny o nich Biggles mnoho neslyšel. Potom se v operační místnosti objevil sám Keston.

„Kde je Ginger?“ povytáhl obočí Biggles.

„Na stopě. Objevili jsme toho chlápka, když sledoval provoz na letišti klubu v Clivertonu. Poblíž je americká základna, takže váš tip vyšel. Ginger mne poslal za vámi vlakem, abych vám podal zprávu, a říkal, že se chce o něco pokusit.“

„Co to podle tebe bude?“

„Říkal, že bude sledovat, jestli ten podezřelý někoho nenajme, ale mám pocit, že se chce dát najmout sám.“

„Tak takhle!“ vydechl Biggles. „Jestliže to skutečně udělá, dostaneme od něj zprávu rádiem. Pokud máš zájem, můžeš tu zůstat. Možná tě tu budu potřebovat kvůli identifikaci.“

Toho večera držel u rádia službu Algy, když se ozval volací signál.

„Ginger je na cestě s balíčkem do Francie,“ hlásil.

„Dobrá práce. Kam letí?“

„Charmentray – jako v Kestonově případu. Místo pro přistání mu označí červeným světlem.“

Biggles se zamračil. „Doufám, že se mu nic nestane. Není to tam snadné.“

„Proč si vybrali tak hrozné místo?“

„Myslím, že proto, aby byli uschováni pod stromy. Jiný důvod mne nenapadá. Okolní krajina je otevřená a přistávající letadlo by bylo vidět zdaleka.“

„Ano. Ginger chce znát postup.“

Biggles se na okamžik zamyslel. Je sám?“

„Ano.“

„Nemůžeme připustit, aby byl sám úplně na všechno. Je to příliš nebezpečné. Kromě toho nemůže ve Francii nikoho zatýkat. Řekni mu, ať přistane na Le Bourget a počká na mne. Musím si promluvit s Marcelem, a zeptat se ho, jak to chce provést. Když se ti podařilo spojit se s Gingerem, mohl bys mne také spojit na soukromou linku se Sureté.“

„Zkusím to.“

O téměř tři hodiny později přelétal policejní auster nad místem setkání v Charmentray. Ve stroji seděli

Biggles, Ginger a Marcel Brissac z francouzské letecké policie.

„Tamhle je červené světlo,“ všiml si Ginger. „Začínám vidět něco jako ukrojený kus koláče.“

„Doufejme, že se dostanu dolů, aniž bych něco rozbil,“ řekl Biggles. „Je to vážně hodně obtížné. Naštěstí jsem si přistání už jednou vyzkoušel.“

O několik minut později se kola austeru dotkla země bez jediné nehody.

„Jdu první,“ šeptl Biggles. „Pokud uvidí víc lidí než jednoho, mohl by dostat strach.“

Vzápětí se z šera vynořil muž, spěchající přímo k němu.

„Čekáte na tohle?“ zeptal se Biggles držící v ruce objemnou obálku.

„Jistě. A tohle si můžete vzít zase zpátky,“ zazněla břitká odpověď.

Muž vložil Bigglesovi do rukou malý balíček.

„Díky,“ řekl Biggles.

„To je všechno. Hodně zdraví,“ řekl muž a obrátil se.

„Tak docela všechno to není!“ vyštěkl Biggles a chytl chlapíka za paži. „Jsem policista, a…“

„Policis…“ vyhrkl zděšeně chlapík, a škubnutím se osvobodil. Vyrazil na útěk, ale Biggles mu podrazil nohu a prchající upadl.

V tu chvíli se temné na scéně objevili Marcel s Gingerem. Muž se zvedal a současně vytáhl pistoli. Třeskl výstřel, avšak kulka naštěstí letěla do prázdna. Ginger chytil muže za ruku se zbraní a vzápětí se na něj vrhli druzí dva. Všichni však s ním měli plné ruce práce, dokud na jeho zápěstích nezaklapla pouta. Na nedaleké

silničce zableskly reflektory auta a ozval se pokřik. Na místo se blížili muži, které Marcel vyslal, aby uzavřeli silnici.

Biggles otevřel balíček, který měl Ginger doručit, a ukázal jeho obsah Marcelovi.

Marcel, který ztěžka oddechoval a přidržoval si u obličeje zakrvácený kapesník, se zachmuřeně obrátil ke zlobně klejícímu zadrženému muži. „Za pašování padělaných dolarů do země byste šel do vězení na dost dlouhou dobu," řekl. „Vy jste navíc střílel na policejního důstojníka a za to vás odsoudí na dobu mnohem delší. Odveďte ho."

„Podívejme se, co pašoval do Anglie," zajímalo Bigglese tak, že hned otevřel balíček, který dostal. „Cigarety?" zamumlal, když prohlížel obsah.

Marcel k nim přičichl. „Marihuana! Dostatečné množství pro pěknou sešlost. Zajímalo by mne, komu byla určena."

„Myslím, že to vím," odpověděl Biggles. „Jestli proti tomu nic nemáš, vezmu je s sebou a potvrdím si svoji domněnku. Cestou tě vysadím v Le Bourget. Bude lepší, když se na tvůj krásný obličej podívá doktor. Ten darebák ti oholil vousy až do krve."

„Pouhý škrábanec," mávl rukou Marcel. Nastoupili do letounu.

V kanceláři velitele letecké policie brigádního generála Raymonda ve Scotland Yardu byli kromě něj další tři lidé. Jedním z nich byl starší operační pilot Biggles, druhým seržant Ginger Hebblethwaite a posledním plukovník Dawson, štábní bezpečnostní důstojník leteckých sil Spojených států ve Velké Británii. Raymond právě hovořil s Američanem.

„Zavolal jsem vás, protože si jsem jistý, že byste měl o téhle věci vědět," vysvětloval mu. „Pokud se potvrdí podezření našich lidí, budu potřebovat vaši spolupráci, plukovníku. Stručně řečeno došlo k tomu, že Bigglesworth společně s francouzským zástupcem Mezinárodní policejní komise Brissacem odhalili ilegální letecký most mezi naší zemí a Francií. V okamžiku, kdy jsme ho přerušili, řídili pašování dva Američané. Nepochybně se však na něm podílejí ještě další lidé. Nevíme zatím, jak dlouho to běželo, nevíme ani, zda to neprobíhá dál. Musíme to ovšem co nejdřív zarazit."

„Co pašovali?" zeptal se americký důstojník.

„Dopravovali od nás do Francie falešné americké dolary, zpátky přiváželi cigarety. Zde je vzorek." Raymond ukázal na krabičku, která ležela na jeho psacím stole.

Americký plukovník vzal jednu cigaretu do ruky a prohlédl ji. „Nezdá se, že by na nich bylo něco v nepořádku," poznamenal. „Úplně běžná značka."

„Značka je skutečně běžná, ale droga, kterou jsou ty cigarety plněny, tady zaplaťbůh běžná není," řekl zachmuřeně Raymond. „Je to marihuana. Nemusíte mi vysvětlovat, že patří mezi lehké drogy, je to jen maličko menší svinstvo než tvrdé drogy. Ty cigarety jsou samozřejmě padělky. Myslím tím, že rozhodně nebyly vyrobeny tam, kde by to člověk podle obchodní značky předpokládal. Ostatně i proto dělají špatnou pověst a škodu firmě, jejíž název je na nich uveden."

„Jistěže. Znáte jméno organizátora na této straně Kanálu?"

„Ano."

„Američan?"

„Ano.“

„Civilista?“

„Ano.“

„Tak do toho. Seberte ho. Vláda Spojených států vám poděkuje. Mne zajímají příslušníci armády, civilisté jsou mimo…“

„Právě proto jsem chtěl, abyste přišel,“ přerušil ho Raymond. „Muž, který sem vozí tyhle hřebíčky do rakve, je sice civilista, to ale neznamená, že v civilu chodí jeho zákazníci.“

„Kam tím míříte?“

„Máme za prokázané, že organizátor a dovozce tohoto zboží působí v blízkosti amerických letišť v Británii, což nás vede k domněnce, že jeho zákazníky jsou příslušníci armády Spojených států. V těchto končinách byla marihuana donedávna téměř neznámá. Nezaznamenal jste případy neobvyklého chování vašich pilotů nebo členů leteckých posádek?“

Američan se na generála zahleděl s podivným výrazem v očích. „Můj Bože!“ vydechl. „Zajímalo by mne, zda je tohle vysvětlení.“

„Vysvětlení čeho?“

„Někteří z našich chlapců se v poslední době dopustili řady mimořádných nesmyslů – přízemních letů a šílených akrobatických kousků. Následkem toho skotačení značně vzrostl počet leteckých havárií. Došlo také ke zvýšení projevů násilí, potyček a tak dále, a my dosud nepřišli na žádný důvod. Víme pochopitelně, že v nečinnosti kasárenského života jsou lidé mnohem podrážděnější, přesto však jsme si nebyli moc jistí, když jsme to prohlašovali za příčinu mimořádných událostí.“

„No, jestli vaši *lidé* našli lék na nudu v marihuaně, pak možná máte odpověď. Víte, jak působí?“

„Jistě. Marihuaně se říká chechtavá droga. Má ale také pověst prostředku potlačujícího strach, takže ji užívají profesionální zabijáci ve válkách gangů. Do USA byla zavlečena z Mexika. Měli jsme podezření na nějaké nepravosti, a jak jste řekl, možná už na to máme odpověď. Co s tím uděláte? Já nemohu kontrolovat každý kartón cigaret, zda neobsahuje drogu. Tím se ostatně vysvětluje, proč ji nacpali do jedné z nejběžnějších značek.“

„Myslím, že dokud nebudeme mít spolehlivý důkaz toho, že jsou do věci zapleteni vaši lidé, měl byste vše nechat na nás,“ navrhl Raymond. „Zatím doporučuji nepovědět nikomu ani slovo, snad jen s výjimkou velitelů základen, kteří by o tom měli vědět pro případ nějakých nových potíží.“

„Dobrá. Jak chcete,“ souhlasil Američan. „Tohle je vaše země. Díky za objev a za radu.“

Když americký plukovník odešel, pohlédl Raymond na Bigglese. „Jaký navrhujete další postup?“

„Musíme chytit překupníky při činu,“ odpověděl Biggles. „Řekl bych, že se náš chlapík dosud potlouká kolem leteckého klubu v Clivertonu a čeká na Gingera, který si má přijít pro svou odměnu a předat mu cigarety. Mohli bychom ho najít a zatknout, ale pořád nebudeme vědět, kam putují cigarety s drogou a odkud pocházejí ty balíčky falešných dolarů.“

„Tak co s tím?“

Biggles chvíli uvažoval. „Myslím, že bude nejlepší naplnit tuhle krabičku obyčejnými cigaretami. Samotný obal už tak načichl marihuanou, že nikoho nenapadne

možnost záměny. Ginger se může vydat do Clivertonu, najít ho a předat mu cigarety. Své zpoždění může vysvětlit tím, že měl potíže s motorem. Já tam budu také, ale chtěl bych mít s sebou dva detektivy inspektora Gaskina pro případ, že by bylo potřeba odvést nějak pozomost. Jak zjistíme, kam putují drogy, vložíme se do věci ostřeji a bez váhání toho překupníka zatkneme.“

„V pořádku. Nechám to na vás.“

Když ještě téhož dne přistál Ginger s austerem na letiště v Clivertonu, seděl Biggles v klubovém baru a přátelsky hovořil s barmanem, kterého znal jako bývalého příslušníka RAF. U pultíku bylo v tu dobu jen velmi málo lidí. Jedním z hostů byl Američan, který byl zřejmě ochoten přátelit se s kýmkoli. Nebylo divu. Bylo zřejmé, že má v sobě pár drinků.

„Kdo je ten chlápek s pěknou kravatou?“ zeptal se Biggles tiše barmana.

„Američan jménem Caulder, pane. Je tady často.“

„Jak se sem dostal? Je členem klubu?“

„Někteří z pilotů ze základny jsou čestnými hosty. Jeden z nich ho kdysi s sebou přivedl, a od té doby se tu motá. Tajemník klubu není z něj nijak nadšený, ale neprotestuje, aby nepopudil osazenstvo základny.“

Caulder náhle přistoupil k oknu a Biggles věděl, proč. Právě totiž přistál Ginger a auster roloval k budově. Caulder kymácivě vyšel ven. Biggles ho následoval a postavil se venku tak, aby měl možnost vyslechnout jejich rozhovor, až se setkají.

„Tak jste to zvládl?“ vyhrkl dychtivě Caulder. „Dobrá práce. Už jsem měl o vás strach.“

„Musel jsem přistát v Lympne kvůli ucpanému ventilu,“ řekl lhostejně Ginger, a podal Caulderovi balíček, který vylovil z kapsy.

„Tisíceré díky,“ šaškovsky se uklonil Caulder a odvrátil se od ryšavého pilota.

„Tak moment!“ zvolal Ginger. „Co váš slib?“

„Lituji. Teď u sebe nic nemám.“

„Jak to? To je přece podraz!“

„No a co?“

„Zavolám policii…“

Caulder se drsně zasmál. „A necháš se sebrat, co? Mysli přece, kamaráde.“ Přistoupil ke svému sportovnímu vozu a odjel. Vzápětí za ním vyrazilo další auto.

„Hnusný podtrhovač,“ řekl znechuceně Ginger, když se připojil k Bigglesovi.

„Buď bez starosti,“ klidnil ho Biggles. „Jeho hra končí. Pojď! Dáš si kapku čaje.“

Těsně po šesté odpoledne dorazilo zpátky auto, které sledovalo Cauldera, a Biggles se připojil k civilistovi za volantem.

„Je ve vsi, v baru U černého koně,“ sdělil mu řidič. „Prodává tam americkým letcům cigaretky po pěti dolarech za kus. Kolega ho má pod dohledem.“

„Skvělé. Zavolejte veliteli základny a požádejte ho, aby se co nejrychleji dostavil k Černému koni. Já si půjčím vaše auto.“

Když vstoupili do vesnické hospody, Gingera v první vteřině napadlo, že Bigglesův plán selhal. Místností zněl vzteklý křik, na podlaze se povalovalo několik cigaret a Caulder se tvářil tuze rozrušeně. Hlasitě protestoval a bránil se výpadům dvou chlapíků v

amerických uniformách, kteří mu šermovali pěstmi před nosem.

„Vypadá to, jakoby se někomu nezdálo, že má dát pět babek za obyčejný tabáček," řekl Biggles tiše zrzkovi.

Chvíli sledovali jak se situace vyvine dál, a pak zaslechli před domem kvílení pneumatik. Biggles přistoupil k překupníkovi. „Jsem policista," řekl. „Vy jste zatčen a…" zbytek jeho slov zanikl ve všeobecné vřavě. Přítomní hosté se kvapně hrnuli ke dveřím, ale nedošli k nim. Dveře se rozlétly a objevil se v nich americký plukovník,
doprovázený příslušníky vojenské policie z nedaleké základny USAAF.

„Zachovejte klid," přikázal velitel ostře a přelétl pohledem lokál. Když jeho oči spočinuly na Caulderovi, rozšířily se mu zornice, jak v důstojníkově mysli blesklo jakési poznání.

„Podívejme se hoši, koho tu máme!" vyhrkl Američan a pokynul svým policistům. „Zatkněte ho!"

Biggles se představil. „Víte, co se tu děje, pane?"

„Ano. Vím dokonce i o vás a děkuji vám. Před necelou hodinou mě informoval náš bezpečnostní štáb a pak přišel telefonát vašich mužů, pane."

„Skoro bych řekl," ušklíbl se Biggles, „že toho civilistu, co si říká Caulder, poznáváte."

„To bych prosil," prohlásil důstojník. „Ten chlap zběhl právě z mého oddílu, ještě v době když jsme byli jako okupační jednotka v Německu."

„Vida," slabě se usmál Biggles. „Takže máte ještě víc důvodů k jeho zatčení než já. Vezměte si ho a

nezapomeňte na ty padělané peníze. Má na krku nejméně tři paragrafy a to mu příštích pár let zrovna neusnadní.“

„Pár let?“ zavrčel Američan. „Jste z laciného kraje. Tenhle gangster to bude mít proklatě dražší!“

PŘÍBĚH OSMÝ

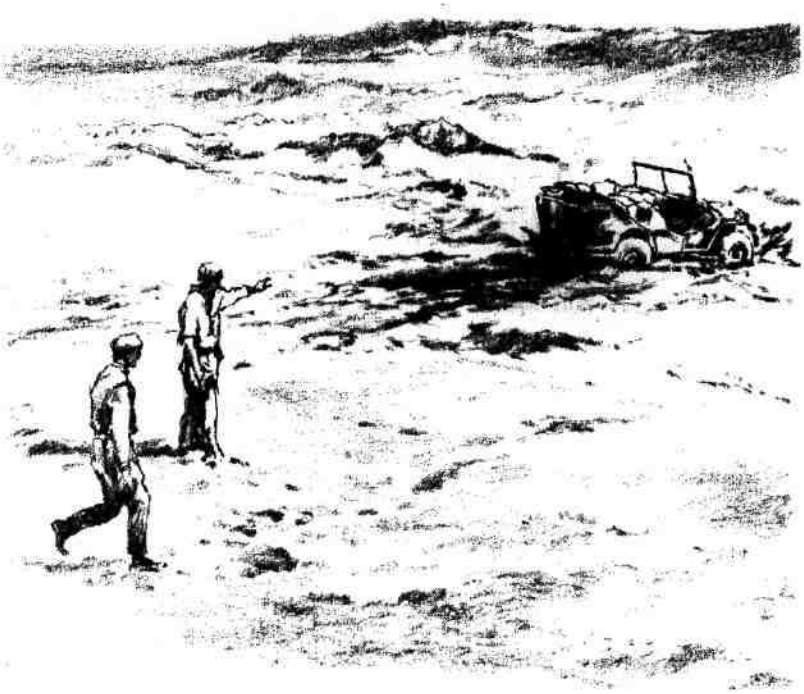
VRAŽDA ŽÍZNÍ

Biggles vzhlédl od svého psacího stolu, když vstoupil kurýr Scotland Yardu a oznámil mu, že jej chtějí vidět „nějací dva hodně mladí lidé“.

„Copak je na mně tak zajímá?“ zeptal se.

„Říkají, že by raději mluvili s vámi osobně.“

„Dobrá. Tak je přiveďte.“

Ohlášení návštěvníci vešli a kurýr za sebou zavřel. Jedním z příchozích byl vysoký snědý plavovlasý hoch asi sedmnáct let starý a dívka, která ho doprovázela, byla ještě o něco mladší a stejně opálená.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Biggles.

Chlapec odpověděl s mírnou nervozitou: „Vy jste ten slavný Biggles?“

„Slavný, neslavný,“ usmál se Biggles. „No, řekněme, že moji přátelé mě tak nazývají. Kdo jste vy?“

„Jmenuji se John Murray a tohle je Sally Dunnová. Oba jsme z Austrálie. Já pocházím z Kalgoorlie a Sally žije v Perthu. Před týdnem jsme přiletěli, abychom tu studovali londýnskou hudební školu. Myslím, že bychom vám měli něco oznámit.“

„Tak se posaďte a dejte se do toho,“ ukázal Biggles na židle. „Doufám, že to nebude o houslovém klíči. Nevyznám se v tom.“

Dívka Sally šťouchla do svého společníka. „Vyprávěj to ty,“ naléhala.

John kývl a začal. „Asi před čtyřmi měsíci přiletěl k nám do západní Austrálie Angličan, starší muž jménem Farlow. Vypadalo to, že po celý život toužil hledat zlato. Nechal tedy podnikání a protože si ušetřil nějaké peníze, přijel s nimi do Austrálie, aby to své zlato našel. Lidé se o něm dověděli z inzerátů, které si dával do novin. O praktickém geologickém průzkumu neměl ani ponětí, byl vyzbrojen jen bídnými teoretickými znalostmi. Neznal samozřejmě zemi, a tak hledal partnera, který by se tam vyznal líp. Měl lakovou představu, že náklady bude hradit on, a o zisk, pokud nějaký bude, se s partnerem rozdělí.“

„To bylo od něj šlechetné.“

„Ano. Měl se ale poradit, než si někoho vybral, protože zvolil takového člověka, že si nemohl vybrat horšího. My ho znali, pane. Byl to člověk s ohavnou pověstí, říkali mu Černý Jack Barnes. Já i Sally jsme ho znali jen od vidění, ale dobře jsme věděli, že se párkrát dostal i do vězení. Byl hrozně často opilý a pak hledal záminku ke rvačce s každým, koho potkal.“

„Proč pana Farlowa před ním nikdo nevaroval?“

„Všichni jsme se to dozvěděli, až když bylo pozdě a ti dva odjeli. Můj táta byl z toho vzteky bez sebe. Tehdy někdo přiběhl s tím, že viděl Farlowa s Barnesem v džípu při odjezdu. Všichni pak tvrdili, že je měl někdo zastavit. Podle táty si Barnes někde přečetl inzerát, setkal se s panem Farlowem a naléhal na něj, aby držel odjezd v tajnosti. Barnes dobře věděl, že by přišel někdo, kdo by pana Farlowa upozornil, s kým se dal do spolku. Ať to ale bylo jak chce, ti dva odcestovali. Nikdy se nevrátili, a to nás všechny překvapilo, protože Černý Jack byl sice lump, ale taky docela zkušený hledač, který poměrně dobře znal kraj.“

„Co se tedy stalo?“

„Když po nich nebylo několik týdnů ani památky, začali po nich pátrat letecky. Džíp spatřili naposled, když mířil do pouštní oblasti na severozápadě, a nemohli mít s sebou dost vody, aby se vydali do pustiny na neurčitou dobu. Po nějakém čase objevili to auto v jihozápadní části Musgrave Ranges. Přistáli a zjistili, že je auto zabořené po nápravy v písku a má prázdné nádrže. Po panu Farlowovi ani Barnesovi nebylo ani stopy. Nikdy je nenašli.“

„Předpokládám, že po nich bylo vyhlášeno pátrání?“

„Ano. Policejní vyšetřovatel sice dorazil, ale usoudil, že je džíp opuštěný už skoro měsíc. Bylo větrno a písek zavál všechny stopy. Přišla samozřejmě spousta dohadů. Třeba jak se mohl džíp dostat tak daleko? Jak mohl starý harcovník Barnes zabloudit? A spousta dalších. Důkazy o nějaké nepravosti však scházely, a na dohady se nakonec zapomnělo. Policista předpokládal, že oba muži pokračovali pěšky a zahynuli, jako se stalo v našem kraji celé spoustě lidí. Tihle byli víc než sto mil vzdáleni od nejbližšího vodního zdroje.“

„Jejich těla nikdo nenašel?“

„Ne. Barnese nemohl nikdo najít, protože teď víme, že je tady, v Londýně.“

Biggles na židli skoro nadskočil. „Jste si tím jisti?“

„Jsme, pane. Nastoupil v Darwinu do stejného letadla jako my a měl na sobě nové šaty. Zeptal jsem se Sally, jestli ví, kdo to je, a ona řekla, že je to Černý Jack Barnes. Když jsme zahlédli jeho levou ruku, věděli jsme, že se nemůžeme mýlit. Barnes kdysi přišel o dva prsty při odpalování skály dynamitem.“

„Přiletěl do Londýna s vámi?“

„Ano.“

„Jak dlouho tu jste?“

„Týden. Nejdřív jsem o tom napsal otci. Protože je ale Barnes v Londýně a my jsme se dočetli o vás, rozhodli jsme se jít hned za vámi.“

Bigglesův pohled se střetl s chlapcovým. „Co si o tom myslíte vy, mladý muži?“

„Sami sebe jsme se už ptali kolikrát. Jak získal Barnes tolik peněz, aby se mohl podívat až sem? On měl přece vždycky prázdné kapsy! A proč letěl zrovna do Londýna?“

„Je možné, že našel to, co hledal? Zlato?“

„Ano. Ale ani tak to nedává smysl, pane. Nemohl sám odnést na zádech tolik zlata, kdyby si musel nést vodu a potraviny sto mil pustinou. A jestli zlato skutečně našel, proč se neujal svého nároku normální cestou?“

„Pokračujte.“

„Víte, já myslím, že nechtěl odpovídat na otázky jako: Co váš partner? nebo: Kde je pan Farlow? Řekl bych, že se do Kalgoorlie nevrátil právě proto, že by na moc těžko odpovídal. Ale je fakt, že se pan Farlow nikdy nevrátil a nenašla se ani jeho zavazadla.“

„Jinými slovy si myslíte, že Barnes Farlowa zavraždil?“

„Něco mu zabránilo, aby uplatnil svůj nárok, pane.“

„Pokud měl co uplatňovat.“

„Kdyby nic nenašel, jak by sehnal peníze na cestu do Londýna? A proč by sem vůbec jezdil? My si myslíme, že narazil na něco moc velkého. Tak velkého, že to nedokázal zvládnout sám, a proto se chce spojit s nějakou velkou těžařskou společností. Neodváží se k tomu u nás v Austrálii, ale tady, kde ho nikdo nezná, je to pro něj bezpečné.“

„Dobře,“ usmál se Biggles. „Máte to promyšlené.“

„Sally a já spolu už týden nemluvíme o ničem jiném. Myslíme si, že byste měl Bamese vypátrat a zeptat se ho, co se stalo s panem Farlowem. Jestliže je mrtev, i kdyby ho Barnes nezabil, měl by přece vědět, jak a kde zemřel.“

„Nepochybuji o tom, že má odpověď připravenou. Může jich mít i víc.“

„Víte, když bude tvrdit, že Farlow zemřel, zeptejte se ho, kde pohřbil tělo. V Austrálii nenechá člověk svého partnera ležet jen tak dingům napospas.“

„Dobrá. To by stačilo," skončil Biggles a vstal. „Udělali jste velmi dobře, že jste všechno ohlásili. Ještě mi popište Barnese a nechte mi své adresy, abych se s vámi mohl spojit, kdyby to bylo zapotřebí."

„Mohu vám ukázat Barnesovu fotografii," oznámil překvapivě John.

Biggles povytáhl obočí. „Jak jste k ní přišli?"

„Sally měla v letadle fotoaparát. Udělala snímek, když Barnes usnul. Chtěli jsme ho poslat domů jako důkaz, že byl v letadle."

„Skvělé," pochválil Biggles. „To od vás bylo chytré."

Když mladí Australané odešli, obrátil se k zrzkovi. „Zavolej mi inspektora Gaskina a požádej ho, aby za mnou na krátkou chvíli přišel."

Rozložitý detektiv vstoupil za několik okamžiků do dveří. „Co máte na srdci?" zeptal se. „Něco bych od vás potřeboval, pokud to bude možné. Vy na to máte dost lidí, já ne. Je to docela jednoduché. Před týdnem sem přiletěl Australan Jack Barnes. Tady je jeho fotografie. Chtěl bych, abyste se diskrétně poptali u společností zabývajících se těžbou zlata, jestli se s nimi ten člověk nespojil, a pokud ano, tak proč. Začal bych u firem, které mají své zájmy v Austrálii. Barnes se určitě obrátil na některou z firem, jejíž název zná z Austrálie. Není jich tolik, aby bylo obtížné najít tu pravou."

„To by nemělo trvat dlouho," řekl inspektor a uložil Barnesův obrázek do zápisníku. „To je všechno?"

„Pro tuto chvíli ano. Děkuji vám."

„Okay."

Gaskin odešel, ale ještě téhož večera byl zpátky. „Vy byste chtěl s tím Barnesem mluvit?“ řekl už ve dveřích.

„Velmi rád.“

„Tak to vás zklamu, je pozdě. Letí zpátky s důlním inženýrem a geologem v letadle, které patří společnosti AMC – Antipodes Mining Corporation.“

Užaslý Biggles zalapal po dechu. „A hrome! Musel pro ně mít skutečnou lahůdku, když přiměl takovou firmu k rychlému jednání a k utrácení peněz, které je bude stát cesta.“

„Ukázal jim vzorky zlatonosného křemene, který obsahoval tolik zlata, že pokud Barnes nelhal a opravdu zná místo, kde leží, půjde o stovky miliónů.“

„To ovšem podstatně mění situaci,“ řekl potichu Biggles. „Ty děti měly pravdu. Děkuji, Gaskine. Kdy odlétlo jejich letadlo?“

„Včera.“

„Dobrá. Tohle zpoždění by se ještě dalo dohnat. Vydám se za Raymondem. Myslím, že bude s letem do Austrálie souhlasit.“

O týden později se wellington letecké policie vznášel nad suchou divokou pustinou, která tvoří velkou část oblasti západní Austrálie.

Vedle Bigglese seděl v kokpitu jako průvodce policejní seržant, jenž byl členem pátrací skupiny, která objevila opuštěný džíp. Na policii Biggles zopakoval příběh, který mu vyprávěli dva mladí Australané, prozradil, co zjistil sám, a toto byl výsledek. Cesta probíhala bez jakýchkoliv událostí, a po letounu patřícím těžařské společnosti nebylo nikde ani památky. Biggles,

který přistával jen proto, aby natankoval palivo, si byl jist, že se mu podařilo dorazit na místo dřív než oni.

Samozřejmě, že celou záležitost probral se zástupci australské policie, ale nedověděl se o mnoho víc, než dávno věděl. Džíp byl prozkoumán, aniž by bylo zjištěno cokoli, co by vedlo k odhalení pozadí záhady. Farlowa nenalezli ani živého ani mrtvého, což však vzhledem k rázu krajiny nikoho nepřekvapovalo.

Biggles dosud doufal, že se mu tělo amatérského hledače zlata podaří objevit, ačkoli seržantovi přiznal, že si velké naděje nedělá. Jestliže Barnes svého partnera skutečně zavraždil a tělo pohřbil, nemělo smysl pokoušet se ho najít. Teorie o vraždě měla stále nejslabší místo v oblasti motivu. Pokud by totiž oba dva prospektoři narazili na bohaté naleziště, nezdálo se mít smysl, aby Barnes svého partnera zabíjel. Mělo by poskytnout dost zlata, aby to uspokojilo oba nálezce.

Jednou z výhod použití letadla při jejich práci, jak seržant Bigglesovi sdělil, byla hojnost míst vhodných k přistání právě v otevřené krajině, kde byl objeven džíp. Terén zde byl plochý, a tvořila ho převážně písečná nebo kamenitá poušť bez překážek s výjimkou věcí viditelných z dálky. Shluků křovin a velkých trsů pouštních trav. Celkový obraz, jaký se jim v tetelícím se vzduchu rozžhaveném pouštním žárem naskýtal, byl ukázkou zcela nehostinné jednotvárnosti. Přehřátý vzduch byl řídký, a letadlo se proto často zazmítalo ve vzdušných vírech.

Seržant ukázal směrem k namodralému řetězu velikých skalisek na obzoru. „Tam leží Musgraves. Džíp jsme našli na duně u jejich úpatí. Jak vidíte, všude kolem je spousta místa, kde může letoun přistát.“

„Ale také spousta míst, kde se může ztratit člověk," odvětil zachmuřeně Biggles. „Předpokládám správně, že by tu ztroskotanec zamířil západním směrem?"

„Je to nejkratší cesta k vodě, ačkoli i ta je dlouhá."

„Jak dlouho se tu dá vydržet bez vody?"

„Daleko byste se nedostal. Dva, tři dny v téhle pustině by vás zabily. Jak dlouho tu chcete zůstat?"

„Dokud nedorazí Barnes. Dívám se na to takhle: Barnes tu našel zlato a vrátí se sem. To již víme. Místo, kde našel zlato, nemůže být příliš vzdálené od místa, kde byl nalezen džíp, takže pokud se tam usadíme a počkáme, buď uvidíme Barnese nebo uslyšíme jeho letadlo. Je to jediné místo, kde si můžeme být jisti, že se s ním dříve či později setkáme."

„Tamhle jsme našli džíp," ukázal seržant. „Pořád jsou vidět stopy, jak jsme ho dolovali z písku."

Biggles sestoupil téměř až k zemi, dvakrát zakroužil, avšak nepřistál. Prostřednictvím interkomu požádal ostatní, aby sledovali vše, co by mohlo připomínat tělo. Pak začal křižovat směrem na západ. Tak pokračoval asi půl hodiny, dokud se seržant neozval, že tak daleko už by se Farlow nemohl dostat, ani kdyby se vydal na cestu v dokonalé kondici.

Biggles obrátil. „Člověk, který ví, že je v koncích, nebude jen tak sedět a čekat na smrt," odporoval. „Jestli nic jiného, tak se bude alespoň snažit najít úkryt před sluncem. A jediný stín, který široko daleko vidím, je stín tamhle těch křovisek. Možná bychom se na ně měli podívat pozorněji."

Seržant na Bigglese zvědavě pohlédl, ale neřekl nic.

Wellington přistál blízko shluku pokřiveného stromoví. Motory zhasly, pilot vystoupil. Ostatní vyskákali za ním.

Biggles na ně nečekal, vyrazil ke křovinám a zamířil do jejich nejhlubšího stínu. Tam se náhle zastavil.

„Hej," zavolal. „Tohle je asi jediné, co zbylo z člověka, po němž pátráme."

Došli k němu. Ukázal na pokroucené, mumifikované pozůstatky těla, ležícího v mělké jámě pod nízkými větvemi. Nastalo ticho a pak pokročil policista vpřed a chvíli se zabýval ohledáním.

„Je to on," oznámil pak stručně a vstal. „V kapse měl tenhle papír. Přečteme si to."

Rozložil nevelký list papíru a jak četl, vraštilo se jeho čelo hlubokými vráskami. „Takže teď víme všechno," řekl krátce, když skončil. „Věřil, že ho jednou někdo najde."

„Co se stalo?"

„Píše, že našli zlato. Tak bohatou žílu, že z ní kov svítil do dálky. Při zpáteční cestě, když jeli přihlásit svůj nárok, Barnes řídil a buď náhodně nebo záměrně havaroval. Jejich džíp se zabořil do písečné duny. Přestože měli málo vody, chtěli se vydat na pěší pochod, ale hned první noc, jak píše Farlow, Barnes zmizel. Vydal se na cestu sám a odnesl všechnu vodu. Ráno byl prostě Farlow sám a neměl ani kapičku vody! Hned pochopil, že ho ten druhý odsoudil k smrti. Vyhledal proto stín a napsal dopis. Bylo to tady. Sem se Farlow uchýlil, tady napsal dopis a zde také zemřel."

„Neznám zákony téhle země," zachraptěl Biggles, „ale jestliže si Barnes odnesl všechnu vodu a věděl, že

jeho partner musí zemřít žízní, zabil ho stejně jistě, jakoby mu vpálil kulku do hlavy!“

„To je pravda. Bude si to myslet každý člověk a předpokládám, že také každý soudce,“ řekl seržant. Náhle zvedl ruku. „Pozor! Slyším letadlo. To může být jedině Barnes.“

Stáli na okraji křovinatého porostu a sledovali stroj, který nad nimi přelétl. Pilot ubral plyn a zakroužil před přistáním při úpatí nedalekého pohoří.

„K letadlu a nastupte!“ zavelel Biggles.

Když přistáli vedle letounu, nenašli tam nikoho. Celou posádku zřejmě odlákalo zlaté naleziště. Muži z wellingtonu se usadili do stínu křídla a čekali. Zlatokopecká společnost je nechala čekat celé dvě hodiny. Barnes, který je vedl zpátky, zahlédl policejní uniformu jako první a zarazil se. Nezbylo mu však nic jiného, než dojít k letadlům – jinou možnost neměl.

„Pojďte sem, Barnesi!“ vyštěkl seržant. „Čekám tu na vás.“

„Pan Barnes má dnes šťastný den,“ prohlásil s úsměvem jeden z geologů londýnské AMC.

„To si myslíte vy,“ zavrčel policista.

„To určitě, pane. Podařil se mu senzační objev.“

„Ano, k senzaci dojde,“ odpověděl seržant a podíval se zpříma Barnesovi do tváře. „Kde je pan Farlow?“

„Zemřel na hadí uštknutí,“ vyhrkl Barnes. „On tehdy zabloudil. Dělal jsem, co jsem mohl, ale pomoci jsem mu nedokázal.“

„Opravdu? A co bylo dál?“

„Pohřbil jsem ho. Co jsem mohl dělat?“

„Kde je ten hrob?“

„Můj bože, hrob,“ vzdychl Barnes a neurčitě máchl rukou. „Však víte, jak to tu chodí. Vedro, žízeň, voda mi docházela. Daleko to být nemůže, ale nedokážu přesně určit, kde Farley leží.“

„Ani nemusíte,“ zavrčel seržant. „Našli jsme ho. Než zemřel, stačil napsat dopis. Jeho obsah se výrazně liší od toho, co nám tu povídáte. Soud rozhodne, kdo má pravdu. Vracíte se se mnou, Barnesi!“

Barnesovy tmavé oči zatěkaly po okolí, jakoby hledaly možný úkryt. Jistě si však uvědomil, že všude kolem číhá stejná smrt, k jaké odsoudil svého společníka. Ruka mu rychle sjela ke kapse, znehybněla však, když se podíval do ústí pistole, kterou na něj mířil Biggles.

„Pohyb, Barnesi!“ zavelel seržant a upřel zrak na zástupce londýnské firmy AMC. „Pro vás bude nejlepší, pánové, když se co nejrychleji vrátíte do Anglie,“ řekl přísně. „Mrzí mne, že jste podnikli tak dlouhou cestu zbytečně. Je téměř jisté, že o osudu zlatonosného naleziště rozhodne australský soud!“

Na zápěstích zadrženého zaklapla pouta.

„Myslím, že až vás vysadíme, seržante, vydáme se také domů,“ řekl Biggles. „A nezapomeňte na ten mladičký pár, kterému za to vděčíme. My se s nimi uvidíme, až se vrátíme domů.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil seržant.

PŘÍBĚH DEVÁTÝ

NÁRAZ DO STROMU

Biggles položil telefonní sluchátko v operační místnosti letecké policie do vidlice, udělal si stručnou poznámku do bloku a přešel k velké nástěnné mapě západní Evropy.

„Zdálo se mi, že jsem slyšel hlas Marcela Brissaca ze Sureté," ozval se Ginger.

„Nezdálo," řekl Biggles. „Byl to on a potřebuje nás. Má potíže, a jak se mi zdá, kromě nich má i pocit, že se děje víc, než se na první pohled zdá. Brnkni tajemníkovi leteckého klubu v Holmwoodu, a pověz mu, že jeden z

jejich strojů, tiger moth GB-XKZ, leží ve Francii rozbitý napadrť. Neshořel, takže jsou v něm doklady nutné ke zjištění původu. Zjisti podrobnosti. Chci vědět, kdo pilotoval letadlo a kdy odstartovalo.“

„Kolik našli lidí na palubě, když havaroval?“

„Na předním sedadle bylo jedno tělo.“

„Mrtvola muže?“

„Úplná. Podle dokladů, které našli v kapse, se jedná o Dennise Crayforda. Algy, ověř to jméno v seznamu držitelů licencí. Bertie, ty by ses mohl podívat do seznamu vojenských pilotů. Toho člověka mohli zařadit do záloh. Pokud ano, zkus získat od ministerstva letectví jeho složku. Řekni jim, že je to naléhavé. Mohl bys jim říci také to, že zahynul při havárii. Vezmu si proctor. Nemusíme do Francie všichni. Se mnou poletí jen Ginger pro případ, že bych potřeboval druhého pilota.“

Když se Biggles asi za čtvrt hodiny vrátil, byly požadované informace připraveny. Ginger mu podal hlášení jako první. Stroj tiger moth GB-XKZ patří klubu a ohlásili ho jako pohřešovaný. Naposledy ho pilotoval člen klubu, který odstartoval v osm hodin večer předešlého dne. Jméno pilota: Dennis Crayford. Cíl: noční cvičný let. Crayford byl poručíkem RAF v záloze a pokoušel se získat civilní leteckou licenci. Měl téměř před dokončením kurzu. Včerejšího večera mělo jít o sólový let do Gatwicku a zpět. Jak se proboha mohl dostat až do Francie, když bylo téměř dokonalé letové počasí?“ skončil Ginger otázkou.

„Neztrácejme čas dohady. Možná právě to zajímá i Marcela. Máš nějaké novinky, Algy?“

„Ne. V registru civilních pilotů není.“

„To už víme. Licenci měl teprve dostat. A co ty, Bertie?“

„Dennis Adrian Crayford, věk devětadvacet let, důstojník v záloze. Sloužil tři roky u bojové jednotky. Nejdřív jako palubní střelec, potom jako pilot jednosedadlové stíhačky v bojovém nasazení. Později převeden do zálohy ze zdravotních důvodů.“

„Dobrá. Teď víme, odkud začít.“

„Někde došlo k chybě,“ prohlásil Ginger. „Ani školák na prvním zkušebním letu, by si za dobré viditelnosti tak nezmýlil kurz. Musel by přece vidět Kanál. A tohle byl zkušený letec!“

„Jistě. Pilot toho stroje však neměl vůbec v úmyslu letět do Gatwicku. Letadlo se nevzňalo proto, že nádrže byly skoro prázdné – to alespoň tvrdí Marcel. Vypadá to, jakoby stroj letěl k jihu, dokud mu nedošlo palivo, a pak nouzově přistál.“

„Kde k tomu přesně došlo?“

„Nedaleko od Provins, malého městečka ležícího na magistrále z Paříže přímo na jih. To by mohlo znamenat, že pilot poté, co mu začala docházet šťáva, sledoval železnici. Marcel říkal, že místo havárie nemůžeme minout, pokud budeme sledovat trať a dívat se po pravé straně, kde leží rozlehlé pole. Na jeho spodním okraji má být vrak. Vyrazíme. Postarej se o všechno, než se vrátím, Algy. Nebudu pryč dlouho.“

Když kráčeli k letadlu, Ginger se zeptal: „Uvedl Marcel nějaký konkrétní důvod, proč chce, abychom u toho byli? Když dokázal identifikovat pilota i letadlo, našel jistě i letový zápisník.“

„Právě že ne. Mně se však zdálo, že má podezření i na nějakou nepravost v souvislosti s havárií. Kromě toho

– letadlo je naše, ve Francii nemá co dělat. Měl proto povinnost informovat nás o věci. Pokud by u nás spadlo francouzské letadlo, postupoval bych úplně stejně. Občas se dnes dějí podivné věci, a hlavním důvodem existence Interpolu je spolupráce.“

„Ví Marcel, kdy k havárii došlo?“

„Přesně ne. Pád neviděl nikdo. Vrak našel zemědělský dělník, když šel krátce po rozednění do práce. Stroj tam mohl ležet po dlouhou část noci. Myslím si, že pokud tiger odstartoval v osm a letěl přímo tam, což nám všechny okolnosti naznačují, pak musel spadnout někdy kolem desáté. Když tam dorazil Marcel, motor byl úplně studený. Letadlo nedopadlo přímo na zem. Narazilo nosem do stromu, takže to vypadá, jakoby pilot nezvládl řízení. K nárazu došlo za značné rychlosti. Crayford vyletěl z předního sedadla a trup se zaklínil tak, že byl problém dostat tělo ven.“

„To už samo o sobě vypadá divně, pokud nebyl Crayford opilý nebo slepý.“

„Mohl usnout. Stává se to. Mně se to také jednou při dlouhém nočním letu stalo. Možná bych o tom vůbec nevěděl, kdybych tehdy neměl sen. Nemohlo to trvat déle než pár vteřin, ale když jsem si uvědomil, co se děje, vyburcovalo mne to naprosto dokonale. Naštěstí byla klidná noc a stroj se držel kurzu. Stává se to.“

Hodinu a půl na to, krátce před desátou hodinou, Biggles po krátkém zakroužení nad zástupem lidí, který se shromáždil kolem vraku, přistál, zaroloval k Marcelovi, zhasl motor a vyskočil z letounu na zem.

„Rád tě vidím,“ oznámil Marcelovi a potřásl mu nikou. Je něco nového?“

„*Non.*“

Biggles ukázal na plachtu ležící poblíž vraku. Vedle ní stála sanitka. „To je mrtvý Crayford?“

„*Oui.*“

„Proč ho tu necháváš ležet?“

„Myslel jsem, že by ses na něj rád podíval.“

„Brr,“ řekl Biggles. „Znám lepší způsoby, jak začínat den. Máš snad nějaký osobní důvod k tomu, abys mne nutil prohlížet si mrtvolu?“

„Osobní důvod nemám. Možná však budeme svědčit jeden druhému a nemůžeš svědčit o něčem, co jsi neviděli.“

„Co doktor? Je tady?“

„Byl tu, ale už musel odjet, protože měl objednané návštěvy.“

„Vystavil úmrtní list?“

„Ano.“

„Co v něm stojí? Když mi to řekneš, budu vědět, co hledat.“

„Pilot zahynul následkem zlomeniny lebeční kosti v zadní části hlavy. Praskla jako skořápka.“

„V zadní části, říkáš?“ Biggles se zahleděl na vrak.

„*Oui.* V zadní. Připadá ti to výjimečné?“

„Řekl bych víc než výjimečné,“ řekl pomalu Biggles.

„Takže máme stejný názor. Poslal jsem pro tebe proto, že jde o Angličana, a pak z tohoto důvodu. Všichni mrtví lidé, které jsem viděl po nárazu do pevné překážky, měli proraženou přední část lebky. V místě, kde jsou v letadle přístroje, bývá sklo. Když se letadlo prudce zastaví, vrhne setrvačná síla tělo pilota vždycky vpřed, nikdy ne dozadu. Oba vidíme, že se letadlo zastavilo

velmi prudce. Jenže ten chudák nezemřel následkem nárazu letadla, ale po ráně zezadu.“

„Chceš říci, že někdo seděl na zadním sedadle?“

„Na to bych moc nevsázel.“

„Já taky ne. Ve chvíli, kdy letadlo narazilo do stromu, nemohl na zadním sedadle nikdo sedět, protože by byl přinejmenším vážně zraněn. V letadle nikdo další nebyl!“

„Správně. Takže tu máme záhadu.“

„Něco ti řeknu,“ pokračoval Biggles. „Crayford byl zkušený pilot. Tři roky létal v RAF. Musel proto vědět to, co ví každý pilot. V případě srážky je lepší obětovat křídla a uchránit tak trup, v němž sám sedí. Proč by Crayford zamířil s letounem do stromu? Každý normální pilot by strhl stroj stranou, i kdyby měl přitom urvat podvozek.“

„Jenomže on nenarazil do stromu, který by viděl před sebou, protože byl v tu chvíli již mrtev. Mrtev následkem údem do zadní části hlavy.“

„To je vysvětlení,“ řekl Biggles. „Jediné možné vysvětlení. Přesně takové, jaké bych očekával od skvělého detektiva Marcela Brissaca.“

„*Merci, monsieur.* Tak a teď mi řekni, stará vojno, co se té noci vlastně semlelo?“

„Brzy poté, co v Anglii sám odstartoval, musel Crayford někde přistát a přibrat na palubu spolucestujícího, který dokázal pilotovat letoun. Protože sám ještě neměl licenci, nikdo by mu nepovolil letět s pasažérem. Ve vzduchu pak ten spolucestující udeřil Crayforda do hlavy takovou silou, že ho zabil. Možná ho chtěl jen omráčit, zabil ho však, což znamená, že ta rána musela být pořádná. Potom, co zabil pilota, letěl vrah se

strojem směrem sem, možná, že se přitom řídil železniční tratí, kterou musel vidět. Zbylo mu jen tolik paliva, aby dokázal přistát. A tady je pro přistání velmi příhodné místo. Takže přistál. Nemohl ovšem opustit letadlo stojící v poli s mrtvolou uvnitř. Všechno muselo vypadat, jako by došlo k havárii. Nasměroval proto letadlo proti stromu, přidal plyn až na maximum a vyskočil. Když odcházel, měl dobrý pocit, že to, co za sebou zanechal, bude policie považovat za běžnou havárii. Možná ho ani nenapadlo, že dnes již slouží u policie lidé, kteří mají s létáním své zkušenosti.“

„Tak, a je to,“ uzavřel Marcel. „Teď už nám zbývá maličkost. Najít vraha.“

„To by nemělo trvat dlouho.“

„Francie je dost velká země, *mon ami*, a náš vrah má značný náskok.“

„Stroj odstartoval včera večer v osm hodin. Jestliže budeme vycházet z předpokladu, že letěl přímo sem, a to můžeme, protože vrah, když spotřeboval všechno palivo, se chtěl zcela očividně dostat co nejdál na jih, pak víme, že k přistání muselo dojít kolem desáté v noci.“

„To právě znamená, že náš člověk už může být stovky kilometrů daleko.“

„Jak daleko se dostal, záleží na způsobu dopravy, který si zvolil.

Pokud měl všechno domluveno, a někdo tu na něj čekal, bude cesta k jeho dopadení obtížná, nikoli však nemožná.“

„Může být mimo Francii,“ vložil se do hovoru Ginger.

„To může, ale nepovažuji to za pravděpodobné," řekl Biggles. „Pokud by se o to pokusil, zoufale by riskoval. Ne, ne – Francii neopustil! Alespoň zatím ne!"

„Proč?"

„Zapomínáš, že k přechodu hranic je nutné mít pas, který musí ověřit kontrola na obou stranách hranice."

„Proč by vrah nemohl mít pas?"

„I kdyby ho měl, byl by pošetilý, kdyby ho zbytečně ukazoval. Předpokládám, že přišel do Francie ilegálně, a nemá proto vstupní razítko. Jak to na hranici vysvětlí?"

„*Bon,*" souhlasil Marcel. „Pokud přiletěl z Anglie, je pro něj cestovní pas jenom přítěží. Teď mi ale řekni, starý brachu, odkud mám začít?"

„Pokud chce nejkratší a nejrychlejší cestou na jih, pak je pro něj nejjednodušším řešením hlavní železniční trať. Právě blízkost trati mohla být příčinou, proč si vybral toto pole. Myslím, že by neuškodilo pohovořit s přednostou stanice nebo prodejcem jízdenek na okolních nádražích. V noci si tu nekupuje lístky mnoho lidí a člověk v pokladně si je bude pamatovat. Pojďme to zkusit. Ptát se budeš ty, Marceli, já bych koktal."

Marcel nařídil řidiči sanitky, aby odvezl tělo mrtvého letce a nechal na stráži jednoho četníka, Pak všichni tři vyrazili k nejbližšímu nádraží vzdálenému sotva deset minut pěšky. Přednostu našli v pokladně, a dotazování začalo.

Dozvěděli se přesně to, co Biggles čekal. V noci byly prodány pouhé tři jízdenky. Dvě si koupili lidé, které přednosta znal a kteří jeli jen do příští stanice, třetí jízdenku si koupil jakýsi cizinec až do Nice na Riviéře. Úředník si muže zapamatoval velmi dobře, protože chlapík čekal na vlak velice dlouho. Dokonce spolu

hovořili a přednosta stanice si ho zevrubně prohlédl, jak ostatně bývá zvykem venkovanů, zvlášť když jim padne do ruky cizinec. Dle mužova přízvuku odhadoval železničář, že jde o Angličana. V místě se turisté objevovali jen vzácně a úředník si lámal hlavu tím, co zde dotyčný hledal. Dokonce se ho i zeptal, ale dostalo se mu jen vyhýbavé odpovědi. Popsal návštěvníka jako světlovlasého a dobře rostlého muže kolem třicítky. Na hlavě prý měl kostkovanou čepici z tvídu, oblečen byl do lehkého pláště do deště, a v ruce si nesl koženou aktovku. O jízdenku si přišel říci asi v půl jedenácté.

Pak se Marcelovy otázky stočily k příjezdům vlaků.

„Z téhle stanice mohl ten chlapík chytit pouze osobní vlak?“ zeptal se.

„Je to tak, pane. Zrychlené vlaky tu za noci nejezdí a expresy v naší malé stanici nestaví.“

„V kolik hodin mohl dorazit do Nice?“

Přednosta stanice se zamyslel. „Dnes odpoledne ve čtyři.“

„Nemusí jet až *do* Nice,“ ozval se Ginger. „Mohl by vystoupit, například v Marseilles.“

„Mohl by,“ připustil Biggles. „Mezi jízdným jen do Marseilles a až do Nice je ale značný rozdíl, takže pokud si koupil jízdenku až tam, je velká pravděpodobnost, že chce jet skutečně do Nice. Protože patří k velikým francouzským městům, může mu poskytnout vhodný úkryt, a to je přesně to, co on hledá. Marseilles je ovšem ještě větší, dříve než on se tam však již nedostaneme. Než však dojede do Nice, mohli bychom ho snadno předhonit. Co tomu říkáš, Marceli? Poletíme? Pokud ho dopadneme při vystupování z vlaku, bude to snazší, než

ho honit později, kdy nám zmizí v některém ze stovek hotelů či penziónů.“

Marcel souhlasil. Poděkovali proto železničáři za spolupráci a vrátili se na místo neštěstí.

„Svěříš se mi do rukou?“ zeptal se Biggles, když se zastavili u proctora.

„Nic jiného mi nezbývá,“ zašklebil se Marcel. „Doufám, že si zase za letu neschrupneš. Ještě zakážu, aby tady s něčím hýbali,“ dodal. „Přinejmenším na kniplu by měly být otisky prstů. Pokud se budou shodovat s těmi, které si vezmeme od pána, putujícího do Nice, bude mít hodně práce vysvětlit nám, jak k tomu došlo, ne? Pojďme.“

Odstartovali a zamířili k jihu. Protože přistáli jen jednou, na lyonském letišti Bron, kde Biggles doplnil benzín, dorazili do Nice téměř hodinu před očekávaným příjezdem vlaku. Vytoužený vlak dokonce viděli, když se blížil ke Cannes. Biggles se totiž lehce odchýlil z kurzu, aby se přiblížil k pobřeží západně od Nice a mohl tak sledovat železniční trať až k cíli. Z velkého moderního letiště v Nice je odvezlo taxi na policejní ředitelství. Marcel seznámil místní velitelství se situací a posléze si od velitele ‚vypůjčil‘ dva strážníky.

Když potom na rozlehlé nádraží vsupěl vlak z Paříže, čekalo na něj netrpělivě pět mužů, z nichž dva byli v uniformách a stáli poněkud stranou.

Jak tam stáli a sledovali vystupující pasažéry, napadlo zrzka, jaký šok bude pro jejich člověka zjištění, že je očekáván, neboť si jistě právě gratuluje, jak se mu podařilo dostat se stovky mil od oběti. Zároveň si Ginger pomyslel, že muž, který použil ke spáchání zločinu

letadlo, bude ironií osudu dopraven do rukou spravedlnosti stejným prostředkem.

Kolem nich už prošla většina cestujících, a Gingerovi se již vtírala do hlavy myšlenka, zda jejich plán neselhal, když Biggles tiše řekl: „Tamhle jde.“

Nebylo pochyb o tom, že získaný popis dokonale odpovídal vzliledu blížícího se muže. S koženou aktovkou v ruce a s pláštěm přehozeným přes paži vykračoval si chlapík k východu chůzí zcela bezstarostného člověka.

Marcel ho nechal projít kolem sebe, počkal, až zahodí lístek, a pak se dotkl jeho paže. „Promiňte, pane, smím vidět váš pas?“ zeptal se zdvořile.

Výraz mužovy tváře se změnil. Sebedůvěru bleskem vystřídala úzkostí, kterou nedokázal skrýt. „Proč chcete můj pas?“ zeptal se rozechvělým hlasem.

„Pouhá formalita, pane. Jsme policisté a někoho hledáme.“

Muž, jehož jméno dosud neznali, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl modrozlatý britský pas.

Marcel otevřel knížku na první straně a porovnával fotografii s tváří, do které hleděl.

„Jste pan George Bardello?“ zeptal se.

„Ano.“

Marcel listoval stránkami vyhrazenými pro víza. „Kdy jste přijel do Francie, pane?“

„Eh… včera.“

„Jak to, že v pasu chybí vstupní razítko?“

V té chvíli si Bardello uvědomil, že je dopaden. Z tváří mu vyprchala barva a obličej dostal popelavý nádech. „Nikdo… Nikdo po mně pas nepožadoval,“

zakoktal, ačkoli musel vědět, že taková primitivní výmluva ho nezachrání.

„Jakpak k tomu došlo?“ prohlásil Marcel s bezelstným úsměvem. „S vaším dovolením si prohlédnu obsah vaší aktovky.“

Potom ale přišlo překvapení. Bardello jednu či dvě vteřiny hleděl se sevřenými rty na Marcela, jako by chtěl odhadnout, kolik toho skutečně ví. Zjevně již pochopil, že je v pasti, a učinil poslední zoufalý pokus o únik. Vrhl se proti trojici, která ho obklíčila, prorazil mezi nimi, ale nedostal se daleko. Skončil v sevření uniformovaných strážníků, čekajících opodál. Oba policisté zareagovali s rychlostí, která prozrazovala, že něco podobného čekali. Chlapík konečně pochopil, že není úniku, že past sklapla. Hlava mu sklesla a nechal se bez odporu odvést k připravenému policejnímu vozu.

Marcel zvedl aktovku, která v zápase spadla na zem, a otevřel ji. Beze slova předvedl její obsah ostatním. Byla plná svazků jednolibrových bankovek.

Biggles kývl. „Myslel jsem si, že půjde o něco takového,“ řekl klidně. „Brzy se dozvíme úplně všechno. Až pochopí, že je konec, promluví. Tenhle typ lidí znám. Nechám ho zatím ve vaší péči, než u nás vyřídím žádost o jeho vydání. V tak jednoduchém případě jako je tenhle bychom neměli čekat dlouho.“

Bigglesův předpoklad, že Bardello promluví, byl správný. Jelikož u něj byly nalezeny peníze pocházející z poštovní loupeže a ve zříceném tiger mothu byly objeveny jeho otisky prstů, palbu otázek dlouho nevydržel a přiznal se.

Jako bývalý palubní střelec RAF, kde sloužil pod Crayfordem, se za nějaký čas po propuštění z armády stal

členem bandy zlodějů aut. Působištěm byl Londýn. Později podvedl svůj gang a zmizel s lupem z poštovního vozu. Protože se obával pomsty svých kumpánů, chtěl se rychle dostat z Anglie. Vydal se více méně náhodou právě do Holmwoodu, kde hodlal ukrást letadlo. Tam potkal Crayforda a napadlo ho, že by mohl známosti využít. Požádal chudáka pilota, aby ho vzal na ‚výleť jako za stalých časů. Crayford namítal, že dosud nesmí vozit cestující. Nechal se však přemluvit k bláhovému – a pro něj také osudnému – porušení předpisů. Přistál na palouku blízko letiště a vyzvedl svého prvního a posledního cestujícího.

Jakmile se dostali do dostatečné výšky, Bardello udeřil pilota revolverem, a zmocnil se letounu. Udeřil velice tvrdě!

Pokračování příběhu je známé. Jediné, co vrah ještě potřeboval, bylo naaranžovat havárii. Patrně by mu to prošlo, nebýt bleskového jednání a spolupráce letecké policie.

Bardello tvrdil, že Crayforda nechtěl zabít. Chtěl ho prý jen omráčit. Jenomže výmluvy zloděje a vraha s kriminální minulostí zapůsobily na soud pramálo. Soud rozhodl rychle a přísně a vrah se dočkal spravedlivého trestu.

PŘÍBĚH DESÁTÝ

MUŽ, KTERÝ CHODÍ V NOCI

Do vesnice Shotsey v severním Hampshiru se letecký detektiv inspektor Bigglesworth a policejní pilot Ginger Hebblethwaite dostavili na telefonickou výzvu inspektora Gaskina ze Scotland Yardu. S inspektorem, jehož doprovázel místní policejní seržant, se setkali v hřbitovních vratech.

„Myslím, že byste se na to měl také podívat," řekl inspektor v buřince Bigglesovi, a odváděl ho k malému osamělému stavení. „Zdá se, že to bude spíš váš šálek čaje."

„Tohle?“ ukázal Biggles na domek. „Co je to?“

„Márnice.“

„Můj Bože,“ zasténal Biggles. „A to mluvíte o čaji?“

„Tak hrozné to zase nebude,“ prohlásil inspektor, když seržant odemykal dveře. Vstoupili dovnitř.

Na lavici leželo tělo štíhlého, ještě nedávno pohledného hocha ve věku nanejvýš sedmnáct či osmnáct let. Na stolku vedle něj ležely šaty, jež měl pravděpodobně na sobě, když zemřel. Zvláštní bylo, že nahoře ležel letecký kabát, čepice a brýle. Voda, která z nich odkapala, vytvořila na podlaze kaluž. Vedle ní se válela hromada mokré pomuchlané látky – padák.

„Kde jste ho našli?“ zeptal se Biggles.

„V jezeře, naproti v parku,“ odpověděl inspektor. „Ten patří plukovníku Linderovi. Je to vášnivý rybář. Jezero se čas od času vypouští, aby mohl majitel odlovit štiky, které požírají pstruhy. Včera zvedl porybný stavidlo na dolním konci a jezero vypustil. V bahně leželo tělo. Zavolal místní policisty a ti zavolali mne. Když jsem poznal, že případ má spojitost s letectvem, vzpomněl jsem si na vás.“

„Bravo. Už jste zjistili jeho totožnost?“

„Ne. Brit to není. Alespoň není nikdo pohřešován. Neměl u sebe nic než to co vidíte. Našel jsem to v kapsičce na jízdenky. Možná nějaký talisman či co.“ V inspektorově dlani ležel francouzský pětifrank s provrtaným otvorem. „Mladík patrně odstranil všechny doklady o své totožnosti.“

„Takže podstupoval nějaké riziko a věděl o tom?“

„Určitě,“ řekl inspektor a zdvihl tlumok, který byl těžký již na první pohled. „Měl u sebe totiž i tohle – pravděpodobně mu to pomohlo ke dnu. Náklad drahých

švýcarských hodinek. Ve vaku jich jsou dvě až tři stovky, zatím jsme je nepočítali.“

„Takže již víme, co dělal,“ přikývl Biggles. „Chudák. Byl to ještě chlapec. Zajímalo by mne, který skunk ho zatáhl do pašování. Jak dlouho je po smrti?“

„Doktor říká, že tři dny. Utopil se.“

Biggles sklonil hlavu. „Všechno je jasné. Necestoval jistě sám. Někdo ho prostě vysadil na špatném místě. Hoch padl do vody a nedostal se na břeh. Měl poslání předat tu někomu hodinky a pak ho měl ten někdo nějak dopravit domů.“

„Mohl by cestovat domů sám, kdyby dostal od kumpána jízdenku a nějaké peníze.“

„V tom případě by potřeboval pas, a ten by teď měl mít u sebe. Kdo všechno o tom ví?“

„Majitel pozemku, porybný, doktor a my.“

„Dobrá. Snažte se zařídit, aby se zpráva pár dní nedostala do novin. Chtěl bych, aby byli jeho společníci po dobu vyšetřování v nejistotě. Pilot letadla, který ho vezl, tak nebude vědět, na čem je, a získáme tak čas, dostat se mu na kůži. Nemělo by to být příliš obtížné. Letoun, který shodil toho hocha do smrtící pasti, je patrně majetkem soukromé osoby a soukromníkem bude také jeho pilot. Linkoví piloti tyhle hry nehrají. K seskoku nemohlo dojít za denního světla, protože by mu kdekdo mohl přihlížet, takže čas dokážeme celkem přesně určit. Směl bych použít vašeho telefonu, seržante?“

„Tudy, prosím, pane.“

„Podle té mince pochází ten chlapec z Francie,“ poznamenal inspektor cestou k policejní stanici.

„Nejen podle mince. Padák je francouzský. A i ten mladíček vypadá jako Francouz.“

Z policejní stanice si Biggles zatelefonoval do svého úřadu. Ozval se Algy Lacey.

„Sežeň mi podrobný rozbor počasí z noci na pondělí," požádal ho Biggles. „Zajímá mne rychlost větru na jihu. Řekni Bertiemu, ať zkontroluje všechna letiště a zjistí, která soukromá cizí letadla, zvláště francouzská, přistávala tutéž noc. Rovněž bys mohl na radaru zjistit, zda se vyskytla nějaká neidentifikovaná letadla. To je vše. Vracím se domů."

Když se Biggles a Ginger vrátili o dvě hodiny později do své kanceláře, Algy s Bertiem právě dokončovali zadané úkoly.

Algy hlásil, že počasí bylo inkriminované noci jasné a klidné, měsíc byl v první čtvrti. O půlnoci bezvětří skončilo a zvedl se jihovýchodní vítr, jehož rychlost brzy vrostla až na 30 mil za hodinu.

Radar nezaznamenal nic. Jediné soukromé letadlo přistálo na celním letišti. Šlo o francouzský lehký letoun typu Cigale F-XXZL, který přistál v Gatwicku krátce po půlnoci. Pilot letěl sám. Byl to francouzský obchodník se starožitnými hodinami a hodinkami, Claude Vauvine. Doklady měl v naprostém pořádku. Po vyřízení formalit na celnici, odejel do Londýna. Noc strávil v Mayfairu, kde má své luxusní hodinářství, a následujícího dne se vrátil do Francie.

„Něco mi říká, že tu měl ještě jiné zájmy," mumlal si Biggles a vysvětlil Algymu a Bertiemu důvod svých úvah. „Řekl bych, že nehodu zavinil ten vítr po půlnoci," odhadoval. „V době kdy pilot startoval, ověřil si bezpochyby jaké má být počasí. Nevěděl ale o větru, který se zvedl až poté, co odstartoval. Ten zanesl mladíka do jezera. Kdyby pilot věděl, že vane vítr o rychlosti

třicet mil za hodinu, vůbec by seskok neriskoval, pokud nebyl šílenec.“

Biggles si na podrobné mapě okresu udělal tužkou značku. „Ten chlapec s hodinkami se chtěl dostat někam sem. Algy, vezmi si auster a řádně prověř tu oblast. Když už tam budeš, udělej pár fotek. Ty, Bertie, jdi zjistit, co všechno pan Vauvine prodává ve svém obchodě v Mayfairu. Já zatím zaletím do Francie na slovíčko s Marcelem Brissacem. Gingere, ty bys mohl zavolat Marcelovi do Sureté a požádat ho, aby s námi počítal. Přistanu v Le Bourget. Řekni mu, že potřebuji co nejpodrobnější informace o panu Claudii Vauvinovi, který vlastní letoun cigale s registračním označením F-XXZL.“

Byly tři hodiny odpoledne, když Biggles a Ginger v policejním proctoru přistáli na pařížském letišti Le Bourget, kde na ně již čekal jejich francouzský kolega.

„Co na mě chystáš dnes, Bigglesi, ty stará vojno?“ zeptal se Marcel.

„Podíval ses panu Vauvinovi na zoubek?“

„Ale jistě. On zlobí?“

„Vypadá to tak.“

„Je členem leteckého klubu v Tornay, kde má i svoje vlastní letadlo – cigale F-XXZL. Jak sám říká, je pro něj velice užitečné při podnikání, protože hodně cestuje. Má totiž několik obchodů po celé Evropě. Asi víš, že v neděli večer navštívil Anglii.“

„Ano. Kde proclíval?“

„Tady, na Le Bourget. Byl sám. Vezl s sebou nějaké starožitné francouzské hodiny, takové ty s tančícími figurkami na přední straně. Řekneš mi už konečně, starý brachu, co za tím vězí?“

„Cítím, že něco páchne,“ řekl Biggles a vysvětlil mu zápletku celého případu. „Pokud je Vauvine pachatel, pak musel po proclení někde mezi letištěm a pobřežím vyzvednout společníka. Možná právě v Tornay, které je přímo v tom směru. Vadilo by ti, kdybychom se tam trochu poptali? Je to náhodou stejně tvoje věc jako moje. Ty hodinky někdo do Francie propašoval ze Švýcarska.“

„Tak do toho,“ souhlasil Marcel. „Louis Boulenger, ředitel klubu, který tam působí zároveň jako hlavní instruktor, je můj přítel.“

Všichni nastoupili do proctoru, který je během dvaceti minut přenesl na přistávací dráhu letiště v Tornay. Vstoupili do haly, právě když se ve druhých dveřích objevil bodře vyhlížející muž středního věku. Marcel ho zastavil a představil svým přátelům.

„Ředitel Louis Boulenger,“ řekl s lehkou úklonou.

„Vida,“ živě kývl muž. „Tak brzy bych vás nečekal. Přicházíte pánové skutečně hledat mého mechanika Luciena Mallona?“

Ginger zamrkal.

„Kdy jsi ho viděl naposledy?“ otázal se Marcel.

„V neděli odpoledne.“

„Nemohl náhodou odletět s panem Vauvinem v neděli v noci?“ vložil se do debaty Biggles.

„Ale to ne,“ odpověděl překvapeně Boulenger. „Pan Vauvine odletěl sám asi v sedm hodin. Později se vrátil a říkal, že prý něco zapomněl.“

„To už byla tma?“

„Ovšemže byla tma. Pan Vauvine je ale starý válečný pilot a je zvyklý létat za noci.“

„Když odlétal podruhé, byl stále sám?“

„No to nevím. Neříkal, že s sebou někoho bere. Byla taková tma, že jsem neviděl ani na krok.“ Ředitel se díval z jednoho na druhého. „Naznačujete, že s sebou vzal Luciena? Pokud ano, pak jej nepřivezl zpátky, protože Vauvina jsem viděl, když se v pondělí vrátil.“

„Dobrá,“ pokračoval Biggles. „Povězte nám něco podrobnějšího o Lucienu Mallonovi. Mohlo by mu být asi tak sedmnáct let, má černé vlasy, skvrnu pod levým okem a malou jizvičku na bradě?“

„To je on,“ prohlásil Boulanger. „Začínám mít o něj strach. Co řeknu jeho matce, pokud se ztratil? Vždyť jsem ji sám přesvědčil, aby ho nechala nastoupit ke mně do učení?“

„Dříve nebo později jí budete muset povědět pravdu, příteli,“ řekl smutně Biggles. „Zatím o tom nemluvte, ale hoch je mrtev.“

Boulenger vytřeštil oči. „To není možné!“ vykřikl.

„Seskočil s padákem nad Anglií, ale spadl do jezera a utonul,“ řekl Marcel. „Teď už také víš, proč jsme tady.“

„Ale pan Vauvine mi nic neřekl! Proč?“

„Jistě měl své důvody,“ odvětil zachmuřeně Marcel. „Řeknu ti později, co za tím bylo. Zatím ale nikomu ani slovo, nebo člověka odpovědného za Lucienovu smrt nikdy nedopadneme. Musím tě o něco požádat. Až bude pan Vauvine příště tankovat před další obchodní cestou, zatelefonuj mi do Sureté!“

„Jistě.“

„*Bon.* To je zatím všechno. A nezapomeň – ani slovo. Zbytek ti povím později. *Au revoir.*“

„*Au revoir, monsieur.*“

Biggles vysadil Marcela na letišti Le Bourget a pokračoval v letu do Anglie. Na svém stole v kanceláři našel sadu fotografií zhotovených Algym.

Odhalovaly to, co se dalo očekávat. Několik rozlehlých polí bez živých plotů, stromů nebo budov. Krátce řečeno ideální místo pro seskok padákem. Fakt, že právě takto vyhlíželo místo, kde by za bezvětří pašerák přistál, nemohl být podle Bigglesova názoru výsledkem pouhé shody okolností. Kolem vyfotografované plochy vedla úzká okresní silnice. Nejbližší železniční zastávka byla vzdálená asi pět mil.

„Náš noční návštěvník by sotva chtěl pochodovat celých pět mil s těžkým nákladem," uvažoval Biggles. „Předpokládám, že na něj na silnici obvykle čekávalo auto a doufám, že příště tam budeme čekat i my."

Také Bertieho hlášení o podniku pana Vauvina v Mayfairu mělo svůj význam. Šlo o obchod s dvojím sortimentem. Jedna část byla zaměřena na starožitnosti, druhá výloha však byla plná luxusních a drahých švýcarských hodinek.

„Teď nemůžeme dělat nic," řekl Biggles, „než čekat, až se ozve Marcel."

Očekávaný telefonát se ozval až za dva týdny. Kromě toho, že Marcel hlásil, že Vauvine v Le Bourget vyřizuje celní formality před odletem do Londýna, oznámil i další zajímavou zprávu. Jejím zdrojem byli policisté, kteří obchodníka sledovali. Dva dny před cestou do Anglie, odjel Vauvine autem do Pontade na hranicích se Švýcarskem. Obchodník tam strávil noc, ale po setmění se vydal na procházku. Když byl venku, přelétlo kolem velice nízko letadlo. Přiletělo od švýcarských hranic a do Švýcar se vzápětí vrátilo. Marcel

byl přesvědčen, že z letadla nad francouzským územím byla „vysazena“ zásilka pašovaných hodinek. Aby však něco předčasně nepokazil, ponechal událostem volný průběh a doufal, že Biggles dopadne pašeráka při činu.

„Právě odstartoval,“ končil Marcel zprávu.

Za deset minut po tom, co Biggles položil sluchátko, mířil policejní vůz k polím v Hampshiru.

Byla jasná a klidná noc. Automobil dorazil na místo a tiše se sunul silnicí mezi polmi. Muži pozorně sledovali podezřelá místa po obou stranách cesty a potom Ginger spatřil to, co hledali. Kužely reflektorů jejich vozu se odrazily od naleštěného laku karosérie auta, stojícího na vjezdu z polní cesty na silnici.

„Tam je!“ zamručel.

Biggles pokračoval nezměněnou rychlostí až za příští zatáčku, zhasl tam světla, otočil vůz do protisměru, zajel ke krajnici a vypnul motor.

„Víte všichni, jak na to,“ řekl, když vystupoval. „S Gingerem se přiblížím k autu tak blízko, jak to jen bude možné, aniž by nás mohli spatřit. Bertie, až uslyšíš letadlo, snaž se zjistit, kde přistane parašutista. Okamžik, kdy seskočil, poznáš téměř jistě podle toho, že stroj se okamžitě otočí. Algy, ty zůstaneš za volantem a buď připraven okamžitě vyrazit. Kdyby se pokusili ujet, zablokuješ silnici!“

„Jasně.“

„Jdeme, Gingere,“ zašeptal Biggles, slezl do travnatého příkopu u cesty a vyrazil k neznámému vozidlu. Postupovali tiše a pokud to šlo, rozhlíželi se po okolí. Žádné jiné auto nejelo.

Nemohli si zvolit vhodnější okamžik, protože asi za deset minut, které jim stačily na přiblížení se k

automobilu, zaslechli vzdálený hukot lehkého letadla. Bylo jednoznačné, že se pašerák blíží. Ginger upíral oči k hvězdnaté obloze, ale navigační světla neviděl. Hluk letounu však sílil.

Oba pozorovatelé se stále přibližovali, když se motor letadla asi na deset vteřin ztišil, a pak se znovu rozburácel a začal se vzdalovat.

Gingerovi se rozbušilo srdce, protože si uvědomil, že někde v temnotě nad nimi se k zemi snáší výsadkář. Biggles se vyšplhal po svahu k okraji příkopu a pohlédl přes jeho hranu. Za okamžik byl zpět a zašeptal: „Tamhle jde!“

V témže okamžiku stojící auto nastartovalo a rozsvítila se jeho světla, nepochybně proto, aby řidič oznámil svoji polohu. Biggles s Gingerem v patách

spěchal k němu, ale oba strnuli, když se otevřely dveře a vystoupil muž. Jen o několik vteřin později vyběhl ze tmy noční návštěvník. Na rameni nesl batoh a v náručí zmuchlaný padák. Ztěžka oddychoval námahou nebo vzrušením, možná ho zmáhalo obojí.

Řidič od muže právě přebíral batoh, když se na scéně objevil, Biggles. Vynořil se ze tmy jako duch.

„Policie!“ zvolal, ale musel se prudce uhnout, neboť zatýkaný neprojevil nad jeho příchodem radost, ale ohnal se těžkým batohem po jeho hlavě.

Batoh nezasáhl a Biggles vyrazil vpřed, aby muže zneškodnil, ten ovšem také nelenil, vklouzl za volant a přibouchl útočníkovi dveře před nosem. Motor zařval, vůz vyrazil, avšak v tom okamžiku naskočil Biggles na stupátko. Ostře hvízdl.

Muž s padákem, mladík podobný svému nešťastnému přechůdci, se ani nepokusil o útěk. V jeho neforemném a těžkém ustrojení by to asi bylo stejně zbytečné. Zdálo se, že je zcela ochromen šokem, a nijak se nebránil, když mu Ginger nasadil na zápěstí pouta.

Zrzek pospíchal. Rychle popoháněl zajatce po silnici k místu, kde kvílely brzdy. Pak uviděl policejní auto blokující silnici a stojící vůz, jehož útěk zde skončil. Kolem se míhaly stíny lidé, ozýval se křik a rány, ale ve chvíli, kdy tam zrzek svého mladíka dostrkal, měl již neurvalý řidič želízka na zápěstích.

„Hej, Algy!“ slyšel Bigglese. „Odkliď auta na pobočnící cestu! Rychle! Tady nemohou stát!“

Algy uvolnil silnici podivuhodně rychle a Biggles převzal od zrzka výsadkáře dosud ochromeného rychlostí, s jakou se všechno seběhlo. Odvedl ho stranou a zazněla francouzština.

„Víte, co bylo v batohu, který jste nesl?“

„*Non, monsieur,*“ prohlásil mladíček tak upřímně, že Ginger, který naslouchal, nevěřil, že by mohl lhát.

„Proč jste to dělal?“ zněla další otázka.

„Pro dobrodružství, pane,“ řekl hoch a Ginger se musel jeho naivitě usmát.

„Co jste měl s batohem udělat?“

„Měl jsem ho odevzdat pánovi, který tu na mne čekal.“

„A pak?“

„Měl mne přece odvézt k panu Vauvinovi, který by mne přepravil zpátky do Francie.“

„Pošli šéfovi zprávu,“ obrátil se Biggles ke Gingerovi, „že dva ptáčkové jsou v kleci. Vauvina ať zajistí v Gatwicku. Náš mladý přítel s padákem ho označil za člověka, který ho převážel. Teď zas převezl *on* jeho, ale tenhle chlapec snad ani nechápe, oč tady šlo. Jedeme domů.“

Tak skončil jeden z mnoha pašeráckých kanálů, jehož organizace se zdála jeho tvůrci bezpečná. Nepočítal však s leteckou policií. On i řidič auta, ze kterého se vyklubal vedoucí Vauvinova obchodu v Mayfairu, si nyní odpykávají dlouhé tresty ve vězení, a mimo to přišli o několik set cenných hodinek, z nichž museli navíc zaplatit trojnásobné clo.

Parašutista, kterého touha po dobrodružství zaslepila natolik, že byl schopen podřídit jí své konání, se vzhledem ke svému mládí a dosavadní bezúhonnosti brzy vrátil do Francie. Ochuzen o iluze a – doufejme – obohacen o cennou životní zkušenost.

PŘÍBĚH JEDENÁCTÝ

PTÁK, JEHOŽ ZABILY DIAMANTY

„Kdyby mnohý podvodník využil svou bohatou fantazii na legální obchody, dařilo by se mu mnohem lépe než na zločinecké stezce,“ řeki brigádní generál Raymond.

Bigglesův zrak spočinul na třech diamantech, které se třpytily na šéfově psacím stole. „Moc pěkné,“ poznamenal s úsměvem. „To teď mluvíte o nich? Kde jste je našel?“

„Nebudu ztrácet čas a chtít, abyste hádal, protože by se vám to nikdy nepodařilo,“ odvětil Raymond. „Ten

krásný veliký pochází z bažantího krku. Jeden malý je z bažantího křídla a druhý z jeho stehýnka.“

„Mluvíte o živém bažantovi?“

„Byl naživu, než se připletl do cesty těm kamenům.“

„Neměl ten vzácný pták taky náhodou šňůru perel kolem krku?“ prohodil Biggíes.

„Neměl. Ale mohlo by se to stát.“

„Posaďte se a já vám povím příběh, při němž by pohádkář Andersen pobledl závistí.“

„Do toho, pane. Poslouchám,“ řekl Biggles.

A Raymond začal.

„Ve Skotsku, v oblasti nazvané podle usedlosti Tomlecht, žije plukovník armády ve výslužbě jménem Colin McGill. Je to můj starý přítel. Stejně jako mnozí majitelé pozemků byl také on – pokud chtěl dostát daňovým povinnostem – nucen pořádat na svém panství lovy zvěře za úplatu. Lákal zájemce prostřednictvím inzerátů v některých oblíbených sportovních listech. Letos na jaře dostal odpověď na jeden ze svých inzerátů od barona Zorralla, jenž v oné době trávil svůj vzácný čas v Monte Carlu. Přilákaly ho tam závody ve sportovní střelbě na asfaltové holuby. Abych to však zkrátil – ti dva se dohodli, že baron přijede patnáctého října na Tomlecht a zúčastní se honu na bažanty. Krátce nato doručila pošta bednu s baronovými zbraněmi a náboji. Lovec však nepřijel ani v dohodnutý den, ani později. Nepřijel nikdy a nikdy se ani neozval! Po několika dnech mu plukovník napsal na adresu hotelu v Monte Carlu, aby se dozvěděl, co dělat s jeho zbraněmi.“

„A z hotelu přišla zpráva, že v něm baron nebydlí.“

Generál se zamračil. „Nepleťte mi do vyprávění své dohady. Z hotelu se toho dověděl ještě víc. Žádného

hosta jménem baron Zorrall tam nikdy neměli. Co měl plukovník dělat? Otevřel bednu se zbraněmi, aby zjistil její skutečný obsah. Zbraně tam skutečně našel, a kromě nich i dvě krabice nábojů. Jedna s broky číslo 7, druhá se čtyřkami. Zbraně i náboje byly francouzské výroby.“

Raymond zadusil zbytek cigarety.

„Teď ke konci sezóny,“ pokračoval, „chtěl plukovník střelit bažanta pro kuchyni, ale došly mu čtyřky broky. Půjčil si proto pár nábojů z baronovy krabice. S jedním se mu podařilo střelit bažanta, kterého dostal na stůl. Kousek olova ve zvěřině není ničím neobvyklým, jak možná víte. Do diamantu si však nekousnete každý den. Pokud mám plukovníkovi věřit, není to prý vůbec nic příjemného. Dokážu si představit jeho úžas, když odstranil z úst cizí předmět, a zjistil, oč jde. Velmi opatrně potom rozpitval celého pozoruhodného ptáka, našel dva další diamanty, a ani jeden olověný brok! To ho vedlo k neuvěřitelnému závěru, že svou večeři skolil dávkou drahokamů. To, že kameny byly ukryty v náboji, bylo nade vší pochybnost.“

Biggles se ušklíbl. „Skvělé. Kam se hrabe slepice, co snášela zlatá vejce.“

„Plukovník udělal to, co by udělal každý,“ pokračoval Raymond. „Otevřel jiný náboj. Našel v něm rubíny. V jiných objevil perly, které zjevně pocházely z roztrženého náhrdelníku. Shrnuto: náboje sedmičky obsahovaly olověné broky, kdežto čtyřky byly naplněny cennostmi. Pak plukovník učinil ještě další objev. V krabici se sedmičkovými brokovými náboji, která nebyla nikdy otevřena, našel od francouzského výrobce dodací list adresovaný princi Borisi Devronikovi, pravděpodobně nositeli pseudonymu baron Zorrall, na

němž byla mimo jiné uvedena krabice prázdných nábojnic, které si zřejmě chtěl zákazník naplnit sám.“

„Kaménky?“

„Čím jiným? Plukovník mi pak zatelefonoval a na moji žádost mi všechno poslal. Až sem jde jen o holá fakta. A nyní si musíme trochu zapřemýšlet. Můžeme předpokládat, že problém onoho barona nebo snad prince spočíval v tom, jak dostat klenoty ze země bez proclení. Dostal originální nápad naplnit jimi náboje a poslat je se zbraněmi jako zavazadlo do Skotska. Svůj nápad uskutečnil, neboť, jak víme, zavazadlo pošta doručila. Majitel chtěl za ním, ale zastavil se cestou v Londýně, kde si pronajal pokoj v hotelu Crestata.“

„To jste zjistil?“

„Ano. Později vám řeknu jak. Do Skotska už nedojel, protože ho v hotelovém pokoji v noci někdo probodl dýkou. Ve Scotland Yardu lehce zjistili mrtvolu, ale nedokázal najít ani motiv zločinu ani vraha. Případ není dosud objasněn.“

„Vzpomínám si na to,“ kývl Biggles.

„Věděli jsme, a utajili to před novináři, že zavražděný muž se jmenoval Zorrall. Víme také, že patřil k proslulým zlodějům klenotů. Domníváme se, že byl zavražděn nějakým komplicem, jehož podvedl. Jediným vodítkem v pátrání po vrahovi jsou otisky prstů. Našly se jich spousty, avšak v evidenci jsme je neměli. Byly tak drobné, že je patrně zanechala ženská ruka. Podle toho, a také proto že otisky byly na mnoha místech, jsme usoudili, že vraždu spáchal amatér. Není sporu o tom, že profesionální vrah by byl mnohem opatrnější a to i tehdy, kdyby u nás neměl záznam.“

‚A co kameny?“ zeptal se Biggles. „Zjistil se jejich původ?“

„Ano. Diamanty, které leží na mém stole, jsou součástí kořisti z loupeže ve vile hraběnky Castelanové na francouzské Riviéře. Tu musel spáchat Zorrall. Uvolnil kameny ze šperků a nacpal je do nábojů. Ty poslal ze země a snažil se dostat za nimi. Pokud by nebyl zavražděn, vyzvedl by si ve Skotsku své zboží a nic by se nezjistilo. Někdo zasvěcený ho však sledoval, zabil ho a potom bezvýsledně prohledal jeho zavazadla. Měl smůlu.“

„Kdo byl tehdy podezřelým z loupeže?“

„Byla podezírána hraběnčina služebná, starší vdova. Vraždu však provést nemohla, protože v onu noc byla prokazatelně jinde. Pobývala ve Francii a ani otisky prstů nebyly její. Historka se nám začíná pěkně zamotávat, že?“

„Zúčastnil se Zorrall skutečně střeleckých závodů v Monte Carlu?“

„Ano. Byl to prvotřídní střelec.“

„Jeho komplic a pravděpodobný vrah tedy věděl, že má zbraně. Podle všeho ale nevěděl, kam byly odeslány. Jinak by ho jistě po neúspěšném hledání klenotů v Londýně napadlo, že budou v bedně se zbraněmi, a vydal by se za nimi do Skotska. Musí si lámat hlavu, kde zbraně jsou, a protože objevení kamenů nikdo neoznámil, jistě předpokládá, že jsou dosud pohromadě. Nepochybně je dosud hledá a jakákoli zmínka o zbraních patřících baronu Zorrallovi bude pro dotyčnou osobu neodolatelným lákadlem.“

„Jak byste chtěl vraha na ně upozornit?“

„Nejvhodnějším prostředkem ke zveřejnění informace o zbraních budou dobré sportovní časopisy. Je poměrně značná naděje, že vrah tyhle časopisy sleduje. Zbraně jsou naše jediná šance. Jestliže vrah věděl, že Zorral měl vbrzku jet lovit do Skotska, jsme zase o krůček blíž k úspěchu.“

„Dám na vás,“ řekl Raymond. „Jak byste postupoval?“

„Otiskl bych v lepších anglických a francouzských sportovních časopisech, zvláště v těch, které se čtou na jihu Francie, výzvu baronu Zorrallovi, aby si vyzvedl své zbraně u plukovníka McGilla na Tomlechtu v hrabství Morayshire ve Skotsku. Jinak budou zbraně prodány na úhradu vzniklých nákladů. Pokud člověk, který Zorralla zabil, přečte inzerát, přihlásí se, nebo si zbraně přijede osobně vyzvednout.“

„Za předpokladu, že má dost peněz, aby zaplatil výlohy. Víte, že dvě špičkové pušky dnes představují hodnotu tři sta až pět set liber?“

„Ano,“ kývl Biggles. „Pokud jde o profesionálního zločince, což předpokládáme, pak ho nedostatek prostředků nezastaví. Jestli zná hodnotu drahokamů a perel, ochotně podstoupí jakékoli riziko, aby je získal.“

„Museli bychom odeslat zbraně zpět do Skotska.“

„Samozřejmě,“ usmál se Biggles. „Zvát vraha, aby si přišel pro zbraně do vaší kanceláře, by asi nebylo k ničemu. Pokud chcete, dovezu je do Skotska sám, a budu je hlídat, kdyby se vrah ukázal. Docela rád se zase jednou nalokám čerstvého vzduchu vysočiny. Vy byste zatím mohl dát vědět plukovníku McGillovi o tom, co se chystá.“

„Dobrá,“ souhlasil Raymond. Je to patrně jediná naše možnost. Pokud váš plán nevyjde, získám aspoň *pocit* čistých rukou, pocit, že jsem udělal všechno, co se dalo.“

Při osnování pasti na vraha Zorralla, zloděje a pašeráka klenotů, neočekával Biggles, že by se vrah odvážil rovnou do domu starého plukovníka McGilla ve Skotsku. Za daleko pravděpodobnější považoval možnost, že vrah projeví zájem o zbraně dopisem, aby se nejprve ujistil, zda jde skutečně o ty, které hledá. Jak by potom postupoval dál, nebylo vůbec jasné. Vrahův další postup závisel především na jeho finančních možnostech. Sotva mohl očekávat, že mu plukovník zbraně pošle, aniž by obdržel peníze či spolehlivý důkaz jeho vlastnického nároku. Biggles byl přesvědčen, že pokud nebude moci nabídnout ani peníze, ani důkaz, zkusí získat zbraně jiným způsobem. Pro zkušeného loupežníka, za jakého Zorrallova vraha pokládal, to nemohlo být příliš obtížné.

Není ani třeba zdůrazňovat, že v rámci bezpečnostních opatření byly náboje s drahokamy zaměněny za běžné brokové střelivo.

Plukovník McGill, který byl nyní do případu zasvěcen, slíbil Bigglesovi, že mu předá veškeré dopisy, které přijdou jako odpovědi na inzerát týkající se zbraní. Biggles si byl jist, jak se později ukázalo, až příliš jist – že ten správný dopis přijde. Byl proto nepříjemně překvapen, když se věci nevyvíjely tak, jak očekával.

Kufr se zbraněmi polepený etiketami mezinárodních hotelů byl umístěn na čisticí stůl ve zbrojnici spolu s loveckými brašnami, krabicemi nábojů a obvyklou výbavou takovýchto prostor. Zbrojnice nebyla součástí

obytné budovy. Vyplňovala část stavení, stojícího odděleně od ní ve dvoře u zadní brány.

Biggles, aby neobtěžoval v domě, zvolil si za své stanoviště prázdný pokoj pro loveckého průvodce, sousedící se zbrojnicí. Žádné dveře tyto místnosti nespojovaly. Pokud chtěl někdo přejít z jedné místnosti do druhé, musel proto vyjít na dvůr a použít venkovních dveří. Obě místnosti však byly vybaveny elektrickým osvětlením.

Celých deset dní uplynulo bez jakýchkoli událostí. Nepřišel ani jediný dopis, neozval se jediný zájemce a Biggles si začínal myslet, že marní čas. A potom jeho past sklapla zcela jinak, než očekával.

Bylo před půlnocí a právě se chystal ke spánku po večeru, jenž strávil s hostitelem v hovoru na střelecké téma. Usnul jako jindy velmi brzy.

Za nějakou dobu ho náhle probudil jakýsi zvuk, který pronikl i clonou spánku. Okamžitě byl naprosto čilý. Nevěděl, co ten zvuk způsobilo. Jediné co věděl bylo, že ho probudilo něco nezvyklého a tak ležel bez hnutí v naprostém tichu a pozorně naslouchal, co se ze tmy ozve dál. Teď však ticho nerušilo nic. Oknem dopadal do místnosti měsíční svit a tvořil na podlaze bledý čtverec.

Konečně znovu zazněl onen zvuk, na který čekal. Nebyl nijak hlasitý, zněl však tvrdě jako klepnutí kovu o kov. Biggles neměl nejmenší pochyby o tom, odkud přichází – zněl ze zbrojnice. Zprvu Bigglese napadlo, že se snad lesník připravuje na noční kontrolu, ale rozhodl se přesvědčit.

Vstal, navlékl si přes pyžamo župan a potichu došel ke dveřím. Vyhlédl ven. Nikoho však nezahlédl. Z okna

zbrojnice nevycházelo žádné světlo, což bylo dosti podezřelé, protože povolaná osoba by si jistě rozsvítila. Od okna ho dělilo několik kroků. Potichu tu vzdálenost překonal a nahlédl dovnitř. Ve světle elektrické svítilny uviděl u stolu postavu. Před ní ležel na stole kufr se zbraněmi, který se nedal s ničím zaměnit díky četným nálepkám, a ten kufr byl otevřen!

Biggles se s opatrností plížící se kočky blížil ke dveřím. Byly pootevřené. Nahmátl vypínač. Ozvalo se cvaknutí a místnost zalilo ostré světlo.

Osoba u stolu se prudce otočila a zděšeně zalapala po dechu. Biggles ke svému ustrnutí viděl, že má před sebou mladíka zhruba
šestnáctiletého. Na hlavě měl černý baret. Tvářil se nesmírně vylekaně.

„Co jsi zač a co tu děláš?“ zeptal se ostře Biggles, protože věděl, že chlapec k domovnímu personálu nepatří. Nedokázal však ve vystrašeném klukovi vidět člověka, kterého čekal.

„*M… monsieur,*“ zakoktal hoch.

„Jsi tu sám?“ vyštěkl Biggles a rozhlížel se kolem.

„ *Oui, monsieur.*“

„Co s tím děláš?“ ukázal Biggles na kufr se zbraněmi.

Chlapec jako by ztratil řeč.

„Kvůli tomu jsi přijel z Francie?“ pokračoval Biggles.

„*Oui, monsieur.*“ Slova byla sotva slyšet.

Nebyla to situace, se kterou by Biggles počítal, a stále proto hleděl na hocha s nedůvěrou. „Nevypadáš jako zloděj,“ řekl.

„Nejsem zloděj, *monsieur*.“

„Tak co tu hledáš? Ztratil jsi snad něco?“

Chlapec odevzdaně máchl rukou. „Vidím, že to víte,“ prohlásil prostě. „Dělal jsem, co jsem mohl, ale neuspěl jsem. Udělejte se mnou, co uznáte za vhodné.“

Biggles pokynul k židli. „Sedni si a pověz mi všechno, co o věci víš, chci ale slyšet pravdu!“

Chlapec pak ve zbrojnici vyprávěl svůj příběh.

Jeho matka, vdova, pracovala pro hraběnku Castelanovou dvacet let. Ve vile žil i on, Pierre Pastor, v době loupeže ještě dítko školou povinné. Všichni žili spokojeně, dokud se neobjevil jistý baron Zorrall. Ten člověk popletl jeho matce hlavu a později ji dokonce požádal o ruku. Pierrova matka byla do barona zamilovaná a souhlasila. Pierra si baron nezískal, podle jeho slov mu nikdy nevěřil, protože – jak říkal – proč by si tak bohatý muž chtěl vzít starou vdovu? S podezřením proto Zorralla sledoval, a když jednoho dne viděl, jak odváží své zbraně na nádraží v bedně s adresou kamsi do Skotska, pochopil, že odjíždí. Den nato viděl barona odesílat i jiná zavazadla do londýnského hotelu Crestata. Matce nic neřekl, aby ji nezarmoutil.

Toho dne odpoledne odešla hraběnka na jakousi party. Pierrova matka se vypravila na schůzku se Zorrallem, na kterou se však muž nedostavil. Vila zůstala prázdná. To Zorrall věděl, a právě tehdy došlo ke krádeži šperků. Pierre o osobě zloděje nepochyboval. Věděl, kde matka schovává peníze, vzal si je tedy a vypravil se za Zorrallem do Londýna, aby jej přiměl vrátit šperky.

„Proč jsi nešel na policii?“ zeptal se Biggles.

„Byl jsem hlupák. Ale má matka byla do toho ničemy zamilovaná a já jsem se chtěl vyhnout skandálu.“

„Jak ses dostal bez pasu do Anglie?“

„Řekl jsem při kontrole, že matka čeká ve frontě. Že jsem se jí ztratil. Když viděli obyčejného kluka, pustili mne. Šel jsem do hotelu za Zorrallem a našel ho, když nožem otevíral dopisy. Požádal jsem ho o šperky a pohrozil jsem mu, že půjdu na policii, když mi je neodevzdá. Několikrát mne uhodil. Pak mne chytil pod krkem a třásl mnou. Co jsem mohl dělat? Byl to silný muž. Popadl jsem nůž a ohnal jsem se po něm. Padl na podlahu. Rychle jsem prohledal jeho zavazadla. Klenoty v nich ale nebyly. Pak jsem si uvědomil, že putovaly se zbraněmi do Skotska, ale protože jsem si nepamatoval adresu, musel jsem se vrátit s nepořízenou. Matce jsem nic neřekl. Byla bez sebe zármutkem. Myslela si, že Zorrall ukradl s klenoty i její peníze.“

„Věděl jsi, že Zorrall po tvé ráně zemřel?“

Pierrovy oči se rozšířily děsem. „To jsem nevěděl, *monsieur*, ve francouzských novinách jsem tu zprávu nenašel.“

„Kde je teď tvá matka?“

„Stále pracuje u hraběnky. Já také, a šetřím peníze, abych jí je mohl vrátit. Stále jsem hledal v novinách zmínku o nálezu šperků. Nic se nedělo. Našel jsem ale zprávu o zbraních. Adresu jsem poznal, mohla to totiž být ta, na kterou Zorrall zbraně posílal před svým odjezdem do Londýna. Požádal jsem úřady o pas, chtěl jsem strávit prázdniny v Anglii. Jsem už nyní dost starý, abych ho mohl dostat. Vydal jsem se sem. A vy už teď víte, proč, *monsieur*. Co mám udělat?“

„Zítra se mnou pojedeš do Londýna,“ řekl Biggles. „Hraběnka dostane své kameny.“

Není jisté, zda to pak bylo jenom štěstí. Je možné, že do procesu zasáhly i něčí prsty…

Soud však nakonec Pierra osvobodil. S přihlédnutím ke všem okolnostem nepěkného případu rozhodl, že hoch je nevinen, a že bodl Zorralla v oprávněné sebeobraně.

I tak připravily diamanty o život dva tvory. Jedním z nich byl zločinec a tím druhým… zcela nevinný bažant!

PŘIPRAVUJEME:
ROCHESTER – KŘÍDLA SUPŮ
JOHNS – BIGGLES V INDII

OBSAH

1. Biggles pracuje přes čas
2. Muž, který přišel o nohu
3. Poslání v Arábii
4. Docela všední hlídka
5. Dáma z Brazílie
6. Setkání na rovníku
7. Bigglesova sázka
8. Vražda žízní
9. Náraz do stromu
10. Muž, který chodí v noci
11. Pták, jehož zabily diamanty

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES – POLICEJNÍ HLÍDKA

z anglického originálu BIGGLES OF THE INTERPOL
Edice Hrdinové vzdušných bitev 31
Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Pavel Kaas
Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
jako svou 678. (108.) pubikaci
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,
Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-83-X